

ดอกเข็ม รักที่อ่อน

น้ำสุวรรณ

ดอกเข็ม รักที่ออก

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 391 หน้า

ราคา 220 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ. 2537

Contacts

เฟซบุ๊ก : นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ : นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

นิยาย
คืออาหาร

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข
ความสุขไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่
หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม้คำอย่างน้ำสุวรรณ ขยาย
อาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำ
สุวรรณเชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน
วัตถุดิบที่ใช้แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะ
ทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุข
เช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้อักขร
บรรณเนื้อกระดาษมากมาย ตัวตนผู้แต่งล้วน
สอดแทรกความเป็นตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่อง
ผ่านอักษร มโนภาพความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละคร
ในเรื่องถูกสร้างด้วยอารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของ
ผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมชื่นไม่เท่าหนึ่งคนรัก

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

ดอกเบ็ญ โรทีฉิน

ตอนที่ 1 ฝากหัวใจไว้กับสน

“คุณท่านคะ มีคนมาเยี่ยมค่ะ” ป้าเสียง แม่บ้าน
คนเก่าแก่เข้ามาในห้องนอนของ ‘ประจักษ์’ เจ้านายวัยสี่
สิบหก ตอนนี้ประจักษ์ป่วยด้วยโรคร้าย แต่เขาไม่ได้บอกใคร
ให้รับรู้ นอกจากอาการป่วยของตัวเองที่เริ่มทรุด ยังมีกิจการ
ใหญ่โตของเขาที่กำลังจะล้มละลาย ความหวังสุดท้ายของคน
ที่นอนป่วยตอนนี้ไม่ใช่การหายจากอาการป่วย แต่คือใครสัก
คนที่จะดูแลลูกสาวของเขาต่อจากนี้

ดอกเข็ม ลูกสาวคนเดียวของเขาในวัยสิบแปดปี เขาเลี้ยงลูกสาวคนนี้มาตั้งแต่แม่ของเธอตายจากไป เลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม ทำให้เธอกลายเป็นเด็กที่เอาแต่ใจ ความตายกำลังจะมาเยือนจึงกลัวว่าลูกสาวจะลำบาก

“สวัสดิ์ครับพี่ประจักษ์ ผมกลับจากอเมริกาเรียบร้อยแล้ว” อริเมท หรือ ทิวสน ชายหนุ่มวัยสามสิบสองพูดตามความจริง หลังจากที่เขาลงเครื่องก็มุ่งตรงมาหาเพื่อนรุ่นพี่เป็นคนแรก

เพราะเขาได้รับข้อความสำคัญ ‘มาหาพี่ก่อนตายหน่อยนะ ถ้านายกลับมา’ เจอข้อความแบบนี้แล้วเขาจะรอช้าได้อย่างไร งานที่ทำอยู่เป็นต้องสะสางให้เสร็จโดยเร็ว ก่อนที่เขาจะเดินทางกลับประเทศไทยในทันที

ประจักษ์คือเพื่อนรุ่นพี่ที่มีบุญคุณกับเขาล้นพ้น จำได้ถึงการทำธุรกิจครั้งแรกได้รับความช่วยเหลือจากเขามากมาย ความมีน้ำใจของประจักษ์และประสบการณ์ในการทำงาน สอนให้เขาเป็นนักธุรกิจพันล้านในตอนนี้อยู่

แต่ตอนนี้ประจักษ์ที่เคยรุ่งเรืองกำลังมีปัญหา เมื่ออริเมทล่วงรู้ว่าภายในบริษัทของเขามีการฉ้อโกง บวกกับสุขภาพของชายรุ่นพี่ที่กำลังทรุดตัวตลอด

“ฉันดีใจเหลือเกินที่แกมาหาฉัน” ประจักษ์ใจขึ้นขึ้นมาเล็กน้อย เพราะหากเขามาในวันพรุ่งนี้ก็คงไม่พบเขาในขณะที่มีลมหายใจแน่ ค็นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะขอมีชีวิตอยู่ต่อไป

“ผมลงเครื่องก็รีบมาหาพี่ก่อนเลย...”

“เสียง...” ประจักษ์หันไปหาแม่บ้านวัยกลางคนที่ยืนอยู่มุมห้อง “ออกไปก่อน ถ้าคุณหนูกลับมาให้เขามาหาฉันด้วย”

“ค่ะ คุณท่าน” แม่บ้านรับคำก่อนที่จะเดินออกไปเงียบๆ เธอเป็นแม่บ้านคนเก่าแก่ที่เลี้ยงดองเข็มตั้งแต่เกิด ประจักษ์จึงมั่นใจว่าอย่างน้อยจะมีเสียงหนึ่งคนที่ไม่ทิ้งดองเข็มไปไหน

“ไอ้สน ฉันอยากจะทำอะไรก็ทำแบบอย่าง รับปากฉันได้ไหม” คนนอนป่วยไม่ร้อช้า เวลาของเขาเหลือน้อยแล้ว เขารู้จักชายหนุ่มคนนี้นานหลายปี ทั้งพื้นฐานจิตใจและนิสัย ชายหนุ่มคนนี้เป็นคนดี

“เรื่องอะไรครับ พี่บอกผมได้เลย ถ้าผมทำได้ผมต้องทำให้พี่แน่” อริเมทพูดพร้อมกับจับมือคนป่วยที่ซีดเซียว ขยับตัวเข้าไปใกล้ด้วยเสียงนั้นเบาบางจนฟังยาก

“ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น แกจะช่วยดูแลลูกสาวของฉันได้ไหม”

“ดอกเข็มเหวอครับ” อริเมทจำได้ ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนเขาเคยเจอเธอ ตอนนั้นยังเป็นเด็กอายุสิบสองปีได้ แต่สิ่งที่เขาจดจำได้ไม่ใช่หน้าตา แต่คือความเอาแต่ใจ

ภาพวันเก่าของเด็กหญิงดอกเข็มที่เอาของใช้ไปใส่แม่บ้าน ร้องโวยวายที่ถูกขัดใจไม่ได้อาหารที่อยากกิน ไม่ว่าแม่บ้านจะอธิบายแค่ไหนว่าพยายามไปหาซื้อแล้ว แต่มันไม่มีเธอก็ไม่รับฟัง จนชายรุ่นพี่ของเขาต้องพาขับรถออกไปทานอาหารข้างนอกทั้งที่กลับเข้ามาเหนื่อย ๆ

“ใช่ ถึงดอกเข็มจะเอาแต่ใจไปบ้าง แต่ดอกเข็มเป็นเด็กที่จิตใจดีนะ พี่ขอร้อง...ช่วยพี่ครั้งสุดท้ายหน่อยนะ”

“พี่พูดอะไรแบบนั้นครับ ผมเชื่อว่าพี่จะต้องหาย ผมกำลังหาหมอที่ฝีมือดี และตอนนี้ก็ได้..”

“พี่ขอร้อง อีก...” ประจักษ์พูดตัดบทด้วยเสียงเครือ มีแรงสะอื้นพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกทางหางตา มันทำให้หัวใจชายหนุ่มที่พยายามเปลี่ยนเรื่องหล่นจากที่สูง “พี่ขอร้องนะ..”

ก๊อก!!! ก๊อก!!!

“คุณพ่อเข็มกลับมาแล้วค่ะ”

เสียงสดใสพร้อมกับร่างกายเด็กหญิงในชุดนักเรียนสีขาวเปิดประตูเข้ามาในห้อง สายตาของเด็กหญิงมองไปยังชายหนุ่มที่กำลังจับจ้องมองเธอเช่นกัน แต่ความรู้สึกของกันและกันกลับแตกต่าง

ดอกเข็มจำไม่ได้ว่าชายคนนี้เป็นใคร เธอไม่เคยเห็นหน้าและรูปร่างก่อนว่าเป็นญาติคนไหนของพ่อ หลังจากพ่อล้มป่วยก็มีญาติมิตรมากมายมาเยี่ยม จนช่วงหลัง ๆ ที่ไม่ค่อยมีใครมาเยี่ยมแล้ว

แต่ความรู้สึกของอริเมทแตกต่าง เพียงสายตาได้เห็นใบหน้าของเด็กสาวก็รู้สึกใจวูบไหวเสียอย่างนั้น เด็กเอาแต่ใจเมื่อหลายปีก่อนโตขึ้นมาเป็นสาวที่สวยงามหมดจด เขาจับจ้องมองเธอที่เดินเข้ามายืนข้างเตียงของพ่อข้างกายเขา เธอขายตามองเขาเล็กน้อยแต่ก็ไม่ทักทายเขาอยู่ดี

“ดอกเข็ม ไหว้อาทิวสนสิลูก จำได้ไหม”

“สวัสดิ์ค่ะ” ดอกเข็มไหว้แบบไม่ใส่ใจ เธอจำไม่ได้และเธอก็ไม่เคยพยายามจำใครในชีวิตอยู่แล้ว เพราะในบรรดาญาติก็ไม่มีใครรักเธอ มีแต่คนต่อว่าที่เธอนิสัยไม่ดี “เข็มจำไม่ได้หรอกค่ะ และก็ไม่รู้จะจำไปทำไม”

“อย่าพูดแบบนี้ ไหนบอกกับพ่อว่าจะเป็นคนดี เพื่อให้พ่อหายป่วย”

“ก็เข้มนำไม่ได้นี่คะพ่อ พ่อมีญาติเยอะแยะ แล้วก็ไม่
ใครชอบเข้มนะ มีแต่พ่อคนเดียวที่รักเข้มนะ” เด็กสาวพูดอย่างออก
อื้อน ทุกวันหลังจากเลิกเรียนเธอจะต้องเข้ามาคุยกับพ่อ เอา
การบ้านและงานที่ต้องทำมาอยู่กับพ่อ จนเจียนจะเข้านอนจึง
ได้กลับไปห้องของตัวเอง

อริเมทมองเด็กสาวผิดไปจากเมื่อก่อน เธอไม่รู้มาก่อน
ว่าเด็กเธอแต่ใจจะมีมุนน่ารักและออกอื้อน เธอก็รู้เป็นเด็ก
น่ารักและจิตใจดีอย่างที่เพื่อนรุ่นพี่ได้บอกไว้ อีกทั้งยังดูมีความ
น่าสงสารจากคำที่พูดว่า ‘ไม่มีใครชอบเข้มนะ’

“ทำไมคุณพ่อร้องไห้คะ คุณพ่อเจ็บตาเหรอ ให้เข้มนิทร
ตามคุณหมอไหมคะ” ดอกเข้มนหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวในกระเป๋า
กระโปรงมาเช็ดน้ำตาให้กับพ่อ ภาพที่เห็นทำให้หัวใจของอริ
เมทอบอุ่นยิ่งนัก

“ไม่ต้องหรอกลูก พ่อแค่แสบตาเล็กน้อย เดี่ยวหนูไป
แต่งตัวนะ แล้วช่วยไปกับอาทิวสน ไปซื้อชุดสวย ๆ ให้พ่อสัก
ชุด พ่ออยากใส่เสื้อผ้าที่ลูกสาวซื้อให้” คนพูดเปรยตาเป็นการ
ขอร้องไปยังชายหนุ่มที่เพิ่งเดินทางกลับมา เขารู้ว่าชายหนุ่มจะ
ไม่ปฏิเสธ เขาเพียงอยากให้อริเมทได้เห็นมุมหนึ่งที่น่ารักของ
ลูกสาว และหวังให้ดูแตกต่างจากตน

“แต่เข้มนไปเองก็ได้ ไม่เห็นต้องไปกับ...เอ่อ...อาทิวสน”

“เพราะอาอยากจะซื้อให้กับคุณพ่อพอดี” อริเมทือเป็นโอกาสที่จะพูด เขาเองก็ไมรู้เหมือนกันว่าทำไม แต่เขาคิดว่าได้เห็นเนื้อแท้ของเด็กคนนี้แล้ว “เมื่อก็อาได้ยินว่า จะเป็นเด็กดีให้คุณพ่อหาย การเชื่อฟังถือเป็นเด็กดีนะ”

“.....” ดอกเข็มหันมาทำตาเขียวใส เธอไม่ชอบใครทั้งนั้นที่มาสั่งเธอ คนเดียวที่เธอจะฟังคือพ่อ

แต่คนมองอย่างอริเมทกลับรู้สึกวาดวงตานั่นน่ารัก ดวงตาของเธอไม่เหมือนดวงตาของเด็กเอาแต่ใจวันเก่าที่เขาเคยมองเห็น

“ดอกเข็ม อย่ามองคุณอาแบบนั้น หนูเป็นเด็กนะ” ประจักษ์ปรัมลูกสาว

“คะ เข็มจะไม่ทำ เข็มไปแต่งตัวก่อนนะคะ” เด็กสาวออกจะไม่พอใจ แต่เธอก็พาร่างกายของตัวเองไปหอมแก้มคนเป็นพ่อที่นอนบนเตียง หมุนตัวหมายจะเดินออกไปจากห้อง แต่กระนั้นก็ไม่วายจะค้อนหวตไต่ให้กับชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้

‘นายทำให้ฉันโดนคุณพ่อดุ’ เด็กสาวคิดในใจ พาร่างกายออกไปจากห้องด้วยใบหน้านูนตึง

ประจักษ์มองเห็นรอยยิ้มเล็ก ๆ จากใบหน้าอริเมท เพียงเท่านั้นความหวังเล็ก ๆ ของคนใกล้ตายก็มีแสงสว่างขึ้นมา

“สน! รับปากพี่นะ พี่ขอร้อง ดอกเข็มไม่มีใครแล้วจริง ๆ” ประจักษ์ถามสิ่งที่ตนเองต้องการอีกครั้ง

ความหนักใจกลับเข้ามาในอกอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ดูจะเบาบางกว่าเดิมเมื่อชายหนุ่มคิดไปถึงใบหน้าของเด็กสาว ยิ่งคราวที่หันมาค้อนวงโตใส่ยิ่งทำให้เขาเกิดรอยยิ้มในใจเสียได้

“ครับ ผมจะดูแลดอกเข็มแทนพี่เอง พี่ไม่ต้องเป็นห่วง รักษาสุขภาพตัวเองนะครับ”

“ขอบใจนะ ขอบใจจริง ๆ แค่นี้พี่ก็นอนตายตาหลับแล้ว”

“อย่าพูดแบบนั้นสิครับ มันต้องรักษาหายแน่!” อริเมทพยายามปลอบใจ ทั้งที่พอจะรู้มาบ้างว่าเวลาของประจักษ์ที่เหลือน้อยเต็มทน

เมื่อได้สิ่งที่ตนเองหมายมาดประจักษ์ก็พาชายหนุ่มพูดเรื่องอื่น ตอนนี้อาสาบายใจแล้ว หลังความตายของเขาลูกสาวจะยังมีคนด้อย่างอริเมทคอยปกป้อง

ผ่านไปราวสามสัปดาห์ที่ดอกเข็มก็กลับมาที่ห้องนอนของพ่ออีกครั้ง เธอกลับมาในชุดเอี๊ยมกระโปรงคลุมเข่าสีฟ้า เสื้อตัวในสีขาวสะอาดตา กระเป๋าสะพายข้างสีขาว มองจากสายตาของอริเมทแล้วเธอเป็นคนชอบสีขาว รักความสะอาด และเจ้าระเบียบ

“เข็มเสร็จแล้วคะคุณอา!” เธอพูดบอกด้วยความไม่พอใจเท่าไร เธอไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อถึงต้องให้เธอไปกับผู้ชายคนนี้ เขาถือเป็นชายแปลกหน้าสำหรับเธอ แต่ดูเป็นคนที่พ่อไวใจซะอย่างนั้น

“ฉันผมไปก่อนนะครับพี่ แล้วจะพาดอกเข็มมาส่ง”

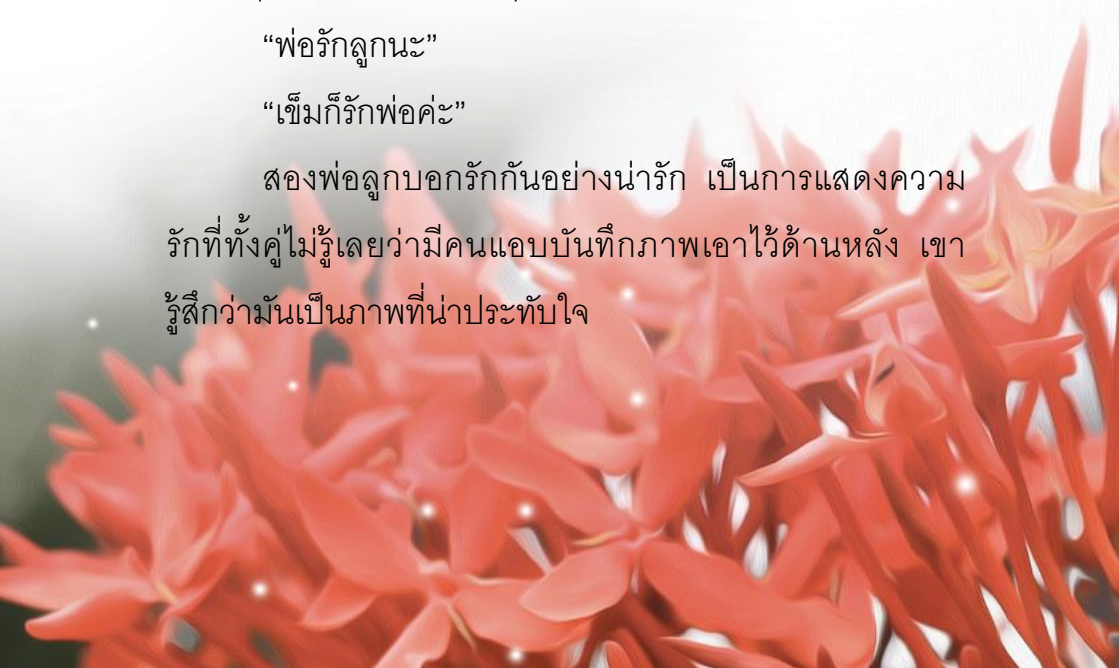
“ขอบใจมากนะสน พี่ขอบใจนายจริง ๆ” ประจักษ์รหมายถึงเรื่องที่ชายหนุ่มยอมรับปากเรื่องที่ชอบ

“เดี๋ยวเข็มจะรีบกลับมาคะคุณพ่อ เข็มจะเลือกชุดที่สวยงามที่สุดในโลกเลยมาให้คุณพ่อ เอาสีที่พ่อชอบ เอาทุกอย่างที่พ่อชอบเลย” ดอกเข็มเข้าไปกอดชายที่นอนป่วย เธอจะแสดงความรักกับพ่อเสมอ ตั้งแต่เกิดจนโตเธอรู้ดีว่าพ่อรักเธอมากที่สุด เข้าใจเธอมากที่สุด

“พ่อรักลูกนะ”

“เข็มก็รักพ่อคะ”

สองพ่อลูกบอกรักกันอย่างน่ารัก เป็นการแสดงความรักที่ทั้งคู่ไม่รู้เลยว่ามีคนแอบบันทึกภาพเอาไว้ด้านหลัง เขารู้สึกว่ามันเป็นภาพที่น่าประทับใจ

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 2 แก่นแก้วหรือแสนร้าย

“อาทิวสนไม่ต้องพาไป เข้มจะไปกับคนขับรถเอง
พ่อไม่รู้หรอก” เมื่อเดินออกจากห้องของพ่อเธอก็รีบเอ๋ย
พูด

ทำไมเธอจะต้องไปกับคนแปลกหน้าที่เธอไม่รู้จักมักคุ้น
เธออายุสิบแปดที่สามารถดูแลตัวเอง ตัดสินใจอะไรได้ด้วย
ตัวเอง ไม่ใช่เด็ก ๆ ที่จะต้องมีผู้ใหญ่ตามไปคุม

“ไม่ได้!!” อริเมทพูดเสียงเรียบ ความจริงแล้วเขาน่าจะ
ดีใจที่เด็กสาวเลือกที่จะไปเอง เพราะตนเองนั่งเครื่องมาหลาย

ชั่วโง่งก็อยากที่จะพักผ่อน แต่ยิ่งเด็กสาวไม่อยากให้พาไป เขากลับยิ่งอยากจะทำอะไรอย่างนั้น

“ทำไม!!” คนถามเสียงเซียว เธอลืมไปแล้วว่าตอนนี้ยังอยู่ที่หน้าห้องนอนของพ่อ

“ฉันอาจจะเข้าไปบอกพ่อ!”

“ไม่ได้..” คราวนี้ดอกเข็มปริเข้าไปเกาะแขนของชายที่ตัวสูงกว่า เธอลืมไปแล้วว่าเขาคือชายแปลกหน้าสำหรับเธอ เมื่อรับรู้่ว่าตัวเองกำลังเกาะแขนผู้ชาย สองมือเรียวก็รีบปล่อยออกในทันที “ก็ได้ ยอมไปด้วยก็ได้ ถ้าพ่อไม่บังคับเข็มไม่ยอมไปด้วยแน่”

“กลัวเธอ” อริเมทเข้า

“ไม่ได้กลัวสักหน่อย” คนขีดหน้าเดินหนีไปตามทางเดิน

ชายหนุ่มตัวสูงที่รู้สึกอ่อนเพลียในตอนแรกยิ้มสดชื่น เขาเดินตามหลังเด็กสาวที่ตัวสูงเพียงบ่า เธอขีดหน้าไม่พอใจที่ถูกเขาแกล้ง

ระหว่างทางเดินที่กำลังจะออกไปจากตัวบ้านเพื่อไปยังรถหูกของอริเมท ดอกเข็มมองเห็นแม่บ้านคนหนึ่งซึ่งเป็นคนทำอาหาร เด็กสาวผู้เป็นนายจึงปริเข้าไปหาทันที

“สมจิต ทำไมซื้อผักแบบนี้มาล่ะ ผักในตลาดสะอาดหรือเปล่าก็ไม่รู้ แล้วถ้าพ่อกินไปแล้วอาการทรุดจะทำยังไง บอกแล้วใช่ไหมว่าให้ซื้อผักออร์แกนิกเท่านั้น!!” ดอกเข็มสาดวาวจาใส่คนที่อายุมากกว่า

ด้วยเธอไม่รู้ว่าตอนนี้เงินภายในบ้านไม่เพียงพอที่จะซื้อของแพง ๆ มีเพียงประกันที่บอกให้แม่บ้านเสียงคอยดูแล คนออกคำสั่งอย่างเสียงได้ยินเสียงคุณหนูสุดที่รักกรีบวิ่งเข้ามาหา เธอไม่คิดว่าคุณหนูของเธอจะออกมาเห็นเข้า เพราะเวลานี้จะไม่ออกจากบ้านไปไหน

“แต่ก็ซื้อตามที่แม่บ้านเสียงบอกนะคะ”

“จะซื้อได้ยังไง!! ก็บอกว่าไม่ให้ซื้อแบบนี้!! มันสกปรก!!” ดอกเข็มโกรธมากพร้อมกับตะคอกเสียงใส่ เธอไม่สนใจแขกของพ่อซึ่งกำลังยืนงออยู่ด้านหลัง

“คุณหนูคะ คุณหนู..” แม่บ้านเสียงเข้ามาอดคุณหนูสุดที่รักจากด้านหลัง เธอรักและหวงแหนคุณหนูมากเท่าชีวิต เพราะเธอเลี้ยงดูมาแต่อ่อนแอแต่ออก “คือผักนี้เป็นของแม่บ้านและคนงานจะ ไม่ใช่ของคุณท่านกับคุณหนูนะ”

“นั่นต่อไป้าเสียงก็บอกคนอื่นด้วยสิ ไม่ใช่ให้มาบอกว่าซื้อตามป้าเสียงบอก แล้วซื้อผักมากินกันหรือไง เดียวก็ขาด

สารอาหาร ทำไมไม่ซื้อหมูไก่อมากินกันบ้าง พ่อไม่ได้ให้เงิน
เหรอ จะเอาแรงที่ไหนทำงาน!!”

“.....” แม่บ้านเสียงยี้ม เธอรู้ว่าคุณหนูของเธอเป็นคน
จิตใจดี แต่ไม่ทันที่จะได้พูดบอกอะไรคุณหนูตัวน้อยก็หยิบเงิน
ออกจากกระเป๋าส่งให้

“เข้มีแค่นี้ เอาไปซื้อของละกัน จะมากินแต่ผักได้
ยังงิ” เธอมีเงินสดติดตัวแค่สองพันบาท เพราะไปไหนมาไหน
ก็สามารถใช้บัตรเครดิตของพ่อได้

“ไม่ต้องหรอกคะคุณหนู”

“เอาไปเถอะ!! เดี่ยวเข้ไปรูดบัตรพ่อได้ แล้วสมจิตก็
ตอบให้มันถูกต้องด้วย เวลาจะไปซื้อก็ถามบ้าจิตด้วยสิ ว่าซื้อมา
ทำอะไร!!” พูดแล้วดอกเข้ก็เดินไกลออกไปอีกด้าน ก่อนไปก็
ยังไม่วายต่อว่าคนที่กล้าต่อปากต่อคำกับเธอ

“ไปโกหกทำไมละบ้าเสียง บอกเธอไปสิว่าไม่มีเงินแล้ว
ไอ้ที่กินอยู่ก็ผักในตลาดทั้งนั้นแหละ จะไม่มีเงินติดตัวแล้วทำ
เป็นอวดเก่ง” แม่บ้านจิตต่อว่าเมื่อลับหลังเจ้านาย เธอลืมไป
ว่ายังมีแขกอย่างอริเมทที่ยืนอยู่ตรงนี้

แม่บ้านเสียงรีบปรามคนในปกครอง ทั้งสองพากันหลบ
เลียงไปอีกด้าน ทิ้งไว้เพียงชายหนุ่มตัวสูงที่พยายามครุ่นคิด

ทั้งเรื่องที่สาวใช้บอกว่าบ้านหลังนี้ไม่มีเงินแล้ว และการกระทำ
ของดอกเข็ม

ในส่วนการกระทำของดอกเข้มนั้น เขาเองก็รู้สึกว่าเขา
มีทั้งอารมณ์โกรธและอารมณ์รัก ถึงเธอจะเกลียดवादแต่เธอก็
ยังรักคนที่เป็นลูกจ้างของเธอ ยังรู้สึกเป็นห่วงในความเป็นอยู่
แม้ว่าคำพูดของเธอจะไม่อ่อนหวานน่าฟังก็ตาม

ห้างสรรพสินค้ากลางเมืองในโซนเสื้อผ้า อริเมท
ให้อิสระในการเลือกกับเด็กสาว เขาเลียงมาคุยกับคน
สนิทในเรื่องที่กำลังเป็นห่วง เรื่องสำคัญนั่นก็คือ...ประจักษ์
กำลังจะล้มละลาย

เพียงแค่ว่ารู้เรื่องราวอย่างชัดเจนใบหน้าของชายหนุ่มก็
มองไปยังเด็กสาวทันที ชีวิตนับจากนี้ดอกเข็มจะทำอย่างไร นี่
คงเป็นเหตุผลที่เพื่อนรุ่นพี่ฝากลูกสาวเอาไว้กับตน ใบหน้าของ
ดอกเข็มที่กำลังเลือกเสื้อผ้าให้พ่อมีความสุข แต่ชีวิตนับจาก
นี้จะมีรอยยิ้มอีกหรือไม่

“เธอจะเป็นดอกเข็มที่แข็งแรงใช่ไหม” อริเมทได้แต่ถอน
หายใจออกมาเบา ๆ สองเท้าก้าวเข้าไปหาเด็กสาวที่พิถีพิถัน
เลือก

ดอกเข็มกำลังลังเลระหว่างโปโลสีกรมกับสีขาว สีกรมคือสีที่พ่อชอบ แต่สีขาวคือสีที่เธอชอบ เธออยากรู้ว่าเมื่ออยู่บนร่างกายผู้ชายอันไหนจะดูสวยกว่า แต่สิ่งที่เธอทำได้คือถือเสื้อทั้งสองตัวเทียบกันไปมา

“ให้อาช่วยไหม”

“.....” เสียงจากด้านหลังทำให้ดอกเข็มหันไปหา เธอมองเสื้อก่อนจะมองชายตัวสูง จะว่าไปเธอก็มีหุ่นมาด้วยหนึ่งคน แล้วเขาก็กังหันอาสาที่จะช่วย “ฉันก็ช่วยลองให้หน่อยค่ะ”

อริเมทพยักหน้าเล็กน้อยพร้อมกับรับเสื้อทั้งสองตัว เขาตรงไปยังห้องลองเสื้อก่อนจะเปลี่ยนถ่าย จัดการตัวเองเรียบร้อยจึงได้เดินออกมาหาเด็กสาว

เพียงร่างกายของชายตัวสูงในเสื้อโปโลสีขาวที่เธอเลือกเดินออกมาจากห้อง ดอกเข็มก็ตรงปรีเข้าไปหาด้วยรอยยิ้ม เขาเป็นผู้ชายที่ใส่เสื้อโปโลแล้วดูหล่อมาก ทั้งที่ความหล่อเดิมก็มีมากโข เธอแอบขายตามองใบหน้าของเขาเล็กน้อยก่อนจะจัดระเบียบปกเสื้อให้เข้าที่

อริเมทมองเด็กสาวในระยะใกล้ที่กำลังลูบฝ่ามือไปบนอกของเขา เธอกำลังชื่นชมเสื้อที่สวมใส่ แต่แรงสัมผัสที่ร่างกายกลับทำให้รู้สึกวาบหวีซาบซ่า ใบหน้าของเด็กสาวเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เธอมีความสุขมากนั่นคือสิ่งที่อริเมทรับรู้

“หล่อใช่ไหม!” อริเมทแกล้งว่า เขาเองรู้ว่าตัวเองหล่อ แต่กับเด็กสาวที่ดูหวงท่าและไว้ตัวแล้วน่าแกล้ง

“แค่เสื้อค่ะ”

“แต่คนมันก็มีผลนะ”

“ก็ไม่เสมอค่ะ คุณ อา” เธอย้ำประโยคท้ายเพราะรู้สึก ว่าคำพูดของชายตรงหน้าดูไม่น่าไว้วางใจ เธอไม่ชอบบไลซ์ติด กับใครเป็นพิเศษ รวมทั้งเธอไม่รู้สึกรู้ว่าใครเหมาะที่จะเป็นแฟน กับเธอ “เดี๋ยวขอดูสิกรรมอีกตัวนะคะ พอชอบสิกรรม”

“ทิวสน!! ทิว...?” เสียงหนึ่งดังขึ้นก่อนที่ร่างกายของ หญิงสาวจะปรากฏ

วินามองอยู่นานว่าชายที่อยู่หน้าร้านเสื้อผ้าแบรนด์หรูใช่ คนรักของตนเองหรือไม่ สิ่งที่มองเห็นคือแฟนของเธอกำลังอยู่ กับผู้หญิงร่างเล็กหน้าตาสะสวย เธอโกรธจนอยากที่จะเข้าไป กระชากผมของผู้หญิงคนนั้นและตบให้หลาบจำ แต่เธอก็คิด อารมณ์ส่วนนั้นเดินวนขนาดเข้าไปหาพร้อมกับรอยยิ้มระคน สงสัย

“อ้าววี มาซื้อของเหรอครับ” อริเมทหันไปทักทายคนผู้ มาใหม่ ก่อนหน้านี้เขาตั้งใจว่าจะแกล้งเด็กสาวที่ออกคำสั่งให้เขา ไปลองเสื้อ

“ใช่ค่ะ แล้วทิวกลับมาจากอเมริกาตอนไหน วีจำได้ว่า กลับอาทิตย์หน้าไม่ใช่หรอคะ” วินาพูดเสียงอ่อนหวาน เธอ เป็นสาวเรียบร้อยด้วยใบหน้าและกรอบคิ้วที่เป็นผู้ดีเก่า และ ความเรียบร้อยอ่อนหวานนี่เองที่ทำให้ริเมทตามจับจนได้มา เป็นแฟน

“อ้อ พอดีผมมีธุระด่วนครับ อืม!” ริเมทมองเห็นแวว ตาเขียว ๆ ของดอกเข็มที่ดูจะไม่พอใจ เพียงเห็นแววตา เล็กน้อยก็ทำให้รู้ว่าลืมนำคนทั้งสอง “วีนีดอกเข็ม หลาน ของผม ดอกเข็มนี่อาวี”

ชายหนุ่มไม่ได้แนะนำว่าเป็นแฟนออกไป เพราะเขา คิด ว่าแค่แทนคำว่าอาภีน่าจะชัดเจนแล้ว แต่มันสร้างความไม่ พอใจกับวินามาก เธอทำนิ่งและยิ้มหวานให้กับเด็กสาวที่บอก ว่าหลาน แต่ไหนแต่ไรเธอไม่เคยเห็นหลานคนนี้อีกก่อน และ หลานอะไรจะดูใกล้เคียงกันขนาดนี้

“สวัสดิ์จะน้องดอกเข็ม”

“หวัดดีค่ะ” ดอกเข็มยกมือไหว้อย่างไม่เต็มใจ ปกติเธอ ก็มือไม่แข็งกับทุกคน เธอจะอ่อนน้อมเฉพาะคนที่อยากจะอ่อน น้อมเท่านั้น “อาสนไม่ต้องไปลองแล้ว เขามันทั้งสองตัวนี้แหละ ไม่อยากรอ ชักช้า!”

เธอต่อว่าชายหนุ่ม คำพูดที่พูดออกมาลอย ๆ เป็นการบอกพนักงานที่ยืนอยู่ไม่ไกล พูดแล้วก็เดินตรงไปอีกด้านโดยไม่รอฟังว่าคนเป็นอาจะพูดอะไรกับเธอไหม

วินารู้สึกไม่พอใจกับเด็กคนนี้เท่าไร ทั้งน้ำเสียงและแววตาที่ดูจะแข็งกระด้าง เท่าที่มองแล้วไม่มีอะไรที่ดูจะเข้าที่ เธอรู้ว่าแฟนของเธอไม่ชอบผู้หญิงแบบนี้ ชอบคนอ่อนหวานจิตใจดี และคนคนนั้นก็ต้องเป็นเธอคนเดียวเท่านั้น

“วีย่าใส่ใจดอกเข็มเลยนะ เดี่ยวผมขอเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แล้วเรา..” ชายหนุ่มหมายจะพาคนรักไปทานข้าว แต่เขาก็เพิ่งคิดได้ว่าจะต้องไปส่งเด็กสาวจอมโวยวายที่บ้านเสียก่อน “ผมว่าวียไปซื้อของเถอะ วันนี้ผมต้องไปส่งดอกเข็มที่บ้าน แล้วก็คงเข้าไปที่บ้านปู่ย่าเลย พรุ่งนี้ผมจะไปรับไปทานข้าวนะ”

“ได้ค่ะทิว..” วินารับคำสั่งเสียงหวาน แม้เธออยากจะถามว่าทำไมต้องให้ความสำคัญกับเด็กไม่มีมารยาทคนนั้น

หลังจากที่อริเมทออกจากห้องลองเสื้อผ้าอีกครั้ง เขามองเห็นดอกเข็มกำลังทำท่าทางหงุดหงิดอยู่กับพนักงาน ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

“จะเป็นไปได้ยังไง มันจะรู้ได้ยังไง!!” ดอกเข็มต่อว่า มันต้องมีปัญหาที่ทางร้าน จะเป็นไปได้อย่างไรที่

บัตรเครดิตไม่สามารถใช้ได้ และมันก็ใช้ไม่ได้ทุกใบ “เครื่องของเธอเสียหรือเปล่า!!”

“ไม่เสียค่ะ มันรูดไม่ได้จริง ๆ นะคะ”

“ไม่จริง!!”

“เอาบัตรผมครับ” อริเมทยื่นบัตรให้กับพนักงาน เขาโอบป่าของดอกเข็มเป็นการบอกให้เธอเงียบ แต่เพียงชั่วอึดใจเด็กสาวก็สะบัดตัวหนีรากับเขาเป็นต้นน้ำรังเกียจ

“อย่ามารุ่มร่ามกับฉันนะ!!”

“โอเค อาขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจ แค่ว่าบอกให้เงียบก่อนอย่าไวยวาย”

“ฉันไม่ได้ไวยวาย” ดอกเข็มยังคงใช้คำแทนตัวที่ต่างไปจากเดิม เพราะเธอไม่ชอบให้ใครมาทำแบบนี้กับเธอ คนเดียวที่จะทำแบบนี้กับเธอได้คือพ่อเท่านั้น

“อาขอโทษอีกครั้ง” ชายหนุ่มยกมือสองข้างเป็นสัญลักษณ์ว่ายอมแพ้แล้ว เธอเป็นผู้หญิงเกรี้ยวกราดที่ไว้มากทีเดียว นี่คงเป็นข้อดีอีกหนึ่งข้อที่เขามองเห็น เพราะแน่นอนว่าชายอื่นที่เธอไม่ไว้มาก็คงจะไม่เข้าใจแน่

“เรียบร้อยคะคุณลูกค้า” พนักงานส่งบัตรคืนให้กับอริเมท สิ่งนั้นทำให้ดอกเข็มก้มมองบัตรในมือ ทำไมบัตรของพ่อเธอถึงใช้ไม่ได้ มันมีเหตุผลอะไร

ชายที่ตัวสูงกว่ามองเห็นความสงสัยในเรื่องนี้ เขารับ
ของจากพนักงานก่อนที่จะหันมาหาเด็กสาว หมายถึงเอามือ
ลูบหัวเป็นการปลอบใจแต่ก็ต้องชะงัก คิดว่าการกระทำนั้นคง
ทำให้ถูกตำเลียมมากกว่า

“อาว่าเรากลับกันเถอะ พ่อของดอกเข็มคงรอเสื้อผ้าชุด
ใหม่แล้ว” เขาก้มตัวเล็กน้อยมองหน้าเด็กสาว แววตาหมอง
เศร้าจ้องมองมายังเขาก่อนจะเป็นเรียบตึง

“ขอบคุณนะที่ช่วยออกให้ก่อน บัตรคุณพ่อคงมีปัญหา
ไว้เข็มจะไปกดเอทีเอ็มให้นะ”

อย่างน้อยคนเอาแต่ใจก็ขอบคุณเป็น ก่อนหน้าที่แทน
ตัวเองว่าฉันก็เปลี่ยนมาเป็นเข็มเหมือนเดิม “ไม่เป็นไร อา
อยากซื้ออะไรให้พ่อเข็มพอดี กลับบ้านกันเถอะ”

ดอกเข็มเพียงพยักหน้า เธอกำลังคิดกังวลเรื่องที่บัตร
เครดิตพ่อใช้ไม่ได้ วันที่โรงเรียนเธอทะเลาะกับเพื่อนสนิทจน
เลิกคบกัน เพราะเพื่อนของเธอบอกว่า พ่อของเธอไม่มีเงินส่ง
เธอเรียนโรงเรียนแพง ๆ แล้ว พ่อของเธอกำลังจะล้มละลาย
และที่กำลังจะตกอับไม่มีเงินเลี้ยงเธอ

หรือสิ่งที่เพื่อนพูดจะเป็นความจริง!!

“กินอะไรไหม ไอศกรีม ชนมหวาน อาเลี้ยง” อริเมท
อยากรจะเอาใจ เขาพอจะมองเห็นว่าเธอกำลังคิดมาก

“ไม่ เจ้มไม่ชอบ”

“แล้วชอบอะไรล่ะ” ชายหนุ่มถามขณะที่เดินนำออกจากร้าน เขาเปิดประตูให้กับหญิงสาวด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ

“ทำไมต้องบอก!”

ดอกเข็ม ริมทิวสน

ตอนที่ 3 การจากลาของความรัก

ดอกเข็มเอาเสื้อผ้ามารอตัวด้วยความดีใจ เธอให้คนเป็นพ่อเป็นผู้เลือกว่าจะใส่เสื้อสีอะไร ในใจของเธออยากให้พ่อเลือกสีขาว เพราะเธอชอบอะไรที่เป็นสีขาวสะอาดตา

“พ่อเลือกสีขาว” ประจักษ์ตอบเสียงแผ่วเบา

“เย่ ๆ ดีใจจังเลยที่พ่อชอบสีชาว” ดอกเข็มกอดเข้าที่
ร่างกายของพ่อ เธอไม่รู้เลยว่าที่มุมหนึ่งของห้องมีชายหนุ่มที่
ไม่ยอมกลับบ้านตัวเองเสียที

“สน...” ประจักษ์เรียกชายที่ตนเองฝากความหวัง ชาย
หนุ่มเดินเข้ามาหาก่อนจะนั่งข้างเด็กสาว “ดอกเข็ม..”

“คะคุณพ่อ” ลูกสาวคนดีจับมือของพ่อหลังคำถาม
และนั่นก็ได้รับการกระชับจับกลับมา

“สัญญากับพ่อได้ไหม ว่าเข็มจะเชื่อฟังสิ่งที่อาสนบอก”

“ทำไมคะ ทำไมเข็มต้องเชื่อฟังอาทิวสน” ยังไม่ทันที่
คนเป็นพ่อจะได้พูดจบ ดอกเข็มก็พูดสวนทันควัน ทำไมเธอ
จะต้องเชื่อฟังคนที่เพ่งเจอหน้าแค่นี้มานาน

“พ่อขอ ทำได้ไหมลูก” ดอกเข็มหันมามหาชายข้างกายที่
สีหน้าราบเรียบ เธอไม่เข้าใจสิ่งที่เป็น แต่ที่เธอรู้คือเธอทำเพื่อ
พ่อได้ “รับปากพ่อนะ ว่าดอกเข็มจะเชื่อฟังอาทิวสน จะเป็น
เด็กดี เคารพอาทิวสนเหมือนที่เคารพพ่อ ทำได้ไหม”

“คะ เข็มจะเชื่อฟังอาทิวสน”

“เก่งมาก ลูกพ่อ” ประจักษ์ลูบหัวลูกสาว เขาเองอาลัย
อาวรณ์ยื้อชีวิตตัวเองที่แสนทรมาณนี้ไว้เพื่อดอกเข็ม แต่มันคง
ยืดต่อไปไม่ไหวแล้ว เขารับกับชีวิตต่อจากนี้ไม่ได้แล้ว

“อย่าคิดมากเกินไปครับพี่ ผมติดต่อหมอที่ดีที่สุดไว้แล้ว”
ดอกเข็มหันมองคนพูดเล็กน้อย เขาเป็นคนแรกที่พูดถึงการ
รักษาพ่อ ญาติคนอื่นที่มาหาเพียงเยยม บางครั้งเธอรู้สึกว่าไม่
เต็มใจจะมาเยยมเสียด้วยซ้ำ “เชื่อผมเถอะครับ พี่จะต้องได้อยู่
ปวดหัวกับลูกสาวอีกนาน”

“.....” ประจักษ์เพียงยิ้ม เขารู้ว่าเพื่อนรุ่นน้องคนนี้เป็น
คนดี เขาจะต้องดูแลลูกสาวของตนนับจากนี้ได้ดีแน่ ญาติมิตร
คนอื่นเขาไม่คิดที่จะหวังพึ่ง

“ความจริงอาทิวสนน่าจะกลับได้แล้วนะคะ”

“ดอกเข็ม!” คนเป็นพ่อปรามเสียงเมื่อลูกสาวเสีย
มารยาท เขาเพิ่งจะบอกให้เชื่อฟังตอนนี้กลับเอ่ยปากไล่ซะ
อย่างนั้น

“เข็มไม่ได้ไล่ค่ะพ่อ ก็อาสนบอกว่าเพิ่งบินกลับมาจาก
เมืองนอก ก็คงอยากที่จะพักผ่อนไหมล่ะคะ” คนพูดว่าอย่าง
น้อยใจ เธอเป็นห่วงแท้ ๆ กลับถูกพ่อตำหนิเสียอย่างนั้น

“พ่อขอโทษ อย่าโกรธพ่อนะ พ่อผิดไปแล้ว”

“.....” ดอกเข็มยิ้มออกมาเล็กน้อย เธอจะโกรธพ่อที่รัก
เธอมากที่สุดได้อย่างไร

ความน่ารักของพ่อลูกทำให้ริเมมีความสุข เพราะริ
เมทไม่มีทั้งพ่อและแม่ เขาอยู่กับป้ามาตั้งแต่เด็ก ทำงานและ

เลี้ยงตัวเอง ตั้งตัวจนมีทุกวันนี้ก็ไม่ใช่เรื่องงาน ทุกอย่างสร้าง
มาจากความพยายามของเขา

ผ่านไปอดีตใจริเมทก็เป็นฝ่ายที่ต้องขอตัวกลับ ก่อน
กลับเขายังวางเงินจำนวนหนึ่งไว้ข้างกระเป๋าของดอกเข็ม มี
เพียงแม่บ้านเสียงที่เดินตามมาส่งเท่านั้นที่รู้

“นี่เป็นนามบัตรของผมนะครับ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ให้
โทรหาผมได้ตลอดเวลา”

“คุณคงเป็นคนที่คุณท่านไว้วางใจมาก คุณท่านถึงได้ฝาก
คุณหนูไว้กับคุณ” แม่บ้านเสียงรับนามบัตรและถือไว้อย่างดี
เธอได้ยืมสิ่งที่เจ้านายซึ่งนอนป่วยพูดกับลูกสาว เธอเข้าใจ
ความหมายได้เป็นอย่างดี

“ผมถามอะไรได้ไหมครับ คุณหนูของป้าชอบทานอะไร”
อริเมทคิดว่าถามไม่ผิดคน เมื่อดอกเข็มไม่ยอมที่จะบอกกับเขา
ก็จะถามเอาจากคนอื่นเอง

“อืม.. คุณหนูชอบทานผลไม้ค่ะ โดยเฉพาะมะม่วง
เธอชอบมาก” แม่บ้านเสียงตอบรับคำถาม ถึงจะไม่เข้าใจว่า
ทำไมชายหนุ่มถึงอยากรู้ แต่เมื่อคุณท่านไว้วางใจ เธอก็จะไว้วาง
ใจเขา

‘มะม่วงเนี่ยนะ แล้วก็ทำเป็นไม่บอก’ ชายตัวสูงคิดใน
ใจก่อนที่จะหมุนตัวเดินกลับไปทิ้งรถ

“ดึกแล้ว ไปนอนเถอะลูก” ประจักษ์ร่ายบอกลูกสาวที่นั่งอ่านหนังสือข้างเตียง ที่เดียวในบ้านหลังนี้ที่ดอกเข็มจะฝังตัวอยู่คือห้องนอนของพ่อ

“พอง่วงแล้วเหวอคะ”

“ใช่ พ่ออยากพักแล้ว” ความหมายของคนพูดคือความตาย “ดอกเข็มไปนอนเถอะ ส่วนเสียงอยู่ก่อนนะ ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย”

“คะ คุณท่าน”

“งั้นหนูไปนอนนะคะคุณพ่อ” ดอกเข็มกอดร่างกายของพ่อ หัวใจของเด็กสาวใหญ่บอบอย่างบอกไม่ถูก วันนี้ทำการบ้านเสร็จแล้วเธอก็ยังไม่อยากกลับห้อง จึงอ่านหนังสือเป็นนานสองนาน เช่นเดียวกับการกอดพ่อในเวลานี้ เธอรู้สึกไม่อยากปล่อยจากอ้อมกอดพ่อ

“คนเก่งของพ่อ ทำไมอ่อนจัง ไปนอนได้แล้ว” ประจักษ์รู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหลออก อ้อมกอดของลูกสาวถูกคลายก่อนที่เด็กสาวตัวน้อยจะเดินออกไปจากห้อง

เพียงลูกสาวออกไปพ้นสายตาน้ำตาของประจักษ์ก็รินไหล มันเป็นภาพซ้ำ ๆ ที่แม่บ้านเสียงมองเห็นมาตลอด รู้ว่าคนเป็นเจ้านายแบกรับความรู้สึกเอาไว้มาก

“เสียง เธออย่าทิ้งลูกสาวฉันนะ ถ้าฉันไม่อยู่”

“ไม่ทิ้งค่ะ เสียงไม่มีวันทิ้งคุณหนูแน่นอนค่ะ” แม่บ้าน
เสียงคุกเข้าข้างเตียง เธอจะทิ้งคนที่รักอย่างดวงใจได้อย่างไร
“คุณท่านอย่าคิดมากเลยนะคะ เสียงไม่มีทิ้งคุณหนูแน่นอนค่ะ”

“ขอบใจมากนะ” ประจักษ์เอื้อมมือไปที่หัวเตียง มัน
เป็นบัญชีของเสียงที่เขาแอบโอนเงินไปเก็บไว้ให้ลูกสาว เขารู้ดี
ว่าหลังจากนี้ชีวิตลูกสาวต้องลำบากแน่ และแม่บ้านเสียงก็เป็น
คนที่ไว้ใจได้ “เงินนี้อยู่ในบัญชีของเธอ ฉันให้ไว้ดูแลลูกสาว
ของฉัน อย่าให้ใครรู้”

ประจักษ์หมายถึงเจ้าหน้าที่อาจจะมาวุ่นวายกับลูกสาว
แม่บ้านเสียงออกจะแปลกใจ นานมาแล้วก่อนที่อาการจะทรุด
หนัก เจ้านายของเธอได้สั่งให้ไปเปิดบัญชีและนำมาให้ วันนี้
จึงได้เข้าใจเหตุผล

“เสียงจะดูแลคุณหนูอย่างดีค่ะ”

“ขอบใจ ก่อนไปนอนช่วยฉันแต่งตัวชุดที่ติดอกเข็มชื่อให้
หน่อยสิ ฉันอยากใส่” แม่บ้านเสียงหน้าถอดสีหลังจากคำสั่ง
เธอกลัวไปหมดทั้งหัวใจกับสิ่งที่เจ้านายบอก และหวังว่ามันจะ
ไม่เป็นอย่างที่คิด

“จะนอนไม่สบายตัวนะคะ” เธอไม่อยากยอมทำตาม

“ฉันต้องนอนได้สบายแน่” ประจักษ์ยังคงยืนกราน เขาอยากใส่เสื้อผ้าของลูกสาวก่อนตายจากโลกนี้ไป “ช่วยฉันเถอะนะเสียดาย ฉันขอร้อง”

สุดท้ายแล้วแม่บ้านเสียดายก็ยอมที่จะช่วย เธอช่วยเจ้านายที่ร่างกายอ่อนแอเปลี่ยนถ่ายเสื้อผ้า สวมชุดใหม่ที่ดอกเข็มเป็นคนเลือกซื้อ

มันเป็นชุดที่ดูสวยและสะอาดตา แต่งตัวเรียบร้อยจึงได้นอนราบกับพื้นที่นอนด้วยรอยยิ้ม การจากไปวันนี้ก็คงไม่ต่างไปจากได้นอนกอดลูกสาวและจากไปแน่ แต่นั่นมันก็มีความสุขเหลือเกินแล้ว

“ชุดของลูกสาวพ่อสวยเหลือเกิน” ประจักษ์เอ่ยพูดเมื่อแม่บ้านเสียดายเดินออกไปจากห้อง เขาสุขใจเหลือเกินในเวลานี้ มือหนึ่งที่อ่อนล้าลูบไปบนเนื้อผ้าบริเวณอก “พ่อรักดอกเข็มที่สุดนะ”

พูดบอกรักลูกสาวแล้วประจักษ์ก็เอี้ยวตัวไปเปิดลิ้นชักหัวเตียง ได้หนังสือเล่มหนึ่งมีياسองเม็ตสีแปลกตา เขาเคยซื้อมาเมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นโรคร้าย หมายถึงตายจากโลกนี้ไปให้รู้แล้วรู้รอด แต่แล้วความคิดก็เปลี่ยนไปเมื่อลูกสาวสอบได้ที่หนึ่งของห้อง รอยยิ้มของลูกสาวเหนียวรั้งให้เขาฝันมีชีวิตต่อไป พยายามหาเงินเพื่อให้ลูกสาวมีใช้ในวันที่ไม่มีตน

เมื่อยาถูกกลืนลงคอไปพร้อมกับรอยยิ้ม มือหนึ่งเอื้อม
หยิบกรอบรูปที่ถ่ายคู่กับลูกสาว อีกมือวางลงที่อกสัมผัสเนื้อผ้า
บนร่างกาย การจากโลกนี้ไปเพียงพอแล้ว เขาขอทิ้งความทุกข์
ทรมานของร่างกายไว้ตรงนี้ จากไปพร้อมกับความรักที่ให้ลูก
สาวเพียงคนเดียว

อริเมทออกจากบ้านของปู่ย่าด้วยรอยยิ้ม ความ
จริงเขาไม่ได้พักที่นี่ จะกลับมาเมื่อรู้สึกเหนื่อยและ
อยากได้กำลังใจ การได้เห็นความรักของดอกเข็มและพ่อทำ
ให้รู้สึกอยากกลับมาหาครอบครัวของตัวเอง คอนโดฯ เอง ๆ
ที่อยู่เพียงลำพังจึงไม่สามารถให้ความอบอุ่นได้เพียงพอ

ครี๊ด!!! ครี๊ด!!!

เสียงโทรศัพท์ของชายหนุ่มสั้นเตือนการโทรเข้ามา
เพียงมองหน้าจอใบหน้าของชายหนุ่มก็ต้องยิ้มก็มีความสุข
นั่นคือหญิงคนรักอย่างวีนาที่โทรเข้ามาหา

“สวัสดีครับวี ผมกำลังจะออกไป” เขาตอบรับด้วยสิ่งที่
พูดคุยกันแล้ว วันนี้คนทั้งคู่มีนัดทานอาหารกัน ก่อนหน้านี
เดินทางไปต่างประเทศหลายวัน กลับมาก็ยังไม่ได้บอกกล่าว
เขาคงต้องขอโทษเธอด้วยการเอาใจเสียหน่อย

“อย่าขับรถเร็ววะคะ วิเป็นห่วง”

“ครับ เจอกันที่ร้านเดิมนะ”

“ค่ะ..” เสียงหวานตอบรับ

วินาคือหญิงสาวอ่อนหวาน เรียบร้อย น่ารัก เธอเป็นผู้หญิงที่ดีพร้อม ดีจนบางครั้งเขาแอบคิดว่าตัวเองดีไม่พอ แต่เมื่อเธอเลือกที่จะรักเขาแล้ว เขาก็จะขอทำตัวเองให้ดีที่สุด ให้สมกับที่เธอเต็มใจมอบความรักให้

ขับรถออกจากบ้านไปพร้อมกับรอยยิ้ม แต่ระหว่างทางเขาก็เกิดคิดถึงคนที่นั่งข้างกายเมื่อวาน ท่าทางเหินห่างไว้ตัวไม่สนิทด้วย คำพูดที่ดูโตเป็นผู้ใหญ่ในบางเรื่อง การกระทำที่เหมือนจะก้าวร้าวในบางเวลา แต่ทุกอย่างหากมองให้ดีเธอเป็นคนที่มีความตั้งใจดี

“ดอกเข็ม!!” ชายหนุ่มพูดออกมาพร้อมกับรอยยิ้ม สายตามองไปยังการจราจร ถึงรถจะติดแต่ก็ยังมึนรอยยิ้ม

ครืด!!! ครืด!!!

“ครับวี...” เขารับสายโดยไม่ทันได้มองหน้าจอก็เป็นใคร

“คุณ คุณคะ อีกรู้อี้อ” เสียงร้องให้ดังตอบกลับ เสียงสะท้อนและคำพูดที่ฟังไม่รู้เรื่อง ชายหนุ่มมองหน้าจอ

โทรศัพท์เล็กน้อยจึงได้รู้ว่าหมายเลขที่โทรเข้ามาไม่ใช่แฟนสาว
("ฮือ ๆ คุณคะ ช่วยด้วยค่ะ ฮือ ๆ ช่วยด้วย..")

"แม่บ้านเสียงเหวอครับ" อริเมทเลี้ยวรถเข้าข้างทาง
เขาคังใจแต่ก็ยังมึสติมากพอที่จะคิดทบทวน จะเป็นใครได้บ้าง
ที่จะโทรหา

("ฮือ ๆ ใช่มั้ยคะ ช่วยด้วยค่ะ คุณท่านเสียแล้ว ช่วยด้วย
ค่ะ คุณหนูไม่ยอมออกห่างคุณท่านเลยนะคะ ช่วยดิฉันด้วยนะ
คะ")

"....." อริเมทพูดอะไรไม่ออกกับสิ่งที่ได้รับฟัง ใบหน้า
ของเด็กสาวดอกเข็มลอยเด่นเข้ามาในความคิด เธอต้องเสียใจ
มากแน่ที่พ่อซึ่งเป็นพี่พี่เดียวตายจากไป

จากเดิมที่เขาจะเดินทางไปหาแฟนสาวเพื่อทานอาหาร
หัวสมองและหัวใจก็สั่งการให้กลับไปหาดอกเข็มที่ไร่ที่พี่ พี่ ตอนนี
เขาควรเป็นที่พี่ของเธอ

ดอกเข็ม รักที่จด

ตอนที่ 4 ดอกเข็มขาดน้ำ

ภาพของพ่อนอนนิ่งบนเตียงไร้การตอบรับร่างกายที่ไร้วิญญาณของพ่อพรากเอาความรู้สึกของเด็กสาวไปจนหมด ดอกเข็มร้องไห้เสียใจอดพ้อไม่ยอมปล่อยให้ใครหน้าไหนที่เข้ามาหาพ่อเป็นต้องถูกเธอตำ หากใครที่ยังฝืนเข้ามา ก็จะถูกปาข้าวของใส่อย่างเสียสติ

“ดอกเข็ม แกจะทำแบบนี้ไม่ได้ ให้เจ้าหน้าที่เขาเก็บศพพ่อแก” ประสิทธิ์ผู้เป็นลุงเอ่ยว่าเสียงตะคอก แต่กระนั้นก็ได้ทำให้เด็กสาววางแกลงในมือ

“ออกไป กรีด!!! อย่าพาพ่อฉันไปไหน กรีด!!!” ดอก
เข็มเสียชีวิตกรีดร้อง เธอไม่ยอมให้ใครทั้งนั้นพาพ่อของเธอไป
เธอไม่เชื่อว่าพ่อของเธอได้ตายจากไปแล้ว

“ยายเข็ม แกจะบ้าเหวอ พ่อแกตายแล้ว ยังจะมา
อาละวาดเป็นหมาบ้าอีก วางแค้นลง” ศิริภรรยาของ
ประสิทธิ์ร้องด่า เธอต้องเสียเวลามาที่นี่เพราะสามีอยู่ในฐานะ
พี่ชาย ทั้งที่วันนี้เป็นวันเกิดของเธอที่ตั้งใจจะพาลูกสาวไปเที่ยว
ต่างประเทศ

เธอแอบกลัวในใจว่าจะต้องเป็นคนดูแลยายเด็กมี
ปัญหาเอาแต่ใจคนนี้ต่อจากน้องชายสามี จะอย่างไรเธอก็จะ
ขอคัดค้านหวัชชนฝ่า ไม่ยอมให้สามีรับไปเลี้ยงแน่ เธอรู้ฤทธิ
เด็กคนนี้ได้

“ไม่!! ออกไปให้หมด ออกไปให้หมดทุกคน กรีด!!!
ออกไปแล้ว อื้อ ๆ”

“คุณหนูขา อื้อ ๆ คุณหนู คุณท่านไปสบายแล้วค่ะ”
แม่บ้านเสียงพยายามเข้าไปห้ามเมื่อคุณหนูของเธอจะขว้าง
แค้นใส่ญาติทั้งสอง

“ออกไป ออกไปให้หมด อื้อ ๆ ๆ” ดอกเข็มเจ็บเข้าไป
ทั้งหัวใจ ในมือของเธอมือแค้นใบใหญ่ เธอจะทุบมันใส่คนที่

พาพ่อไปจากเธอ พ่อของเธอยังไม่ตาย และพ่อก็จะอยู่ตรงนี้ กับเธอไม่ไปไหน

“ดอกเข็ม!” อริเมทเข้ามาในห้อง เขาพูดเสียงเรียบ พร้อมกับสองเท้าที่พยายามเดินเข้าไปหา แต่เมื่อดอกเข็มจะห่มแจกันใส่เขาก็ต้องหยุดชะงัก “ทุกคนออกไปก่อนนะครับ ผมขอคุยกับดอกเข็มก่อน”

“คุณเป็นใคร!” ประสิทธิ์เอ่ยถาม เขาไม่เคยรู้จักชายคนนี้มาก่อน แต่เมื่อมองหน้าชัด ๆ จึงได้รู้ว่าเขาคือนักธุรกิจหนุ่มที่หลายคนกำลังจับจ้อง เขาเองก็ต้องการการสนับสนุนการบริษัทของอริเมทเช่นกัน “เอ๊ะ คุณอริเมท!”

“ครับ ยังไงขอรับรองให้ทุกคนออกไปก่อน ขอผมคุยกับดอกเข็มก่อน”

“ได้ครับ ฯ” ประสิทธิ์ไม่กล้าหืออื้อ คิดว่าดีแล้วที่เลือกที่จะเดินทางไปที่ต่างประเทศมาที่นี่

เพราะหากได้พูดคุยขอรับรองให้เขาช่วยมาสนับสนุนที่บริษัท จะต้องเป็นโอกาสดีแน่ การที่เขาสามารถคุยกับดอกเข็มได้ แสดงว่า จะต้องชอบพอกับยายเด็กเขาแต่ใจคนนี่ เขาจะเป็นคนดูแลลูกของน้องชาย และเอามาต่อรองธุรกิจเอง

“คุณ ทำไมคุณอริเมทถึงรู้จักกับยายเด็กมันได้ล่ะ”

“จะไปรู้ได้ยังไง” ประสิทธิ์ตอบภรรยา “ไม่รู้ว่ารู้จักกัน
ได้ไง แต่ถ้าเราได้รับเลี้ยงเด็กนั้น เอนางเด็กนั้นมาต่อรอง
บริษัทเราอุ่น”

“จริงหรือพี่ นั่นดีเลย” ศิริราที่ยืนย่นในตอนแรกว่าจะ
ค้านหัวชนฝาเปลี่ยนใจ ได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกเห็นด้วยกับสามี
ขึ้นมาทันที

เมื่อภายในห้องเหลือเพียงแค่อริเมทและดอกเข็ม เด็ก
สาวที่ก้าวร้าวต้องการปาข้าวของใส่จึงได้นั่งลง เธอเอาแจกัน
ที่หมายจะปาใส่มากอดไว้แนบอก น้ำตาอาบสองแก้มอย่าง
น่าสงสาร

ชายหนุ่มตัวสูงเดินเข้าไปหาช้า ๆ เขารู้สึกเวทนาต่อ
เด็กสาวคนนี้ มีหนาค่อย ๆ เอื้อมไปหยิบแจกันออกจากอก
ของเธอ วางมันลงบนโต๊ะพร้อมกับชำเลื่องมองเพื่อนรุ่นพี่ที่
นอนนิ่งสงบ

‘ دلใจให้ลูกพี่ยอมเชื่อใจผมนะ’ อริเมทภาวนาในใจ

เขาหันกลับมาหาคนที่กำลังร้องไห้ ไข่มือกเข็ดน้ำตาของ
เด็กสาวที่อาบสองแก้มอย่างแผ่วเบา ความจริงเขาอยากดึงเธอ
เข้ามากอดเพื่อปลอบใจ แต่เขาพอจะรู้ว่าเธอเป็นคนทะนงใน
ตนเอง การถูกเนื้อต้องตัวจึงเป็นสิ่งที่ยาก

“ไม่ต้องร้องนะ อาอยู่ตรงนี้แล้ว”

ดอกเข็มสะอื้นมองชายที่อยู่ตรงหน้า เธอรู้สึกอ้างว้าง และไม่มีใครแล้วบนโลกใบนี้ พ่อคนเดียวที่รักเธอจากเธอไปแล้ว เธอเจ็บปวดเหลือเกิน

‘รับปากพ่อนะ ว่าดอกเข็มจะเชื่อฟังอาทิวสน จะเป็นเด็กดี เคารพอาทิวสนเหมือนที่เคารพพ่อ ทำได้ไหม’ เสียงของพ่อดังเข้ามาในหู มันย่ำเตือนกับเธอว่ายังเหลือเขาที่อยู่ตรงหน้า เธอยังมีชายคนนี้

“อาจจะดูแลเข็มต่อจากนี้เอง ไม่ต้องร้องไห้เลยนะ”

“ฮึก ๆ ฮือ” ร่างกายของเด็กสาวโผล่เข้ากอดอริเมททั้งน้ำตา เธอกอดเขาแน่นราวกับเขาคือพ่อของเธอ เธอกลัวจนไม่กล้าที่จะหันหลังไปหาพ่อ เธอไม่อยากจะเชื่อว่าพ่อจากเธอไปแล้ว

จากชายที่เธอมองว่าเขาคือคนแปลกหน้า ตั้งคำถามว่าทำไมจะต้องเชื่อฟัง ตอนนี้อยากกลับทำให้เธอรู้สึกว่าเขาคือที่พึ่งสุดท้ายที่เธอเหลืออยู่ในเวลานี้ ‘เธอไม่เหลือใครแล้ว’

“.....” ชายตัวสูงลู่บหัวคนที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น เขายอมรับว่าตกใจกับการที่เด็กสาวโผล่เข้ากอด แต่นอกเหนือจากความตกใจ คือรับรู้ได้ว่าเธอเสียใจมากขนาดไหน

ครั้งหนึ่งตอนที่เขาเสียพ่อและแม่ไปพร้อมกัน ถึงจะอายุน้อยกว่านี้ แต่ก็รู้สึกกลัวและตกใจไปหมด โลกทุกอย่างดับมืด ทุกอย่างดูน่ากลัวเมื่อไม่มีที่พึ่ง

“อาอยู่ตรงนี้แล้ว ไม่ต้องร้อง”

“ฮือ ๆ พ่อแค้นนอนหลับไปซะไหม ฮือ ๆ ฮือ ๆ พ่อไม่ได้ไปไหนซะไหม ฮือ ๆ”

“ารู้ว่าดอกเข็มรับรู้ทุกอย่าง เข็มรู้ว่าพ่อไปแล้ว แต่เข็มแค่ยอมรับไม่ได้” อริเมทพูดจากความจริง ความจริงจากประสบการณ์ของตัวเอง

แรงกอดพร้อมกับมือที่กอบก้ำเสียด้านหลังทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอเข้าใจ เธอเข้าใจสิ่งที่เขาพูด

“ดอกเข็มเชื่อใจอานะ ว่าอาจะดูแลดอกเข็มเอง ดอกเข็มจะยังมีอา”

“เข็มกลัว เข็มกลัวเหลือ...” ร่างกายของหญิงสาวเป็นลมซुकซุกไปกับอก วงแขนทั้งสองข้างของอริเมทโอบประคองเธอเอาไว้ได้

เขากระชับกอดพร้อมกับมองไปยังร่างไร้วิญญาณของเพื่อนรุ่นพี่ ร่างกายที่เหมือนคนนอนหลับไปในห้วงของนิรา นี่คือเหตุผลที่เขาฝากฝังลูกสาวเอาไว้กับตน เพราะเพื่อนรุ่นพี่รู้ดีว่าต่อจากนี้ดอกเข็มจะต้องพบเจอกับอะไรบ้าง

ก่อนที่อริเมทจะเดินเข้ามาในบ้านหลังนี้ได้รับการแจ้งจากคนสนิทว่าทั้งทางคดีและหนี้สินได้มัดตัวประกันอย่างถึงที่สุด นับจากนี้เขาจะไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ญาติพี่น้องที่อยู่ด้านล่างก็ต่างพากันพูดจาว່าร้ายใส่ดอกเข็ม ทุกคนแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ต้องการดูแลดอกเข็มนับจากนี้

“ผมจะดูแลดอกเข็มต่อจากพี่เองนะครับ พี่ไม่ต้องเป็นห่วง” อริเมทว่าก่อนจะโอบอุ้มร่างกายของเด็กสาวออกไปจากห้อง

เจ้าหน้าที่และญาติมิตรของประกันต่างมองมาเป็นตาเดียวกัน มีเพียงแม่บ้านเสียงเท่านั้นที่วิ่งกรูเข้ามาหาด้วยใบหน้าแสนเป็นห่วง

“คุณหนูของป้า โถ...ฮึก ๆ” แม่บ้านเสียงคร่ำครวญสะอื้น รู้เต็มอกว่าเหตุการณ์เมื่อคืนที่เจ้านายพูดบอกคือการบอกลาครั้งสุดท้าย แต่เพราะทำใจว่าไม่จริงและเป็นไปไม่ได้จึงไม่บอกให้เด็กสาวรับรู้ ทั้งเรื่องสมุดบัญชีและชุดใหม่ที่ได้เปลี่ยนถ่าย

“ต่อจากนี้ผมจะเป็นคนดูแลดอกเข็มเอง แม่บ้านเสียงจะตามไปดูแลก็ได้ ส่วนเรื่องศพให้เจ้าหน้าที่เข้าไปจัดการได้เลย”

“เดี๋ยวสิครับคุณอริเมท ผมประสิทธิ์เป็นลุงของ..”

ยังไม่ทันที่ประสิทธิ์จะได้พูดจบ อริเมทก็เดินจ้ำเท้า พร้อมกับโอบอุ้มคนเป็นลมออกไปจากบ้าน แม่บ้านเสียงไม่รอช้ารีบตามไปทันที ตอนนี่สิ่งที่เธอหวังมากที่สุดคือคุณหนูสุดที่รัก ต่อให้ไม่มีเงินเดือนก็จะยินดีที่จะดูแลเด็กสาวคนนี้อย่างเต็มที่

อริเมทพาดอกเข็มไปยังบ้านเรือนไทยหลังหนึ่ง เป็นบ้านของปู่ย่าที่ตนเองเคารพรัก การจะมีสมาชิกสักคนเข้ามาในชีวิตไม่ว่าจะในฐานะอะไรเขาก็ต้องแจ้งให้ปู่กับย่ารับทราบ

ปู่ย่าวัยแปดสิบไม่ได้ตั้งใจในเรื่องที่ชายหนุ่มพาเด็กสาวเข้ามาในบ้าน อีกทั้งยังเวทนาในชีวิตที่ต้องตกอับอาภัพ เพียงได้รับฟังก็รู้สึกให้สงสาร

“ทิวสนไม่ต้องเป็นห่วง ย่าจะช่วยดูให้ แล้วแม่คนนี้เป็นใคร เป็นแม่หรือ” ย่าจันทรมองไปทางแม่บ้านเสียงที่นั่งพับเพียบตาแดงก่ำอยู่กับพื้น

“ดิฉันเป็นแม่บ้านของคุณหนูค่ะ ขอติดตามมาดูแลคุณหนู ไม่ต้องมีเงินทองให้ดิฉัน ขอแค่ได้ดูแลเธอต่อไปก็พอละ อย่าไล่ดิฉันนะค่ะ” แม่บ้านเสียงพูดเสียงเครือ อริเมทมองแล้วว่าคนที่น่าจะรักดอกเข็มมารองจากพ่อก็คงไม่พ้นแม่บ้านเสียง

“ฉันจะไปไล่ทำไม อยู่ก็ดี ยายหนูจะได้มีเพื่อน ไม่ต้องเหงา ที่นี่มีแต่คนแก่จะพลอยให้อยู่ยาก”

“คุณปู่ย่าอาจเหนื่อยหน่อยนะครับ ดอกเข็มเป็นเด็กที่ค่อนข้างเอาแต่ใจ อาจจะทำอะไรให้ไม่สบายใจบ้าง”

“แต่คุณหนูจิตใจดีนะคะ เธอน่าสงสารมากนะคะ”
แม่บ้านเสียงบอกกับอริเมท

“ผมทราบครับแม่บ้านเสียง ดอกเข็มอาจจะดูก้าวร้าวเอาแต่ใจ แต่ก็ยังเป็นเด็กที่ชอบความน่าสงสาร ความเอาแต่ใจของเขามีเหตุผล แค่เธอแสดงออกมาทางก้าวร้าวก็เท่านั้น ผมเชื่อว่าคุณปู่คุณย่าจะได้เห็นอย่างที่ผมเห็น”

ปู่ทองและย่าจันทร์มองหน้ากันเล็กน้อย หลานชายวัยสามสิบสองมีแววตาเป็นประกายเมื่อเอ่ยพูดถึงเด็กสาวที่นอนหลับอยู่ในห้อง แววดตาที่คนสูงวัยเป็นไม้ใกล้ฝั่งรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง ไม่ใช่คำว่าอาหลานอย่างที่แนะนำกับปู่ย่า

“เอาเถอะ อยู่ ๆ กันไปเดี๋ยวก็ปรับตัวได้ พ่อทิวสนก็ไปดูผลงานศพให้พ่อแม่หนูด้วย ตื่นมาคงจะเศร้าโศกหาพ่อแม่”

“ครับคุณย่า ฉันขอตัวก่อน” ชายหนุ่มประนมมือไหว้ปู่และย่า ก่อนที่เขาจะหันมาหาแม่บ้านเสียงเพื่อนสั่งการ “ถ้าดอกเข็มพินให้โทรไปหาผมนะครับ ตอนนี้จะไปจัดการเรื่องงานศพก่อน ไม่รู้ว่าพี่ชายของพี่ประจักษ์จะมีข้อแม้อะไรกับการที่ผมพาดอกเข็มออกมาหรือเปล่า”

“อย่ายอมให้คุณหนูไปอยู่กับคุณประสิทธิ์นะคะ ดิฉัน
ไหว้” แม่บ้านเสียงยกมือไหว้คนที่อายุน้อยกว่าทันที เธอรู้ว่า
คุณหนูของเธอต้องถูกทำร้ายแน่ ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือ
จิตใจ

“วางใจเถอะครับ ผมจะไม่ยอมแน่นอน ผมรับปากพี่
ประจักษ์แล้ว ผมทำได้แน่”

ดอกเข็ม ร่มที่อบอุ่น

ตอนที่ 5 โลกใบใหม่ที่ไร้คนเป็นพ่อ

“กรี๊ด!!! ออกไป กรี๊ด!!! เข็มจะไปหาพ่อ ฮือ ๆ
เข็มจะไปหาพ่อ กรี๊ด!!!” ดอกเข็มปาหมอนใส่แม่บ้าน
เสียงพร้อมกับการกรี๊ดร้อง หลังจากฟื้นขึ้นมาแล้วพบว่า
ตนเองอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ดอกเข็มอาละวาดตำทอสาวใช้ในเรือน
ของย่าจันทร์จนหนีเปิง มีเพียงแม่บ้านเสียงเท่านั้นที่ยังทนทัก
ทานไม่ยอมให้ออกไปไหน

“คุณหนูคะ คุณหนู ใจเย็นก่อนนะคะ โอ๊ย!”

ของแข็งบางอย่างที่ดอกเข็มหยิบได้โดยไม่รู้ว่ามันคืออะไร เธอปามันออกไปจากตัวด้วยความขาดสติ มันกระแทกเข้ากับหัวของแม่บ้านเสียงจนได้เลือด สิ่งที่มองเห็นจึงทำให้เด็กสาวที่ร้องไห้ไววายหยุดนิ่ง

หญิงวัยกลางคนที่เธอนั้นเห็นมาตั้งแต่เด็กต้องมาเจ็บตัวเพราะเธอ ดอกเข็มนิ่งและขยับตัวเข้าไปหาช้า ๆ เธอยังร้องไห้แต่ก็รู้สึกตกใจที่อยู่ในมือของแม่บ้านเสียงมีเลือดไหลออกมา

“เข็มขอโทษ.. อี๊ก ๆ” ดอกเข็มยกมือไหว้ เธอไม่ได้ตั้งใจจะทำให้หญิงตรงหน้าเจ็บตัว “ป้าเสียงเจ็บไหม หนูขอโทษ อี๊อ ๆ”

“ไม่เจ็บค่ะคุณหนู ไม่ร้องนะคะ” แม่บ้านเสียงเข้าไปกอดเด็กสาวที่มีความสูงพอ ๆ กัน เธอรู้ว่าเด็กสาวกำลังเสียใจมากขนาดไหน

“เข็มอยากไปหาพ่อ อี๊อ ๆ เข็มอยากกลับบ้าน ป้าเสียงพาเข็มมาที่ไหนก็ไม่รู้” เด็กสาวเข้าไปกอดแม่บ้านเสียง เธอร้องไห้สะอึกสะอื้นตัวโยน

“ไม่มีแล้วค่ะบ้าน บ้านหลังนั้นจะถูกยึดเข้าธนาคาร เราต้องอยู่ที่นี้ นะคะคุณหนู อยู่บ้านของคุณทิวสน เรื่องงานศพคุณทิวสนกำลังไปจัดการนะคะ”

“ฮือ ๆ ฮึก ๆ ทำไมเป็นแบบนี้ ฮือ ๆ ๆ” ดอกเข็มรับทุกอย่างเอาไว้ไม่ทัน ทุกอย่างรวดเร็วจนเธอใจหาย หลังจากเพื่อนล้อจนทำให้ต้องผิดใจกัน บัตรของพ่อใช้การไม่ได้ สูญเสียพ่อ หมดสิ้นทุกอย่าง เด็กอายุสิบแปดอย่างเธอรับเอาไว้ไม่ไหวจริง ๆ

“เราอยู่ที่นี้กันนะคะ บ้าไม่อยากให้คุณหนูอยู่กับคุณประสิทธิ์เลย คนที่นั่นคงไม่มีใคร...” แม่บ้านเสียงไม่อยากจะพูดออกมา เมื่อเธอได้ยินลูกสาวของประสิทธิ์พูดกันว่า หากดอกเข็มต้องอยู่ในความดูแลของพ่อ จะใช้เหมือนกับคนไข้ ให้สมกับที่ดอกเข็มเคยอดแค้นเอาไว้

“ฮึก ๆ ฮือ เข็มก็ไม่อยากไปอยู่กับพวกเขา ฮือ ๆ ต่อไปนี่คงไม่มีใครรักเด็กกำพร้าอย่างดอกเข็มแล้ว ฮือ ๆ”

“มีสิคะ บ้ารักคุณหนูของบ้าเท่าชีวิตเลยคะ คุณหนูจะมีบ้านคนนี้อยู่เคียงข้างเสมอ ฮึก ๆ”

ทั้งสองคนกอดกันร้องไห้ราวกับจะขาดใจ ดอกเข็มรับรู้ได้ว่าชีวิตของเธอต่อจากนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว เธอจะเป็นดอกเข็มที่ไร้การโอบประคองของพ่อ แต่อย่างน้อยเธอก็ยังมีบ้านเสียงที่อยู่ข้างกาย

ในระหว่างที่คนเศร้าโศกกำลังกอดกันร้องไห้ คุณย่าจันทร์ที่แอบยืนมองเงียบ ๆ จึงเข้ามาในห้อง ตอนนี้คน

อาละวาดได้สงบนิ่งลง หากเข้าไปตอนที่อาละวาดอาจได้เลือด เช่นเดียวกับแม่บ้านเสียงแน่น

“ได้สติแล้วก็ไปล้างหน้าล้างตานะแม่หนู แล้วไปกินข้าว กับย่า” ดอกเข็มมองคนพูดราบเรียบ แม้จะราบเรียบแต่ก็ไม่ได้ แข็งกร้าวเท่าการมองคนแปลกหน้า ด้วยเพราะคนพูดแผ่ความ เมตตามาให้อย่างมากล้น “ย่าเป็นย่าของพ่อทิวสน ออย่ากลัว ย่าเลย”

“...ฮึก ๆ...” ดอกเข็มประณมมือไหว้เสียงสะอื้น น้ำตา ของเธอรินไหลแต่ก็ไม่ได้ร้องให้พุ่มพ่ายอย่างตอนแรก

คุณย่าสูงวัยเดินเข้ามาหา มือเหี่ยวย่นวางลงบนหัว ด้วยความเอ็นดู แรงสัมผัสลูบลงช้า ๆ ให้ได้รู้สึกถึงความรัก ความเมตตาที่จะมอบให้ต่อจากนี้ ย่าจันทร์เวทนาต่อชีวิตของ เด็กสาวที่ต้องมาพบเจอกับเรื่องราวแบบนี้

“พ่อของแม่หนูไปดีแล้ว ออย่าร้องให้ให้พ่อต้องเป็นห่วง เลยนะ เชื้อย่า” มือเหี่ยวเช็ดน้ำตาที่อาบสองแก้ม ความ อบอุ่นและอ่อนโยนกำลังโอบอุ้มหัวใจของคนทีหว่าเหว่ มันมี พลังมากมายที่จะประคองเด็กสาวในยามนี้ เธอขาดแม่มา ตั้งแต่เด็ก นอกจากแม่บ้านเสียงก็ไม่เคยได้รับความรักแบบนี้ จากใคร

“อีก ๆ เข็มจะไม่ร้องคะ” ทั้งที่ปากบอกว่าจะไม่ร้องแต่น้ำตาเจ้ากรรมก็พลันรินไหล คนสูงวัยจึงเพียงยิ้ม รู้ดีว่ามันแสนจะยากลำบากที่จะทำใจยอมรับได้

“ไปล้างหน้านะแม่หนู แล้วเราไปกินข้าวกัน แม่เสียงก็ไปทำแผลซะนะ อย่าถือโทษโกรธแม่หนูเลย แม่หนูคงไม่ได้ตั้งใจทำให้แม่เสียงต้องเจ็บหรอก”

“อีก ๆ หนูขอโทษนะป้าเสียง” ดอกเข็มหันไปไหว้คนที่โอบกอดอยู่ด้านหลังอีกครั้ง

แม่บ้านเสียงรับรู้ได้ว่าคุณย่าจันทร์กำลังเอาความรักปรับเปลี่ยนความคิดคุณหนูของเธอ และนั่นก็กำลังทำให้หัวใจของแม่บ้านเสียงมีความสุข

‘คุณท่านขา คุณท่านฝากคุณหนูไว้กับคนไม่ผิดจริง ๆ’ แม่บ้านเสียงได้แต่พูดบอกคนที่ตายจากไปแล้วในใจ

“ป้าไม่เจ็บคะ คุณหนูไปล้างหน้าล้างตานะคะ ป้าเตรียมเสื้อผ้าไว้ให้หมดแล้ว เอาข้าวของมาให้คุณหนูหมดแล้วคะ”

หลังจากที่เด็กสาวยอมที่จะโอนอ่อนไปดูแลตัวเอง
คนของย่าจันทร์ก็เข้ามาทำความสะอาดภายในห้อง
แม่บ้านเสียงก็ได้ไปทำแผล

อริเมทกลับเข้ามาที่บ้านสวนหลังจากที่ย่าเป็นคนโทร
ถาม มันเย็นย่าแต่เขากียังไม่ได้คิดไปถึงหญิงคนรักที่ผิดนัด
ตอนนี้เรื่องของคนที่ตายจากและเด็กสาวที่รับเข้ามาในบ้าน
สำคัญจนลืมทุกสิ่ง

กลับเข้ามาในบ้านเห็นแม่บ้านเสียงกำลังทำแผล คุณปู่
คุณย่ากำลังนั่งอยู่พูดคุยถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา ทุกอย่างก็ทำ
ให้เข้าใจว่าดอกเข็มได้อาละวาดเสียแล้ว

“ผมขอโทษนะครับที่ดอกเข็มก่อเรื่องให้คุณย่า..”

“ขอโทษอะไรพ่อทิวสน แม่หนูกำลังเสียใจ แต่เป็นเด็ก
จิตใจดีอย่างที่หลานบอก ย่ารู้สึกได้” ย่าจันทร์พูดยิ้ม ๆ ยัง
บอกเล่าแก่ชายผู้เป็นสามีว่าเด็กสาวมีใบหน้าที่สวยงามหยดย้อย
ทั้งที่ยังโตไม่เต็มตัว จิตใจก็ไม่ได้เกรี้ยวกราดอย่างที่หลานชาย
ได้บอกเอาไว้ก่อนหน้านี้

“คุณย่าเอ็นดูดอกเข็มผมก็วางใจครับ แล้วแม่บ้านเสียง
เจ็บมากไหม ไปหาหมอไหมครับ” ประโยคท้ายเขาหันไปหา
คนที่ทำแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ได้เป็นอะไรมากคะ เล็กน้อย”

อริเมทเพียงยิ้ม เขารู้ดีว่าต่อให้ดอกเข็มทำอะไร
มากกว่านี้ก็ยังเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับแม่บ้านเสียง ความรักที่
ไม่ต่างไปจากแม่คนหนึ่งที่จะให้กับลูกได้

ดอกเข็มออกมาจากห้องด้วยใบหน้าเศร้าหมอง สาวใช้
ของบ้านที่ถูกอาละวาดใส่ก็ต่างหลบหน้าด้วยความหวาดกลัว
มีเพียงแม่บ้านเสียงคนเดียวที่เข้าไปประคองมานั่งร่วมโต๊ะ
รับประทานอาหาร

ชายหนุ่มวัยสามสิบสองมองหน้าเด็กสาวเล็กน้อย
ใบหน้าของเธอหมองเศร้า ดวงตาซ้ำแดงด้วยผ่านการร้องไห้
อย่างหนัก ดวงตาของเด็กสาวสัมผัสจ้องเต็มไปด้วยสิ่งที่อยาก
พูด แต่เธอก็นิ่งเงียบไม่พูดอะไรออกมา

“เดี๋ยวอาจจะพาไปงานศพทุกวันนะ เข้มไม่ต้องเป็นห่วง
งานศพของพ่อเข้มจัดที่วัดวิเวกราม วันนี้รุ่นวายอยู่มาอย่าง
ไม่ยอมให้ไป เข้มเข้าใจเอาไว้ไหม” อริเมทเอ่ยพูด เหตุผลหนึ่ง
ที่เขาไม่ยอมให้เธอไปเพราะบรรดาพี่น้องต่างถกเถียง บ้างก็ว่า
ทอไม่ยอมที่จะรับผิดชอบชีวิตของหลานสาว จนเมื่ออริเมท
เข้าไปจัดการว่าจะเป็นคนดูแล พี่ชายของประจักษ์ก็ยื่นข้อเสนอ
ทางธุรกิจว่าจะต้องสนับสนุนบริษัทของเขา

กว่าทุกอย่างจะเคลียร์กันลงตัวอริเมทก็ต้องเสียเปรียบไปหลายเรื่อง แต่คิดทุกอย่างแล้วก็ถือว่าคุ้มเมื่อเขาได้ดูแลเด็กสาวอย่างที่รับปากเอาไว้

คนรับฟังอย่างดอกเข็มก้มหน้าเงิบ เธอไม่รู้ขั้นตอนและวิธีการ สิ่งเดียวที่เธอรู้คือเธอคิดถึงพ่อ คำพูดของย่าจันทร์พยายามย้าเตือนให้เธอไม่ร้องไห้ ทั้งที่ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน แต่เธอรู้สึกว่าย่าจันทร์รักเธอ

“กินข้าวก่อนเถอะแม่หนู กินให้อิ่ม แล้วจะได้รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป” ย่าจันทร์เอ่ยพูด

ความนิ่งเงิบของดอกเข็มทำให้อริเมทรู้สึกเป็นห่วง เขามองไปยังอาหารที่ไม่รู้ว่าลูกคุณหนูกินได้ไหม ไม่รู้ว่าเธอจะกินได้ไหม มองเห็นว่าแม่บ้านเสียงแอบกระซิบกระซาบกับคุณหนูของเธอเล็กน้อยจึงยอมที่จะกินข้าว แต่ก็กินไปน้อยมาก

“คุณย่าครับ ในสวนยังพอมีมะม่วงไหมครับ” อริเมทเอ่ยถาม หลังจากร่วมโต๊ะรับประทานอาหารที่คุณหนูดอกเข็มเอาแต่นิ่งเงิบ กินข้าวไปน้อยมาก ไม่ว่าแม่บ้านเสียงหรือใครจะพูดแค่ไหนเธอก็ไม่ยอมกิน

ชายหนุ่มคิดขึ้นมาได้ว่าดอกเข็มชอบกินมะม่วง ไม่รู้ว่าเธอจะมีแก๊จที่จะกินไหม แต่อย่างน้อยเขาก็ควรที่จะหามาให้เธอ

“พ่อทิวสนอยากกินอย่างนั้นหรือ ไว้พรงนี้ย่าจะให้คน
ไปสอยมาให้ มีทั้งมะม่วงเขียวเสวย อกร่อง และน้ำดอกไม้อ
ตอนนี้ น้ำดอกไม้อสุกคาต้นก็มี ให้แม่ดาวเก็บไปแจกจ่ายก็มาก”

“จ้ะพรงนี้คุณย่าให้คนไปเก็บมาให้หน่อยละกันนะครึบ
ดอกเข็มเธอชอบ ส่วนคีนนี้ผมจะออกไปสอยมาให้ก่อน กิน
ข้าวไปน้อยมากกลัวว่าจะปวดท้อง” คนเป็นย่าฟังคำอธิบาย
เจี๊ยบ ๆ “คือผมรับปากว่าจะดูแลก็อยากดูแลให้ถึงที่สุดครึบคุณ
ย่า”

“ย่าไม่ได้ว่าอะไร ที่นี้ไม่มีทีวี ของใช้อำนวยความสะดวก
สะดวก ถ้าพ่อทิวสนมองว่าจำเป็นต่อแม่หนู ก็ซื้อหาเข้ามานะ
ย่าไม่ว่าอะไร”

“ขอบคุณคุณย่าที่เข้าใจนะครึบ” ชายหนุ่มยกมือไหว้
อีกครั้งก่อนที่จะเดินลงไปจากเรือน

ผ่านไปราวสามสัปดาห์ที่อริเมทก็กลับเข้ามาในบ้าน
พร้อมกับมะม่วง เขาถูกกองทัพบดักด์เข้าไปเสียหลายจุด
เพราะความมึดจึงทำให้เขาเสียท่าไปยืนใต้รังมด กว่าจะได้
มะม่วงน้ำดอกไม้อสุกสองลูก และเขียวเสวยสามลูกก็เล่นเอา
ระบบไปทั้งตัว

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

ชายหนุ่มเคาะประตูห้องนอนของดอกเข็ม ในมือมีมะม่วงและอุปกรณ์ปอกกินมาพร้อมหวังอย่างยิ่งว่ามันจะทำให้เด็กสาวกินได้บ้าง

เพียงบานประตูเปิดออกชายตัวสูงก็ส่งยิ้มให้ แต่มันกลับไม่ได้รับรอยยิ้มตอบกลับมา ดวงตาที่บอบช้ำจากการร้องไห้มองไปยังตะกร้ามะม่วง ก่อนที่เธอจะมองชายหนุ่ม

“อาสอยมะม่วงมาให้ ล้างทำความสะอาดแล้ว ดอกเข็มกินได้เลยนะ เข้มชอบกินไม่ใช่เหรอ”

“.....” ดอกเข็มเงยบ เธอรู้สึกอยากกินเพราะเธอชอบ แต่ตอนนี้แม่บ้านเสียงไม่อยู่ เธอเองก็ทำไม่เป็น

“อาล้างทำความสะอาดแล้ว ดอกเข็มไม่ต้องกังวลสะอาด” ชายหนุ่มยิ้ม เพราะเขารู้ว่าเธอรักสะอาด

“ขอบคุณค่ะ...” คนอยากกินรีบตะกร้าเอาไว้ เธอมองไปยังโต๊ะไม้ตัวหนึ่งที่อยู่หน้าห้องจึงเดินออกไป เธอวางมันลงก่อนจะจ้องมอง ไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงถึงจะได้กิน เธอเคยแต่กินไม่เคยทำเพื่อให้ได้กิน

“กินสิดอกเข็ม อาเห็นกินข้าวไปน้อยมาก”

“เข็ม.....เข็มรอป้าเสียง”

“.....” อริเมทขมวดคิ้วเล็กน้อย ทำไมเธอจะต้องรอใน
เมื่อเขาล้างทำความสะอาด เอาอุปกรณ์ทุกอย่างมาให้พร้อม
หรือว่า ‘ทำไมเป็น’

ดอกเบ็ญ โรทีฉิน

ตอนที่ 6 เด็กในปกครอง

“เข็มปอกไม่เป็นหรอ” คนถูกถามเงยหน้ามอง
เด็กน้อย เธอพยักหน้าเบา ๆ เป็นคำตอบ ตอนนี้ปากของ
เธอไม่รู้ไปอยู่ไหน หรือเพราะเธอไม่อยากพูดหรือสนทนากับ
ใครทั้งนั้น “งั้นเดี๋ยวอาปอกให้กิน”

ชายหนุ่มวัยสามสิบสองที่โตมากับท้องร้องสวนจึงได้ทำ
การปอกให้ เขายังรู้สึกแสบไปทั้งต้นคอที่ถูกมดกัด แต่เพียงได้
เห็นใบหน้าของคนรอกินที่ใจจดจ่อ ความรู้สึกแสบคันนั้นก็ดู
เหมือนจะเบาบางลง

“เข้มขอบคุณนะคะ” ดอกเข้มยกมือประนมไหว้เมื่ออริเมทส่งขึ้นมะม่วงให้

“ขอบคุณทำไม แค่มะม่วงเอง อาเต็มใจ”

“ขอบคุณที่ดูแลเด็กอย่างเข้ม ดูแลคนที่ทุกคนไม่ต้องการ” ดอกเข้มก้มหน้าพูด เธอรับงานที่มีขึ้นเนื่อมะม่วงไปตรงหน้า ไม่ได้หันมองว่าชายหนุ่มตัวสูงที่กำลังปอกมะม่วงลูกต่อไปจะทำหน้าอย่างไร

อริเมทหนึ่งเงียบไปอี๊ดใจ คำพูดของดอกเข้มที่พยายามจะบอกว่าเธอเป็นคนที่ไม่มีใครต้องการ นั้นอาจเพราะเธอรู้ดีว่าบรรดาญาติมิตรต่างพากันต่อว่า หากย้อนมาถามที่ตัวของเขาเอง เขาพูดได้เต็มปากว่าเขารับผิดชอบต่อเพราะคำมั่นสัญญาของเพื่อนรุ่นพี่ หากเขาไม่ได้รับปากก็คงไม่คิดเข้าไปยุ่งกับเรื่องภายในครอบครัวคนอื่น

“ไม่ต้องคิดอะไรเยอะ กินซะ อาบอกแล้วว่าจะเป็นคนดูแลดอกเข้มเอง” อริเมทเอ่ยพูดขณะที่คนฟังไม่ได้พูดอะไรตอบ เธอเพียงนั่งกินมะม่วงที่เขาปอกให้พร้อมทั้งหันเป็นขึ้นอย่างสวยงาม

“คุณทิวสนคะ เดี่ยวเสียงทำอะไรคะ” แม่บ้านเสียงรีบเข้ามาทำหน้าที่ เธอลงไปอาบน้ำด้วยคิดว่าไม่มีงานอะไรที่ต้องทำแล้ว

“นั่นก็ย่านอนตึกกันนะครับ พຼຸ່ງนี้เรามีนัดกัน” อริเมท
หยุดพูดไปเพียงเท่านี้ เขาจำได้ว่าเขานัดเอาไว้กับแฟนสาว
แต่เกิดเรื่องฉุกเฉินจึงทำให้เขาลืมไปเสียสนิท กว่าจำได้ก็ค่า
มีดไปเสียแล้ว

‘งานเข้าแล้วไอ้ทิวสน วินาโกรธแน่!!’ ชายหนุ่มรู้สึกว่
ชะตาของตัวเองจะต้องขาดแล้วแน่

“นัดอะไรหะคะคุณทิวสน” แม่บ้านเสียงเอ่ยถาม

“อืม เดี่ยวคุยกันวันพຼ່ງนี้นะครับ ผมมีธุระด่วนมาก”
อริเมทค้นหาสมาร์ตโฟนของตัวเอง แต่ไม่รู้ว่เขาไปทำตกไว้ที่
ไหน พุดไม่ทันจบดีชายหนุ่มก็รีบออกไปจากบ้าน

สมาร์ตโฟนเครื่องสวดยตกอยู่ในซอกของเบาะรถ ไม่รู้ว่
เขาทำอืทำไหนถึงทำให้มันมาอยู่ตรงนี้ได้ เปิดดูหน้าจอจน
แน่ใจ วินาแฟนสาวของเขาติดต่อเข้ามากว่าเก้าสิบสาย อืทั้ง
ยังข้อความอีกมากมาย

“วินา ผมขอโทษ” อริเมทสบกกับตัวเอง เขารีบต่อสาย
ไปหาคนรักอย่างไม่มีรอ

(“อื๋อ ๆ ทิวผิดนัดวี่ อื๋อ ๆ”) เสียงร่งให้ดังประท้วงเป็น
การตอบรับ เขารู้สึกผิดมากจริง ๆ กับความหลงลืมครั้งนี้

“วี ผมขอโทษนะครับ คือมันมีเรื่องนิดหน่อย ผมยุ่งมาก ก็เลยทำให้ผิดนัดกับวี แล้วก็ยังไม่ได้โทรไปบอกด้วย ขอโทษนะครับ” ชายหนุ่มรู้สึกผิดมาก เขาไม่คิดหลบเลี่ยงแต่อย่างใด

(“ฮึก ๆ วีรอทิวนานมาก โทรหาก็ไม่รับ วีเสียใจนะคะ ทิวไม่ได้กำลังมีคนอื่นใช่ไหม”)

“โอ้...วี ผมไม่มีใครแน่นอนครับ ผมรักวีคนเดียววนะครับ” ชายหนุ่มพูดเสียงหวาน และมันก็เป็นความจริง โดยนิสัยเขาไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้ ถึงจะชอบชายตามองสาว ๆ บ้างแต่ก็ไม่คิดนอกใจคนที่รักแน่นอน “สัญญาะครับ หลังจากที่ผมเคลียร์ธุระเรียบร้อยแล้ว ผมจะพาวีไปทานข้าว”

(“แล้วเรื่องที่ทิวรับปากวีไว้ละคะ ว่ากลับมาจากเมืองนอกจะพาวีไปแนะนำกับคุณปู่คุณย่า เรื่องนี้ก็จะผิดนัดอีกไหม”) วินาทองถาม เธอรู้สึกชะล่าใจเกินไปจนปล่อยให้เวลาล่วงเลยมาถึงขนาดนี้

ตอนนี้เพื่อน ๆ ของเธอต่างแต่งงานไปกันหมดแล้ว บ้างก็บอกว่าเธอเป็นคู่ที่ดูเหมาะสมกันที่สุด แต่บ้างก็ว่าการคบหาที่ไม่มีการพูดถึงเรื่องแต่งงานทั้งที่ฝ่ายชายพร้อมทุกอย่าง ไม่ต่างไปจากของเล่นที่รอวันเลิกรา

เหตุการณ์หลายอย่างบอกกับวีนาว่า เธอจะรอช้าไม่ได้แล้ว การได้พบกับชายหนุ่มที่อยู่กับเด็กสาวยิ่งทำให้เธอกังวล อีกทั้งนัดทานอาหารชายหนุ่มก็ยังให้เธอเป็นสายบัวที่แต่งตัวรอก็ก่อ

“เอ่อ...” อริเมทอีกสักทีจะพูดออกไป แต่เดิมเขาอยากให้วีนามาหาปุ๊และย่ามาก และเขาก็มั่นใจว่าปุ๊และย่าจะต้องชอบหญิงสาว เพราะทั้งเรียบร้อยอ่อนหวาน นิสัยดี แถมไบหนายังสวยหวาน

ตอนนี้หลายอย่างเปลี่ยนไป เขาจะพูดบอกกับคนรักเรื่องดอกเข็มยังงี้ เอาตามความเป็นจริงเขาและเธอไม่ใช่ญาติกันเลย ห่างไกลจากคำว่าญาติมาก

“วีครับ ผมรับรองว่าผมจะพาคุณมาหาปุ๊และย่าแน่นอน”

(“เมื่อไหร่ล่ะคะ ทิวทำเหมือนทิวไม่ได้จริงจังกับวีเลย วีไม่ได้รักคนผิดใช่ไหมคะ”) วีนาพูดเสียงเศร้า เธอหงุดหงิดเหลือเกินที่ชายหนุ่มทำอีกสักไม่อย่างพาเธอไป

“วีครับ ผมรักวีคนเดียว วีเชื่อใจผมนะครับ”

อริเมทต้องใช้ความพยายามอยู่นานกว่าจะทำให้วีนาหายเศร้า แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ได้บอกว่าดอกเข็มได้เข้ามาอยู่ในบ้านนี้ เขาไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นยังไงในการพูดบอก

เช้าวันใหม่อริเมทมีงานที่บริษัทที่ต้องทำ แต่เช้าวันนี้แปลกเมื่อเขาไม่คิดว่าคุณหนูจอมขี้อินจะตื่นเช้า ไม่พอยังได้ไปตักบาตรกับป้าของตน

เมื่อคนที่ตักบาตรเดินกลับเข้ามาในบ้านอริเมทจึงคิดว่าตัวเองอาจคิดผิด เด็กสาวในปกครองอาจไม่ได้ตื่นเช้า แต่เธออาจไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ดวงตาของเธอดำคล้ำ ใบหน้าอิดโรยอย่างชัดเจน การตักบาตรนี่คงเป็นสิ่งที่คุณย่าของเขาอยากให้เธอสบายใจเสียมากกว่า

“กรวดน้ำให้พ่อแล้ว สบายใจเถอะนะแม่หนู” คุณย่าลูบหัวเด็กสาวหลังจากล้างเท้าเตรียมขึ้นบ้าน

ดอกเข็มเพียงก้มหัวแต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา รวมทั้งไม่พูดจากับชายตัวสูงที่แต่งตัวไปทำงานด้วย เธอเดินเงียบ ๆ ตามคุณย่าของเขาไปเท่านั้น

“แม่บ้านเสียงครับ ดูเหมือนดอกเข็มจะยังไม่ดีขึ้นนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามเมื่อย่าและดอกเข็มเดินไปไกลแล้ว

“ใช่ค่ะ เมื่อคืนก็ไม่ยอมนอนนะคะ ดิฉันแอบเห็นนอนร้องไห้ทั้งคืน ฉันไม่กล้าที่จะไปนอนห้องของตัวเองเลยกลัวคุณหนูจะคิดสั้น” แม่บ้านเสียงพูดจากความในใจ

อริเมทมองไปยังเด็กสาวเล็กน้อยก่อนจะถอนหายใจจริงอย่างแม่บ้านเสียง ตอนนี้เหมือนว่าเธอจะเข้าสู่ภาวะ

ซึมเศร้า หากไม่มีคนอยู่ด้วยก็อาจจะคิดฆ่าตัวตายตามพ่อไป
ได้

“แม่บ้านเสียงดูและกันนะครับ อย่าให้อยู่คนเดียว
ขาดเหลืออะไรก็บอกแม่บ้านได้ ถ้าอาหารที่คนของยาจันทร์ทำ
แล้วดอกเข็มกินไม่ได้ก็ให้คนไปซื้อนะครับ เดี่ยวเย็นวันนี้ผมจะ
มารับไปงานศพ”

“คะคุณทิวสน”

ชายหนุ่มตัวสูงหันไปมองเด็กสาวเล็กน้อย เขาถอน
หายใจออกมาเบา ๆ ก่อนที่จะเดินลงไปจากบ้านเรือนไทย ช่วง
นี้เขาคงต้องมาค้างที่นี่ตลอดแน่ เพราะหากทิ้งไว้อาจไม่เป็น
การดี ภาวะของเด็กหญิงยังไม่ดีเท่าไร

ดอกเข็มชำเลื่องมองคนที่เดินลงไปจากเรือนเล็กน้อย
เธอแอบรู้สึกว่าเขาคือที่พึ่งสุดท้าย ย้อนไปเมื่อคืนที่เขาเอ
มะม่วงมาให้ยังรู้สึกขอบคุณ แม่บ้านเสียงบอกกับเธอยังไม่
กล้าเข้าไปทำอาหาร ให้อดทนกินไปก่อน อาหารบนโต๊ะมีแต่
อาหารที่ดูจะรสจืด เธอกินเผ็ดไม่ค่อยได้ บวกกับไม่ค่อยอยาก
ที่จะทานอาหาร วันนั้นเธอก็เหมือนไม่ได้กินอะไรเลยทั้งวัน

จนชายหนุ่มเอามะม่วงที่เธอชอบกินมาให้ เขาบอกให้
เธอกินเช่นเดียวกับที่พ่อชอบทำ ความรู้สึกเหล่านั้นจึงทำให้
เหมือนเธอยังมีพ่ออยู่ข้างกาย

“คุณย่าจันทร์คะ อาหารของคุณหนูดิฉันขอเป็นคนทำ
ได้..”

“ไม่ต้องบ้าเสียง” ดอกเข็มพูดแทรก เธอรู้ว่าเธออยู่ใน
ฐานะผู้อาศัย เธอจะขอปรับตัวเข้ากับที่นี่เอง ถึงเธอจะหยิ่ง
ทะนงในตัวเอง แต่เธอก็โตพอที่จะรู้ผิดชอบ พ่อกของเธอเฝ้า
สอนสิ่งที่ดี เพียงแต่มันจะถูกใช้กับใครก็เท่านั้น “เข็มกินได้
ย่าจันทร์กินได้ เข็มก็กินได้”

“น่ารักจริง ไหนทิวบอกว่าแม่หนูเป็นคนเอาแต่ใจอยู่
บ้าง ไม่จริงเลยสักนิด ไช้ไหมจ๊ะพี่ทอง” ย่าจันทร์หันไปหา
สามีซึ่งตาฝ้าฟาง ความที่ชอบอ่านหนังสือจึงพยายามที่จะใส่
แว่นและอ่าน

“จริง ๆ” ปู่ทองพูดน้อยเพียงหันมาพูดตอบและกลับไป
สนใจหนังสือดังเดิม

“อาทิวสนว่าเข็มเอาแต่ใจได้ยังไง เข็มไม่ได้เอาแต่ใจสัก
หน่อย” เด็กสาวแวดเสียงออกมาด้วยอารมณ์ แต่กระนั้นก็
ไม่ใช้การอาละวาดไม่พอใจ เพียงแต่อยากจะต่อว่าคนที่เอา
เธอมานินทาเท่านั้น

“คุณหนูคะ...” แม่บ้านเสียงพยายามปราม

“ไม่เป็นไรแม่เสียง” ย่าจันทร์เอ่ยพูด กลับรู้สึกชอบใจที่
เด็กสาวเริ่มแสดงตัวเองออกมา นั่นหมายความว่าลืมเรื่องเศร้า

ไปได้บ้างแล้ว “อย่าจะจัดการให้มะแม่หนู พ่อทิวมาว่าหนูเอา
แต่ใจเสียได้ หนูออกจะเป็นคนน่ารัก”

“เข้มีไม่ใช่คนน่ารักหรอกคะคุณย่า ใครต่อใครก็ต่างไม่
ชอบหนูกันทั้งนั้น” เด็กสาวพูดอย่างตัดพ้อ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้
เธอรู้สึกเศร้า คนเหล่านั้นที่ไม่ชอบเธอไม่ใช่คนที่สำคัญสำหรับ
เธอ “มีแต่คนชอบว่าเข้มีคือลูกที่ไม่มีแม่สั่งสอน”

หญิงวัยแปดสิบถอนหายใจออกมาเล็กน้อย พอจะรู้
จากคนของตนที่บอกว่าเด็กหญิงไม่มีแม่แต่เด็ก

“เขาบอกว่า คนเราจะพูดอะไรมักจะเป็นเงาสะท้อน
ของตัวเอง” เป็นปู้ทองที่พูดออกมา ทุกคนที่นั่งตรงนั้นจึงได้หัน
ไปสนใจฟัง “หากเราพบเจอคนที่พูดจาหยาบค้าย ต่อว่าผู้อื่น
คนฉลาดเขาจะมองก่อนว่าคนที่พูดนั้นเป็นคนอย่างไร มองได้
จากคำพูดที่เขาพูดออกมา ถ้าคนที่พูดว่าคนอื่นไม่มีแม่สั่งสอน
ลองมองดี ๆ คิดว่าเขาเคยเป็นคนที่แม่สั่งสอนหรือเปล่า”

“.....” ดอกเข้มียิ้มชอบใจ เธอเข้าใจในความหมาย
ของปู้ทองที่พูดบอก

“แต่ก่อนที่เราจะมองเขา เราต้องมองตัวเองด้วย ไม่ใช่
ความผิดคนอื่นเท่าๆเขา ความผิดของเราเท่าเส้นผม” ปู้ทอง
ว่าต่อ

“ยังไ้คะ” ดอกเข็มส่งสัย เธอไม่เคยมีปู่ย่าหรือตายาย เธอเกิดมาก็เหลือแค่พ่อคนเดียวเท่านั้น การได้เข้ามาอยู่ที่นี่จึงเหมือนการได้มีครอบครัว

“ก็เราเป็นอย่างเขาใหม่ หากเขาว่าเรา แล้วเรานิ่งเสีย มองว่านั่นคือคำพูดของคนที่ไม่ม่แม่สั่งสอน เราก็จะไม่โกรธ แต่ถ้าเราโต้ตอบจ้วง เท่กับเรายอมรับ ว่าเราไม่มีแม่สั่งสอนจริง ๆ”

ย่าจันทร์ยิ้มเล็กน้อยต่อสิ่งที่สามีมุดสอน ดูเหมือนว่าปู่จะพยายามบอกอะไรบางอย่างให้เด็กสาวคนนี้ไ้รู้ และเด็กคนนี้ก็ไ้เป็นเด็กที่หัวไว เพียงปู่ทองพุดจบกก็ก้มหน้าเงียบราวกับสำนึก

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 7 มะม่วงลูกนั้น

“ก้มหน้าแบบนี้ก็คงไม่เบาสินะ”

ประโยคนี้ทำให้แม่บ้านเสียงก้มหน้าแบบยืม ๆ รู้ดีถึงกิตติศัพท์คุณหนูสุดที่รักของตนว่าร้ายมากแค่ไหน

“ถ้าใครว่าเข็มแบบนี้ เข็มนี้ไม่ได้หรอกค่ะ เข็มโกรธ! และเข็มก็จะไม่ญาติดีกับคน ๆ นั้นง่าย ๆ แน่” ดอกเข็มไม่ได้เล่าออกไป ว่าในบรรดาญาติผู้พี่หรือผู้น้อง ใครพูดแบบนี้กับเธอเป็นต้องถูกด่า หากไถ่ล้อมือเป็นต้องตบกันไปข้าง หากไถ่ล้อมือก็คงหาข้าวของปาใส่แน่

“หัดไ้วันะแม่หนู โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า เราหน้าสวย ๆ
อย่าเป็นทั้งโง่ทั้งบ้านะ” คุณย่าจันทร์ช่วยเสริม ทั้งปู่และย่า
มองออกว่าเด็กคนนีพื้นฐานจิตใจดี หากแต่เป็นคนที่แสดง
อารมณ์ออกม่ายง่าย บางครั้งก็ใจร้อนเกินไป

“ย่าจันทร์คะ คุณชนะชนมาหาคะ” คนของย่าจันทร์
คลานเข้าเข้ามาหา บ้านนี้เป็นบ้านเรือนไทยที่คนในบ้านต่าง
เรียบบ่อยราวกับตัวละครในละครหลังข่าว บ้านช่องไม่มีแม้แต่
ทีวีเสียด้วยซ้ำ

ชนะชนเด็กหนุ่มเจ้าของชื่อเดินเข้ามาหา เขาเป็นเด็ก
หนุ่มวัยยี่สิบสองปี เขาเป็นหลานคนหนึ่งของบ้านนี้ เพียงแต่
พ่อของเขาแต่งงานและปลูกบ้านถัดออกไปไม่ไกลมาก เพียง
เดินข้ามร่องสวน เดินลัดเลาะชายคลองก็มาถึง

เด็กหนุ่มมองไปยังเด็กสาวหน้าตาสะสวยเล็กน้อย เขา
รู้สึกหลงรักตั้งแต่วัยเด็ก เห็น ไม่รู้ว่าเจ้าหล่อนเป็นใครมาจากไหน
ถึงได้มาอยู่ที่นี่ แต่เพียงได้มองสบก็รู้ทันทีว่าพราดหัวใจของเขา
ไปเสียแล้ว

“พ่อชนะ มาหาอย่าไม่ใช่หรือ” ย่าจันทร์มองเห็นเด็ก
หนุ่มมองหญิงอีกผู้ไม่วางตา อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามด้วยนาน
กว่านี้จะไม่เป็นอันดี

“เฮะ.. ไซ่ครับ สวัสดิ์ครับคุณปู่คุณย่า” ชายหนุ่ม ประนมมือไหว้ สายตามองไปยังเด็กสาวที่นั่งหน้าสวดยไม่มีคน แนะนำ การมองที่ประหนึ่งการถามเพื่อให้คนผู้เป็นย่าบอก

“นี่หนูดอกเข็ม เป็นหลานของย่าอีกคน แต่เป็นคนใน ปกครองของพ่อทิวสน” ประโยคทำยเป็นการบอกให้เด็กหนุ่มรู้ คล้ายจะบอกว่าคนนี่หลานชายที่อาศัยอยู่ด้วยน่าจะหวงมาก

ดอกเข็มถูกแนะนำตัวก็ยกมือไหว้ เธอไม่ได้รู้สึกไยดีต่อ ใครทั้งนั้น ความหยิ่งทะนงตนแต่เด็กสะสมให้เธอไม่ค่อยมี เพื่อน

“นี่พ่อชนะเป็นหลานชายของย่านะแม่หนู จะว่าเป็น น้องของพ่อทิวสนก็ได้”

ดอกเข็มเพียงพยักหน้า เธอไม่ได้สนใจชายผู้มาใหม่ แม้ว่าเขาจะมีใบหน้าทีหล่อเหลา ร่างกายกำยำสมชายชาติศรี สำหรับเธอไม่มีชายคนไหนที่รู้สึกว่าจะเหมาะสมกับเธอ เมื่อเธอ คิดว่าไม่มีใครเหมาะสม เธอก็จะไม่สนใจ

“เข็มอ่านหนังสือให้ปู่เอาไหมคะ เข็มชอบอ่านให้พ่อ ฟัง” ประโยคทำยคนพูดทำเสียงเครือเล็กน้อย แม้จะพยายาม ทำใจแต่มันก็ไม่ถนัดนัก

“เอาสิ.. มีคนอ่านให้ฟังก็คงจะดีไม่น้อย” ปู่ทองร้องว่า

“ไปเก็บมะม่วงกับย่าก่อนเอาไหม พ่อทิวสนบอกว่าหนูชอบกิน ในสวนมีมะม่วงเยอะเชียวนะ”

‘หวานอร่อยมากด้วย’ ดอกเข็มอยากจะพูดบอก เธอยังจำที่อริเมทเก็บมาให้กับเธอเมื่อคืนได้ เพียงได้ฟังก็ทำให้เด็กสาวมีรอยยิ้มขึ้นมานิด ๆ เธอหันไปหาแม่บ้านเสียงคล้ายขอคำปรึกษา

“คุณหนูลองไปเก็บไหมคะ เพื่อคุณหนูจะชอบ” ดอกเข็มพยักหน้าบ่อย ๆ มีรอยยิ้มของปู่ทองหันมาพยักหน้าให้

ทั้งสี่คนจึงได้เดินเข้าไปในสวน มีคุณย่าวัยแปดสิบเดินเกาะแขนหลานชาย ดอกเข็มและแม่บ้านเสียงเดินตามหลังคนของย่าจันทร์อีกสามคนที่ตามไปเก็บและดูแล

ดอกเข็มไม่เคยเข้าสวนมาก่อน เธอมองไปรอบ ๆ แล้วรู้สึกแปลกใจ มะม่วงที่เธอเคยซื้อกินมาจากสวนแบบนี้อย่างนั้นหรือ มีลูกมะม่วงน้อยใหญ่ห้อยเต็มไปหมด มันมีหลายต้นจนไม่รู้ว่าจะต้นไหนจะหวาน

“ป่าเสียง แล้วต้นไหนคือต้นที่อาทิวสนเก็บเมื่อคืน” ดอกเข็มหันไปถามคนที่ยืนข้างกาย เธอกำลังลายตาไปกับเจ้าต้นมะม่วงที่หน้าตาเหมือนกัน

“น่าจะต้นนี้ค่ะคุณหนู นี่ต้นมะม่วงน้ำดอกไม้” แม่บ้านเสียงพูดบอก ย่าจันทร์ที่เดินนำจึงได้หันมายิ้ม คนที่โอบ

ประคองคุณย่าวัยแปดสิบจึงได้หันมาเชยชมความสุขของ
หญิงสาวไปด้วย

“จ้ะเข้มขอเด็ดลูกนี้ได้ไหม” ดอกเข็มหันไปถามเจ้าของ
สวน แต่คนตอบกลับไม่ใช่คนถูกถาม

“ลูกนั้นยังไม่แก่นะครับ” ชนະชนตอบ เขาอยากทำ
ความรู้จักกับเจ้าหล่อน ทั้งที่เธอเมินเขาอย่างชัดเจนแต่ไม่
อยากลดความพยายาม

“.....” ดวงตาเขียว ๆ มองไปยังคนตอบ เธอไม่ได้ถาม
เขาจะตอบทำไม

“ถ้าแม่หนูอยากได้ลูกนี้ก็เก็บ” ย่าจันทร์มองออกว่า
ดอกเข็มเป็นเด็กที่ตื้อรู้ถึงจะเข้าใจ เจอกันเพียงวันเดียวก็ดู
ออกไปถึงกันบึ้งจิตใจ

แม่บ้านเสียงทำหน้าที่ช่วย หลังจากที่เด็ดออกจาก
ขั้วในความสูงไม่มาก ดอกเข็มขอให้ป้าเสียงช่วยปอกให้
ทันที เธอเห็นแล้วก็อยากได้กินอย่างเช่นที่อริเมทปอกให้เมื่อ
คืน

“คุณย่าทำไมไม่บอกเธอล่ะครับ มันยังไม่สุกเลย” ชนะ
ชนหันไปถามคนเป็นย่า ตอนนี้คนในสวนกำลังเก็บสอยอีกต้น
อยู่

“ดอกเข็มถึงจะโตเป็นสาวแต่ก็มีความเป็นเด็ก บาง
เวลาอยากเอาชนะ ก็ต้องได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง”

“แต่เธอสวยมากเลยนะครับย่า” เด็กหนุ่มพูดอย่าง
หลงใหล เขาหลงดอกเข็มดอกนี้มากแล้ว

“ระวังจะถูกพ่อทิวสนเล่นงานนะ ดอกเข็มดอกนี้ดูจะ
หวงไม่น้อย” คนเป็นย่าพูดเปรย ๆ

แม่บ้านเสียงปอกมะม่วงแล้วจึงมองไปทางย่าจันทร์
เล็กน้อย เธอไม่อยากให้คุณหนูคนดีต้องกินมะม่วงที่เปรี้ยว
“คุณหนูขา มะม่วงนี้มัน”

“อืม.....เปรี้ยว!!!” ไม่ทันที่แม่บ้านเสียงจะได้พูดจบ
คนอยากกินหยิบมะม่วงเนื้อขาวเข้าปาก และเมื่อลิ้นได้สัมผัส
กับรสชาติก็ก็ต้องร้องออกมาเสียงหลง “อ๊ี เปรี้ยว!! เปรี้ยว
มากเลยป้าเสียง”

“ก็พ่อชนะบอกหนูแล้วทำไมไม่เชื่อเล่า หรือคิดว่าย่า
เสียงหลานให้เป็นคนโกหก” ย่าจันทร์พูดยิ้ม ๆ ค่อย ๆ เดินเข้า
มาหาเด็กสาวที่ยังทำหน้าตาเหยเก

“เข้มนิ่ได้คิดแบบนั้นคะ แต่เข้มนิ่รู้จักผู้ขายคนนี่มา ก่อน เข้มนิ่คิดว่าเข้มนิ่ไม่ควรที่จะเชื่อเขา และทำนิ่เข้มนิ่จะต้อง เชื่อ” เธอพูดออกไปตามความคิด

“ดีแล้วที่นิ่เชื่อคนง่าย คนฉลาดเชื่อคนยาก คนง่เชื่อ คนง่าย” ย่าจันทรื้พูดต่อ “แต่การที่เรากะเชื่อหรือนิ่เชื่อ นิ่ได้ ขึ้นอยู่กับคนที่รู้จักนานหรือนิ่ไม่นาน แต่อยู่ที่เราคิดวิเคราะห์ แม่หนู มะม่วงลูกนั้นลูกเหลืองอ่อนนวลแต่นิ่ยังไม่สุก หากแม่ หนูลองคิดเสียหน่อย ว่าคนที่พูดโกหกใหม่ หนูต้องพิสูจน์ การพิสูจน์ที่ดีที่สุดคือการกินใช่ใหม แล้วการพิสูจน์อย่างอื่นคือ แบบไหน รู้ใหม”

“.....” ดอกเข้มนิ่ส่ายหัว เธอไม่ได้คิดเถียงต่อคำที่ย่า จันทรื้สอนสั่ง กลับคิดว่าสิ่งที่พูดออกมาเป็นความจริงโดยแท้

“แม่เสีย เธอรู้ใหม่ว่ามะม่วงลูกนั้นนิ่ไม่สุก”

“รู้คะ” แม่บ้านเสียงตอบหญิงสูงวัยอย่างนอบน้อม

“แล้วทำนิ่ป้าเสียไม่บอกเข้มนิ่!!” ดอกเข้มนิ่พูดอย่าง โกรธ ๆ

“แต่หนูก็ไม่ได้ถามแม่เสียนะ นิ่ไม่ได้ถามย่าด้วย”

“ถามคะ” เด็กสาวเถียง เพราะเธอมั่นใจว่าเธอถาม แล้ว

“ถามว่าอะไรหรือ!” ย่าจันทร์เอ่ยถาม ถึงจะแก่มาก
แล้วก็ยังความจำดีว่าเด็กสาวไม่ได้ถาม

“เข้มถามว่า....เข้มขอ” เด็กสาวจึงได้คิดและหยุดพูด
เธอไม่ได้ถามออกไปจริง ๆ ว่ามะม่วงลูกนี้สุกไหม กินได้ไหม
เพราะความจริงเธอถามออกไปว่า ‘เด็ดลูกนี้ได้ไหม’

“.....” ใบหน้าของดอกเข้มตอนนี้ทำให้เด็กหนุ่มตัวสูง
ยืมออกมา เขาอยากจะหัวเราะเยาะพร้อมกับเอ็นดูเธอ ความ
น่ารักของเธอทำให้เขายังหลงรัก

“หนูถามย่าวว่า ขอเด็ดลูกนี้ได้ไหม ย่าก็บอกว่าได้ ถ้า
หนูอยากได้ลูกนี้”

“เข้มขอโทษค่ะ” ดอกเข้มยกมือไหว้ เมื่อรู้ว่าตัวเองผิด
จึงได้ขอโทษ แต่ขอโทษแล้วก็ทำหน้าเศร้าที่ถูกหลอกให้กิน
มะม่วงเปรี้ยว

ชายตัวสูงเห็นแล้วให้ต้องสงสัย เขามองไปยังพุ่มของ
ต้นมะม่วงว่ามีลูกสุกหรือไม่ ก่อนจะเห็นหนึ่งลูกที่หลบซ่อนอยู่
ใต้ใบมะม่วง เขาเดินไปเด็ดมาด้วยเป็นคนตัวสูง แล้วจึงเดิน
กลับมาหาหญิงสาวที่ก้มหน้าเศร้า

“แต่ลูกนี้สุกแล้วนะ ไม่เปรี้ยวแน่นอน และพื้ก็ไม่โกหก
แน่นอนครับ” ชะชนพุดอย่างสุภาพ กระนั้นก็ไม่วายส่ง
สายตาวหานให้เด็กสาว

“ขอบคุณค่ะ” ดอกเข็มรับลูกมะม่วงก่อนจะส่งให้แม่บ้านเสียง เธอยืมแป้นให้กับแม่บ้านเสียงแต่ไม่ยืมให้กับคนได้มะม่วง

ถึงไม่ได้รอยยิ้มแต่แค่ได้มองเธอกินมะม่วงที่ตนเองเด็ดให้ก็ดีใจเสียอย่างนั้น ชายหนุ่มพาคุณย่าวัยแปดสิบไปดูการเก็บมะม่วง แอบสอดส่องหันมองแม่สาวร่างเล็กใบหน้าสวยหวานเป็นครั้งคราว

ดอกเข็มกินมะม่วงหนึ่งลูกใหญ่จนอิมแปล้ มะม่วงที่ปอกด้วยมือของแม่บ้านเสียง คนปอกเห็นคนกินมีความสุขก็พลอยได้ยิ้ม คุณหนูของตนเป็นเด็กสาวที่สวย ใครเห็นก็หลงรักหากไม่มองเรื่องความหยิ่งทะนง

“แก้ว เดี่ยวเลิกงานเอาข้าวในครัวกลับบ้านด้วยนะ” ย่าจันทร์เอ่ยบอกต่อหญิงสาวที่โพกหน้า เธอรับจ้างมาตัดกิ่งผลไม้ในสวนเป็นงานอดิเรก

คนถูกเรียกหาเดินเข้ามาหาหญิงสูงวัย ถอดถุงมือ เอาผ้าโพกหน้าออกและยกมือไหว้ เธอรู้สึกรว่าครอบครัวนี้ดีกับเธอเหลือเกิน นับตั้งแต่ส่งเธอเรียนจนให้งานให้เธอได้ทำในวันหยุด

“ขอบคุณนะคะคุณย่าจันทร์”

“เธอ!!!!” ดอกเข็มชี้ไปยังคนที่ยกมือไหว้ย่า เธอจำผู้หญิงคนนี้ได้ เป็นเพื่อนที่เรียนโรงเรียนเดียวกับเธอ ครั้งหนึ่ง

เพื่อนในกลุ่มเคยแกล้งเอาน้ำหกลใส่ ดอกเข็มยังเอาเสื้อผ้าเงิน
จำนวนหนึ่งให้เป็นการขอโทษแทนเพื่อน

“แม่หนูรู้จักแก้วหรือ” ย่าจันทร์ถาม

“.....” แต่ดอกเข็มไม่ตอบ หรือเธอจำคนผิด โรงเรียน
ที่เธอเรียนค่าเทอมแพงมาก จะเป็นไปได้ไหมที่จะมีเด็ก
ชาวสวนไปเรียน

“หนูอยู่โรงเรียนเดียวกับคุณหนูดอกเข็มค่ะ เธอเคยเอา
เสื้อมาให้หนูตอนที่โดนเพื่อนแกล้งด้วย” แก้วเป็นคนตอบ
ความจริงเธอจำได้ตั้งแต่แรกเห็น แต่เธอไม่กล้าที่จะเข้าไปทัก

“เธอจำฉันได้!! แล้วทำไมเธอไม่ทักเล่า!! หรือเพราะ”
แม่บ้านเสียงเข้าไปกอดเด็กสาวที่กำลังอารมณ์ขึ้น เธอลงคิด
ว่าการที่ตัวเองเหลือแต่ตัว พ่อตายจาก ทำให้แก้วที่เรียน
โรงเรียนเดียวกันไม่อยากพูดคุย

“แก้วแค่ไม่กล้าทักค่ะคุณหนูดอกเข็ม กลัวว่าคุณหนูไม่
อยากคุยด้วย” แก้วก้มหน้าตอบ

“ที่แท้ก็เพื่อนกันนี่เอง” ย่าจันทร์พูดยิ้ม ๆ มองเห็นว่า
เวลาที่ดอกเข็มแสดงอารมณ์ออกมาดูจะร้ายไย่ย่อย แต่กระนั้น
ก็ยังแสดงออกมาด้วยความรู้สึก ไม่ใช่การคิดร้ายหมายสิ่งไม่ดี

“ทำไมเราต้องไม่อยากคุยกับเธอด้วย ทำไมเธอคิดแบบ
นั้น” ดอกเข็มถามต่อ เธอยังไม่เข้าใจ ในเมื่อเรียนโรงเรียน
เดียวกันห้องเดียวกันแท้ ๆ

“ก็....ก็แก้ว แก้วจนี้คะ คุณหนูดอกเข็มคงไม่อยากที่
จะคุยด้วย”

“.....”

ดอกเข็มก้มหน้าเศร้า หากความจนทำให้ไม่มีใครอยาก
คุยด้วย ต่อจากนี้ก็คงไม่มีใครคุยกับเธอแล้วเช่นกัน เพราะเธอ
ก็เหลือแต่ตัวจนต้องมาอาศัยอยู่บ้านคนอื่นแบบนี้

ย่าจันทร์เข้าใจความรู้สึกของเด็กสาว มองเห็นความ
เศร้าแต่ก็ไม่ได้พูดปลอบ ความเจ็บปวดจะทำให้เด็กสาวโตขึ้น
อย่างเข้มแข็ง

ดอกเข็ม ริมที่นอน

ตอนที่ 8 ความรู้สึกที่ไม่เคยได้รับ

“ปล่อยให้เขาอยู่กับเพื่อนเถอะแม่เสียง” ย่าจันทร์เอ่ยพูดเมื่อเห็นว่าแม่บ้านเสียงดูจะเป็นห่วง ไม่ยอมเดินตามเข้ามายังเรือนไทย “แม่แก้วเป็นเด็กดี ดูแลแม่หนูได้ดีแน่เชื่ออย่าเถอะ ไปหาเตรียมอาหารให้กับแม่หนูเถอะ ดูจะกินอะไรยากอยู่”

“ขอบคุณนะคะคุณย่าจันทร์” แม่บ้านเสียงยกมือไหว้ เธอรู้ว่าคุณหนูเป็นคนกินอะไรยาก กินน้อย ยังมีเรื่องเครียดซึ่งจะไม่กินอะไรเลย

ขณะชมมองแม่บ้านที่เดินแยกไปอีกด้าน มองหญิงสาว
แสนสวยที่ตนหลงรัก ก่อนจะหันมามองคนเป็นยาที่น่าจะให้
คำตอบอะไรได้บ้าง

คนเป็นยารู้ใจหลานชายดี ระหว่างที่เดินกลับมายัง
เรือนไทยจึงบอกเล่าเรื่องราวของชีวิตดอกเข็มเท่าที่รู้ เล่าแล้วก็
ยังไม่วายพูดบอกว่าอริเมทดูจะหวงดอกเข็มดอกนี้ จะทำอะไร
ให้เกรงใจเอาเข้าว่า

ดอกเข็มพูดคุยกับแก้วอย่างสนุกสนาน เธอขอช่วยตัด
กิ่งในสวนเช่นเดียวกับที่แก้วทำ ดอกแก้วเสียสละถอดถุงมือ
ให้กับคุณหนูเพื่อนร่วมห้อง สอนทำสอนแต่งจนวนงานที่ทำไม่
เหนียวสักนิด

“แก้ว ตัดหมดทุกต้นได้เงินก็บาทเหรอ” ดอกเข็มเอ่ย
ถาม ตอนนี่เธอเริ่มรู้สึกเหนื่อยแล้ว เธอตัดไปหลายต้นแต่ก็ยัง
ไม่มากเท่าแก้วและคนงานคนอื่น ๆ

“ได้สามร้อยจ่ะ”

“สามร้อย!!!!” ดอกเข็มร้องเสียงหลง เธอคิดว่ามันจะ
ได้สักพันสองพันเสียอีก ได้แค่นี้แล้วจะทำไปทำไมกัน

“ใช่จะสามร้อย ที่สวนนี้ให้มากกว่าทุกสวนแล้ว สวน
อื่นให้แค่สองร้อย แก้วไม่มีของกินให้ด้วย สวนยาจันทร์ใจดี

ให้ข้าวให้ผลไม้กลับบ้านตลอด ใครมาทำก็ต่างพากันตั้งใจทำงานกันทั้งนั้น”

“.....” ดอกเข็มเจียบฟัง เธอเองเห็นด้วยที่บอกว่าย่าจันทร์ใจดี แต่ก็ยังข้องใจกับที่บอกว่าได้เงินสามร้อย มันน้อยเหลือเกิน

“แก้ว กินข้าวเถอะ จะได้มาทำงานต่อ!” เสียงเรียกจากอีกด้านสวนดังมา “มากินกับป้า ป้าห่อข้าวมาเผื่อ!!”

“คุณหนูดอกเข็มขึ้นไปบนเรือนเถอะจ๊ะ เดี่ยวย่าจันทร์ก็ให้คนมาตามไปกินข้าว แก้วก็จะไปกินข้าวกับป้า ๆ เขาเหมือนกัน”

“กินด้วยได้ไหม” ดอกเข็มเอ่ยถาม เมื่อได้ฟังว่าต้องทำงานแลกเงินสามร้อยบาท ก็ทำให้ได้คิดว่าเธอเองก็มีแต่ตัวแล้วตอนนี้ หากไม่มีอริเมทก็คงจะแย่อย่างมากไปกว่านี้ เธออยากรู้ว่าหากเธอต้องใช้ชีวิตแบบนี้จะอดทนไหวไหม

แก้วพาดอกเข็มไปหาคนงานคนอื่น ๆ วันนี้ป้าที่ห่อข้าวมาเพื่อเอาข้าวเหนียวกับปลาทอด มีแกงและหมูทอดจากบ้านเจ้าของสวนที่เอามาให้ ดอกเข็มมองพินิจทุกอย่างก่อนจะนั่งไป

ปิ่นโตใบเก่าที่ดูไม่สะอาดเอาเสียเลย แก้วข้าวเหนียวใส่ภาชนะบรรจุอันเดียวกัน แต่ละคนใช้มือเปล่าหยิบที่ไม่รู้ว่า

สะอาดดีไหม มองแล้วทำให้สีหน้าของดอกเข็มไม่สู้ดีนัก ครั้น
เด็กสาวก็ยังนั่งเงียบไม่พูดอะไร

“แก้วว่าคุณหนูไปกินบนเรือนเถอะจ๊ะ” แก้วเอ่ยพูด
เธอดูแล้วว่าหญิงสาวเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่น่าจะกินด้วยได้แน่
ระหว่างที่เธอเรียนในรั้วโรงเรียนหู แอบเห็นว่าเพื่อนหญิงเป็น
คนมีเงิน มีสาวใช้และคนขับรถมารับ ครั้งหนึ่งเคยเฝ้าเฝ้ามอง
ไปฝากได้ยินสาวใช้เรียกว่าคุณหนูดอกเข็ม เธอจึงเรียกตามจน
ทุกวันนี้

“แก้วกินสิ!” ดอกเข็มเอ่ยบอก เธออยากรู้ว่าแก้วกินได้
ไหม ถ้าแก้วกินได้เธอก็ต้องกินได้ จะต้องเสียก็ให้รู้กันไปว่าเธอ
จะกินไม่ได้

แก้วยอมที่จะกินตามที่ดอกเข็มบอก เธอไม่รู้ว่าดอกเข็ม
จะกินได้ไหม แต่ความรู้สึกส่วนลึกคิดว่ากินไม่ได้ เด็กสาวล้าง
มือด้วยน้ำในขันที่ลุงคนหนึ่งตักมาให้ ทุกคนในนี้พอจะรู้ว่าเป็น
ลูกหลานของบ้านนี้จึงเกรงใจ ไม่ต่อว่าที่ทำหน้าตารังเกียจ
อาหารเหล่านี้

เมื่อล้างมือเรียบร้อยแล้วแก้วจึงได้ใช้มือปั้นข้าวเหนียว
หยิบหมูชิ้นมาหนึ่งชิ้นแล้วกิน นี่ถือเป็นอาหารที่ดีมากแล้ว
สำหรับคนชนชั้นอย่างเธอ

ดอกเข็มเห็นเพื่อนกินได้จริง ๆ เธอทำตามที่เพื่อนทำ
ล้างมือด้วยน้ำในขัน แต่เธอเทล้างจนหมดขันราวกับว่ามี
สกปรกมาก ล้างแล้วจึงได้มองหาผ้าเช็ดมือ เห็นคนอื่นไม่เช็ด
ก็ไม่เช็ดตาม มือขึ้นน้ำค่อย ๆ หยิบเอาข้าวเหนียวมาถือไว้
แก้ทำหน้าที่หยิบหมูขึ้นหนึ่งมาส่ง ดอกเข็มก็รับด้วยความเต็ม
ใจไม่คิดรังเกียจ เธอยิ้มออกมาน้อย ๆ ก่อนจะยัดข้าวเหนียว
และหมูเข้าปาก

เพียงลั้นลำนผัสรสชาติก็รู้สึกว่ามันอร่อยมาก อร่อยกว่า
ที่เธอใช้มีดหั่นเป็นชิ้นกินทีละคำ ยิ่งกินหลายคนแต่ละคนแย่ง
กันหยิบข้าวหยิบหมู เพียงเท่านั้นเด็กสาวที่ไม่เคยสัมผัสชีวิต
แบบนี้ก็ยิ้มร่าออกมา

“อร่อย!!” ดอกเข็มร้องพูด แก้วที่รอลุ้นคำตอบจึง
พลอยหัวเราะไปด้วย

“อร่อยนั้กินเยอะ ๆ เลย ฮ่า ๆ ๆ”

ดอกเข็มและเพื่อนรวมทั้งเหล่าคนงานกินข้าวกันอย่าง
อร่อย รอยยิ้มของเด็กสาวปรากฏจนลืมความเจ็บปวดที่พ่อ
ตายจากไปชั่วคราว เพราะชีวิตคือการเรียนรู้ในวันข้างหน้า
อย่างที่พ่อพร่ำบอก เธอจะพยายามเป็นดอกเข็มที่แข็งแกร่ง
เพื่อพ่อให้ได้

มุมหนึ่งของต้นมะม่วงอริเมทกำลังแอบมองเด็กหญิงที่
เจ้ายศเจ้าอย่าง เขาแอบจับรั้งแม่บ้านเสียงเอาไว้ไม่ให้เข้าไป
หา ทั้งคู่ต่างพากันจ้องมองว่าดอกเข็มจะทำอย่างไร จนเมื่อ
เธอสามารถกินอาหารร่วมกับทุกคนได้ ความเกรี้ยวกราดของ
เธอลดน้อยลงไปตามกายภายในช่วงเวลาสั้น ๆ

หรือจริง ๆ แล้วนั่นเป็นแค่เกราะป้องกันที่เธอสร้างขึ้นมา
ให้คนอื่นเข้าใจ ทำให้เจ้ายศเจ้าอย่าง เรื่องมาก ทำให้คนอื่นไม่
เข้ามาทำร้ายเธอง่าย ๆ

“ผมว่าแม่บ้านเสียงไปทานข้าวเถอะครับ ดอกเข็มคง
จะปรับตัวได้แล้ว หลังจากทานอาหารผมจะพาไปทำงานศพ”
อริเมทเอ่ยบอก เขาทำงานแทบไม่รู้เรื่องเมื่อคิดว่าดอกเข็มยัง
ไม่สู้ดี สุดท้ายจึงเลือกที่จะทำงานกลับมาดูแลเด็กในปกครอง

“คะคุณทิวสน”

ชายหนุ่มตัวสูงเดินแยกกับแม่บ้านเสียงไปคนละด้าน
ในมือของเขามีเสื้อผ้าสีดำที่ได้ให้เลขาฯ จัดแจงซื้อให้ ไม่รู้ว่า
ดอกเข็มจะมีเสื้อผ้าหรือเปล่า อย่างน้อยซื้อเอาไว้ก่อนคงดีกว่า
ติดขัดไม่มี

เข้ามาในบ้านแล้วจึงได้พบว่ามิแขกไม่ได้รับเชิญ คำ
บอกเล่าของย่าจันทร์บอกว่าชนะชนมาเสียนมนานไม่ยอมที่จะ

กลับบ้าน นั่นเป็นการฟ้องอยู่กลาย ๆ ว่าเด็กหนุ่มมาที่นี้เสีย
นานเพราะติดใจอะไร

“อย่ามองผมแบบนั้นสิพี่ทิวสน ผมก็แค่อยากจะมากิน
ข้าวกับย่า” ชายหนุ่มเอ่ยพูด เขาไม่ได้โกหกมดเท็จ เขาพูด
ความจริง แต่เป็นความจริงที่พูดไม่หมดเมื่อเขาอยากจะมากิน
ข้าวกับหญิงสาวที่พรากหัวใจไปจากเขา

“มากินข้าวกับย่ามันเหรือ จันเธอไปเรียกแม่หนูดอกเข็ม
มากินข้าวได้แล้ว คงเล่นเสียเหนื่อยแล้วละ”

“ไม่ต้องไปตามหอรอครับย่า ตอนนี้กินข้าวกับคนงาน
ไปแล้ว เห็นว่าข้าวเหนียวหุ่ทอดถูกใจมาก ผมกับแม่บ้าน
เสียงเลยปล่อยให้เขากินไป” อริเมทอธิบาย คิดไปถึงใบหน้า
เด็กสาวที่ได้กินอาหารแสนจะฟิน น้ำเสียงดีใจเป็นการใหญ่ไป
เสียได้

“ไหนบอกเป็นลูกคุณหนู กินได้เหรือพี่ ผมว่าไปตาม
ดีกว่า” ชนะชนส่อแววตั้งแต่เริ่ม คนเป็นพี่จึงปรามตาเขียว

“อย่าบอกแล้วไงพ่อชนะว่าดอกเข็มดอกนี้ผู้ปกครองเขา
หวงมาก” ย่าจันทร์เอ่ยพูดยิ้ม ๆ ร่างกายขยับเคลื่อนย้ายไปยัง
โต๊ะอาหารอีกมุมของบ้าน

บายของวันที่แก้วเลิกงานได้เดินกลับมาส่งคุณหนูดอก
เข็มที่เรือนไทย ยังฝากรอยมีดบาดเอาไว้ที่นิ้วของดอกเข็มด้วย
ไม่ยอมทำตามที่แก้วสอน

“เจ็บไหมคะคุณหนูของป้า” แม่บ้านเสียงเอ่ยถามเสียง
เบาเมื่อเห็นว่าคุณหนูของตนมีรอยแผล เพียงแค่เห็นว่าคุณหนู
ที่รกราวกับลูกมีรอยขีดข่วนก็พลอยให้รู้สึกร้อนที่ดวงตา

“เข็มไม่เป็นอะไร” ดอกเข็มพูดบอก เพราะเธอไม่ทำ
ตามที่เพื่อนบอก คิดแต่่ววิธีของเธอต้องทำให้งานเสร็จเร็ว
กว่าเดิม แต่ที่ไหนได้มันกลับทำให้เธอได้รับบาดเจ็บจนงาน
คนอื่นต้องเดือดร้อน ทำงานล่าช้าไปกว่าเดิมมาก

“แก้วขอโทษนะคะที่ทำให้คุณหนูดอกเข็มเจ็บ” แก้วยก
มือไหว้แม่บ้านเสียง

“เราบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรไง!” ดอกเข็มแหวดเสียงใส

“เออล่ะ จี้้นดอกเข็มไปอาบน้ำแต่งตัวนะ” อริเมทยืนถูง
เสื้อผ้าให้กับดอกเข็ม “อาจจะพาดอกเข็มไปงานศพพ่อ”

“.....” ดอกเข็มพยักหน้าเศร้า ๆ รอยยิ้มและเสียงแหวด
ออกไปตอนแรกจึงได้หายไปทันที

“งานศพใครหรือคะพี่ทิวสน” แก้วอดไม่ได้ที่จะถาม
เพราะจากสิ่งที่ฟังเธอเข้าใจว่าเป็นพ่อของดอกเข็ม ครั้นจะถาม
ออกไปว่าพ่อของเธอหรือก็ไม่กล้า

“พ่อของเรา” ดอกเข็มพูดเสียงเศร้า เธอหมายจะหมุนตัวเดินไปยังห้องนอนก็ถูกเพื่อนจับมือรั้งไว้

“เราไปด้วยได้ไหม คือ เราไม่มีเงินช่วยงานหรอก แต่เราไปช่วยล้างจานได้นะ เราขอไปด้วยได้ไหม” ดอกเข็มตื่นตันจนพูดไม่ออก เธอไม่รู้ว่าความรู้สึกนี้เรียกว่าอะไร เพื่อนที่เธอไม่เคยเรียกว่าเพื่อน เพื่อนที่เป็นแค่คนที่ผ่านเข้ามาในรั้วโรงเรียน

ผิดไปจากเพื่อนของเธอที่มั่นใจว่าทุกคนต้องรู้จักกันโดยทั่วเมื่อคืนนี้เธอนอนร้องไห้เพราะได้เห็นข้อความหน้าเฟซบุ๊กของเพื่อน ทุกคนพยายามพูดถึงใครบางคนที่เหลือแต่ตัวเป็นหงส์ปีกหัก ไม่เอ่ยชื่อแต่เธอก็รู้ดีว่าเป็นใคร

“อี๊ก ๆ ฮือ ๆ” ดอกเข็มร้องให้ออกมาเสียอย่างนั้น ทั้งอริเมทและแก้วต่างงุนงง มีเพียงแค่แม่บ้านเสียงเท่านั้นที่เข้าใจความรู้สึกของเด็กสาว ความรู้สึกเหล่านี้ดอกเข็มที่เกิดบนกองทองไม่เคยได้รับมาก่อน

“ไม่ร้องนะคะคุณหนู คุณหนูของป้าบอกกับคุณย่าว่า จะไม่ร้องไ้คะ” แม่บ้านเสียงพยายามปลอบ

“อี๊ก ๆ ไม่ร้อง เข้มจะไม่ร้อง” ดอกเข็มเช็ดน้ำตาด้วยสองมือ “ไปสิ แก้วไปกับเรานะ เราก็ก๊วที่จะไปเหมือนกัน เราก๊วไปหมดเลย มีแก้วไปด้วยเราจะไม่ก๊ว”

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 9 ความเจ็บปวดที่อดกลั้น

‘ได้ข่าวว่าลูกสาวของเขาไปอยู่กับผู้ชายนะ ไม่รู้ว่าพ่อขายก่อนที่จะฆ่าตัวตายหรือเปล่า’

‘เด็กคนนี้นิสัยไม่ดี เอาแต่ใจ ไม่มีใครเอาหรือก บรรดาพี่น้องลุงป้าต่างเอือมระอา ไม่มีใครอยากจะเลี้ยงดูดูแลหรือก’

‘ผู้ชายที่นั่นช่างไม่รู้ว่ใช้ผ้าหรือเปล่า แต่เขาว่าเป็นคนมีเงินนะ คงหาที่เกาะให้ลูกได้’

ดอกเข็มนั่งก้มหน้ามือสั่นเทาข้างกายของอริเมท ไม่ใช่แค่ดอกเข็มเท่านั้นที่ได้ยินทุกคำพูดนินทาหนาหู ทุกคำพูดบาด

ลึกหัวใจคนฟังจนเจียนจะขาดใจ พ่อของเธอที่ตายไปแล้วยัง
ถูกต่อว่าอย่างเสียหาย

ดอกเข็มพยายามเก็บกลิ่นอย่างถึงที่สุด คำพูดของปู่
ทองทำให้เธอพยายามกดอารมณ์ตัวเอง เธอพยายามก้มหน้า
ไม่มองแววตาของใครทั้งนั้น เธอเจ็บปวดและพยายามอดทน
อย่างสุดชีวิตเท่าที่เคยเป็นมา

อิเมทวางมือหนานบนที่ที่บอบบางมีรอยแผล เพียงแรง
สัมผัสก็ทำให้น้ำตาของคนที่กำลังดิ้นรนไหลกระทบหลังมือ มัน
ทำให้ชายหนุ่มได้รู้ว่าเด็กสาวกำลังอดทนเหลือเกิน

หลังจากพิธีสวดจบลงแขกที่มาในงานต่างเดินทางกลับ
มีเพียงดอกเข็มเท่านั้นที่ยังนั่งนิ่งและก้มหน้าอยู่ที่เดิม แก้วและ
แม่บ้านเสียงต่างยืนจับจ้องด้วยความเป็นห่วง ทุกคนไม่มีใคร
กล้าเข้าไปหา

“ป้าคะ ทำไมคนในงานถึงได้” แก้วรู้สึกอึดอัดแต่ก็ไม่รู้
จะพูดออกไปยังไงให้เข้าใจ

“สังคมของพวกเขา เป็นแบบนี้แหละหนู ป้าได้แต่หวัง
ให้คุณหนูของป้าผ่านช่วงเวลาที่เราร้ายนี้ไปได้” แม่บ้าน
เสียงน้ำตาร่วงในทันที หัวใจของเธอเจ็บร้าวไม่ต่างไปจากคนที่
ถูกพูดถึง

อริเมทเดินไปนั่งคุกเข่าตรงหน้าเด็กสาวที่ยังก้มหน้า
เมื่ออยู่ต่ำกว่าคนที่นั่งบนเก้าอี้จึงทำให้เขาได้เห็นว่าย
ร้องไห้ มือหนาจับมือของเด็กสาวอย่างปლობประโลม อีกมือ
นำผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้กับเธอ

“อีก ๆ พ่อจะไม่เสียใจใช่ไหม ที่เข้ม เข้ม...หยุดร้องให้
ไม่ได้ เข้มเจ็บจังเลยอาทิวสน” เด็กสาวเงยหน้าถาม เธอเจ็บ
จนพูดไม่ออก มีก้อนน้ำตาหรืออะไรบางอย่างจุกอยู่ตรงคอ
หอย จะกลืนก็ไม่ลงจะคายก็ไม่ได้ สิ่งที่ทำได้คือน้ำตาที่ไหล
ออกมา

“พ่อจะต้องภูมิใจในตัวเข้มมาก วันนี้เข้มอดทนเพื่อพ่อ
เข้มไม่เอาคำพูดของคนพวกนั้นมาใส่ใจ บอกอาสิด่าถ้าเป็นแต่
ก่อนเข้มจะไม่ลุกขึ้นด่าพวกเขา”

“อีก ๆ เข้มอยาก เข้มอยากเอาเก้าอี้ทุบพวกเขา เข้ม
อยากด่า เข้มอยากตบให้คนพวกนั้นได้รู้ อยากสั่งสอนทั้งหัว
หงอกหัวดำ ที่มันกล้ามาว่าพ่อเข้ม พ่อเข้มไม่ได้ขายเข้ม พ่อ
ไม่ได้ทำแบบนั้น! อีก ๆ อื้อ ๆ” ดอกเข็มเจ็บใจที่ไม่ได้ทำ เผลอ
ระบายอารมณ์ด้วยการกดเรียวเล็บลงกับมือของอริเมทโดยไม่
รู้ตัว

แรงสัมผัสที่เล็บจิกลงบนเนื้อทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าเด็กสาว
เจ็บปวดมากแค่ไหน เธอกำลังเจ็บปวดและทุกข์ใจอย่างมาก

“วันนี้เข้มเก่งมาก เข้มเข้มแข็งมาก เป็นดอกเข็มที่เข้มแข็งมากครับ”

ดอกเข็มโถมร่างกายกอดชายที่อยู่ตรงหน้า คำพูดของเขาทำให้เธอรู้สึกคิดถึงพ่อร้อยเท่าพันทวี คำพูดคำเดียวกับพ่อที่เฝ้าบอกเธอทุกคืนวัน ให้เธอเป็นดอกเข็มที่เข้มแข็ง ผ่านปัญหาทุกอย่างไปได้

อริเมททำได้เพียงกอดและปลอบใจคนที่กำลังร้องไห้ฟูมฟาย ปลอบใจเธอพักใหญ่กว่าที่ดอกเข็มจะมีสติ เด็กสาวหยุดร้องไห้และรู้สึกตัวว่ากอดชายที่เคยคิดว่าเป็นคนแปลกหน้านานสองนาน เมื่อคิดได้จึงได้ผละออกจากร่างกายของเขา

น้ำตาของเธอเปียกไปกับเสื้อสูทของอริเมท เจ้าของเสื้อมองไปยังร่องรอยเปียกชื้นก่อนจะยืมือออกมาเล็กน้อย เขาถอดเสื้อสูทออกไปคลุมห่มให้กับเด็กสาว

“ไปไหว้ลาคุณพ่อสิ เราจะได้กลับบ้านกัน แล้วพรุ่งนี้ค่อยมาหาคุณพ่อใหม่”

“ค่ะ..”

ดอกเข็มรับคำว่าง่าย เธอเดินไปนั่งคุกเข่าตรงหน้ารูปถ่ายของพ่อ บอกเล่าความรู้สึกของเธอวันนี้ สิ่งเดียวที่อยากบอกให้พ่อรับรู้คือเธอจะเป็นดอกเข็มที่แข็งแกร่งของพ่อ เธอจะผ่านปัญหาทุกอย่างไปได้

ระหว่างทางกลับอริเมทได้มองเห็นว่าเด็กสาววัยสิบเจ็ดสองคนได้นอนหลับไปเป็นที่เรียบร้อย แม่บ้านเสียงนึ่งข้างกับเขาก็นอนไปมองในบ่อยครั้ง แก้วกำลังจะเข้ามาดูแลช่องว่างที่ดอกเข็มขาดหาย เธอไม่เคยมีเพื่อนแท้มาก่อน และช่วงเวลาที่ยากลำบากกำลังทำให้เธอได้รู้จักคำว่าเพื่อน

ชายหนุ่มจัดการโทรบอกพ่อแม่ของแก้วว่าจะให้นอนค้างที่บ้านของย่าจันทร์ หลังจากนั้นอุ้มคนนอนขึ้นเขาเพราะไม่ได้นอนมาทั้งคืนเข้าไปในห้อง แม่บ้านเสียงและแก้วทำหน้าที่ดูแลรับช่วงต่อ อริเมทจึงหมดหน้าที่ได้กลับห้องของตัวเอง

“พ่อทิวสน” ย่าจันทร์เดินเข้ามาหาเมื่อเห็นว่าหลานชายกำลังจะเข้าห้อง

“ทำไมคุณยายยังไม่นอนครับ ดึกแล้วนะ”

“ย่าห่วงแม่หนู เป็นยังไงบ้าง” คนแก่เมื่อได้เห็นดูใครแล้วก็ยอมอดไม่ได้ที่จะห่วง และดอกเข็มก็สร้างความเอ็นดูได้อย่างรวดเร็ว ทั้งที่หลานบอกว่าเจ้ายศเจ้าอาอย่างเอาแต่ใจ กระนั้นก็ยังเอ็นดูอยู่มาก

“น่าสงสารมากครับ คนในงานต่างพากันว่าร้ายให้คนที่ตายไปแล้ว หว่าฟี่ประจักษ์ชายลูกสาวให้กับผมบ้าง หว่าดอกเข็มหนีตามผมบ้าง” ชายหนุ่มเล่าตามความจริง เขาไม่

โกหกเพราะถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี เว้นแต่ไม่พูดเรียกว่าไม่โกหก
แต่ไม่อยากบอก

“ตายจริง คนเขากำลังโศกเศร้ากลับพูดจาเสียหายได้
ขนาดนี้ แ่จริงคนสมัยนี้ แล้วแม่หนูนั่นทำยังไงล่ะพ่อทิวสน”
ย่าจันทร์ถามต่อหลังจากบ่นให้คนที่มึนจิตคิดร้ายในทางไม่ดี

“ไม่ตอบได้ครับ นิง แต่ร้องให้ตลอดเวลา”

“โอ เวทนาเสียจริง อดทนไว้ดีแล้วแม่หนูเอ๊ย ชาติพอ
ไร่แม่แล้วยังต้องมาเจอกับเรื่องแบบนี้ น่าสงสารแท้”

“ย่าดูจะรักดอกเข็มเข้าให้แล้วนะครับ”

“ก็น่ารักน่าเอ็นดูขนาดนั้น จะไม่ให้ยารักได้ยังไง ปกติ
มีแต่หลานชายกับเขา ได้มีหลานสาวได้เลี้ยงได้สอนก็พลอยได้
ยิ้ม แม่หนูนี้หัวไวนะ สอนอะไรก็เข้าใจง่าย”

อริเมทยิ้ม เขาเองก็รู้สึกได้ว่าดอกเข็มเป็นเด็กน่ารักน่า
เอ็นดู น่าเอ็นดูจนหัวใจของเขายิ้มได้ไปเสียอย่างนั้น ยิ่งคิดไป
ถึงตอนที่เด็กสาวโถมตัวมากอดทั้งน้ำตา ตอนนั้นเขาตกใจอยู่
ไม่น้อย แต่ก็กอดปอดจนหยุดร้องจนได้

พอรู้ตัวว่ากอดผู้ชายนานสองนานก็รีบผละตัวออก
ไบน้าที่เปื้อนน้ำตาก็ดูแดงก่ำด้วยความรู้สึกอื่นมากกว่าเสียใจ
มันทำให้ชายวัยสามสิบสองยิ้มออกมาเสียนั่น

“แต่อย่าว่า ย่าคงไม่ได้รักและเอ็นดูแม่หนูดอกเข็มแค่นี้
เดียวหรอก ไซ้ใหม่พ่อทิวสน” ย่าจันทร์เอ่ยแซวยิ้ม ๆ

“อะไรครับคุณย่า ผมว่าคุณย่าไปนอนดึกกว่านะครับ
ผมไปส่ง” อริเมทรู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งหน้า เขาโอบประคองหญิง
วัยแปดสิบเดินเข้าไปส่งในห้องนอนด้วยความรัก

งานศพจัดขึ้นเจ็ดวันก่อนที่จะมีพิธีเผา ตอนนี้อยู่
อย่างแจ่มแจ้งด้วยเรื่องที่ครอบครัวของดอกเข็ม
ล้มละลาย ทรัพย์สินทุกอย่างถูกยึดเข้ากลัษณาการ จน
งานศพผ่านไปดอกเข็มก็ยังไม่ยอมที่จะไปเรียน เธอผ่าน
ช่วงเวลาที่ผ่านมาไปได้แล้ว แต่เธอยังก้าวผ่านช่วงเวลาของ
การไปเรียนไม่ได้

ย่าจันทร์ไม่คิดที่จะบังคับให้ไปเรียน ในทุกวันที่อยู่บ้าน
ก็จะมีแกวเฝ้าการบ้านและงานให้ทำ เพียงแต่ดอกเข็มไม่ยอม
ที่จะไปเรียนก็เท่านั้น

“เข็มอยากคุยด้วย” ดอกเข็มวิ่งเข้าไปหาเมื่อเห็นวารถ
ของอริเมทขับเข้ามาจอด เธอมีเรื่องบางอย่างที่อยากจะคุยกับ
เขา เรื่องที่เธอตัดสินใจมาหลายวันแล้ว

“ขึ้นรถสิ อาจะพาไปหาที่เงียบ ๆ ค่ะ” ดอกเข็ม กระพริบตาปริบ ๆ เธอไม่รู้ว่าทำไมจะต้องเป็นที่เงียบ ๆ เรื่องที่เธอจะพูดไม่ใช่เรื่องที่คอขาดบาดตาย แต่มันก็เป็นเรื่องที่เธอตัดสินใจอยู่นานพอตัว “อาไม่ทำอะไรหรอก ทำเหมือนไม่เคยไปไหนกับอาไปได้ จะพาไปกินของอร่อย”

ดอกเข็มยอมที่จะขึ้นรถไปด้วยในที่สุด เธอไม่รู้ว่าเขาจะพาเธอไปที่ไหน แต่ออกจากหมู่บ้านไม่ไกลก็จอดที่ร้านข้างทางแห่งหนึ่ง ยังอยู่ในกลุ่มหมู่บ้านที่เป็นสวนเสียส่วนใหญ่

เด็กสาวมองพินิจโดยรอบก่อนที่จะมองไปยังชายที่นั่งข้างกาย เขาปลดเข็มขัดนิรภัยก่อนที่จะเอามือมาโยกหัวเธอเบา ๆ

“ปะ อาจะพาไปหาอะไรอร่อย ๆ กิน”

อริเมทพาดอกเข็มเข้าไปในร้าน เมื่อมองดี ๆ จึงได้รู้ว่านี่คือร้านน้ำแข็งไส เธอเหลือบตามองชายตัวสูงที่จุ่มน้ำซี้ไปตามเครื่องเคียงต่าง ๆ แม่ค้าก็พากันยิ้มหวานส่งให้ เด็กสาวทำตามอย่างไม่ต้องร้องถาม เธอสั่งน้ำแข็งไสที่ไม่ต่างไปจากชายหนุ่มมาก ก่อนที่จะถูกพาไปนั่งยังเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“ร้านนี้อยู่ไม่ไกล เดินลัดร่องสวนมาก็ได้ แต่อาทำงานมาเหนื่อยแล้วเลยพาเดินไม่ไหว พาขับรถมาละกัน” ชายหนุ่มอธิบาย มุมที่นั่งเป็นบริเวณที่นั่งประจำเมื่อมา ร้านเล็ก ๆ แต่

บรรยากาศดีด้วยเป็นวิวสวนและคันคลอง “มีเรื่องอะไรจะคุยกับอาเหรอ”

“เข้ม..... เข้มจะลาออก เข้มจะไม่เรียนแล้ว” อริเมทพยักหน้าเล็กน้อยเป็นการรับรู้ มันไม่ต่างไปจากที่เขาคุยกับย่าจันทร์เคยพูดคุยกันเท่าไรหรอก

ภาพที่ผู้คนพากันพูดนิทนาว่าร้ายให้เธอต้องเจ็บช้ำตลอดงานศพ เธออดทนมาจนผ่านมาได้ แต่การไปโรงเรียนอาจทำให้เธอมีความอดทนไม่เพียงพอ

“ปากคนงานบอกว่าไม่ไกลจากที่นี่มีโรงเรียน กศน. เข้มว่ามันคงดีกว่าที่เข้มจะไปเรียนที่โรงเรียน”

“เข้มกำลังคิดอะไรอยู่บอกอาได้ไหม” อริเมทเอ่ยถาม เขาอยากเป็นที่พึ่งที่เธอเลือกที่จะเล่าทุกอย่างให้ฟัง

“น้ำแข็งใสมาแล้วจ้า..” แม่ค้าคนสวยเดินเข้ามาเสิร์ฟหน้าตามันดูไม่เลว

“วันนี้ที่ร้านมีข้าวเหนียวมะม่วงใหม่ เขาว่าร้านนี้อร่อยนักหนา เอามาให้ทิวชิมหน่อยได้ไหมครับ” ชายหนุ่มพูดเสียงหวาน ดวงตากรอกมองแม่ค้าก่อนจะหันมายิ้มเงินให้กับดอกเข้ม

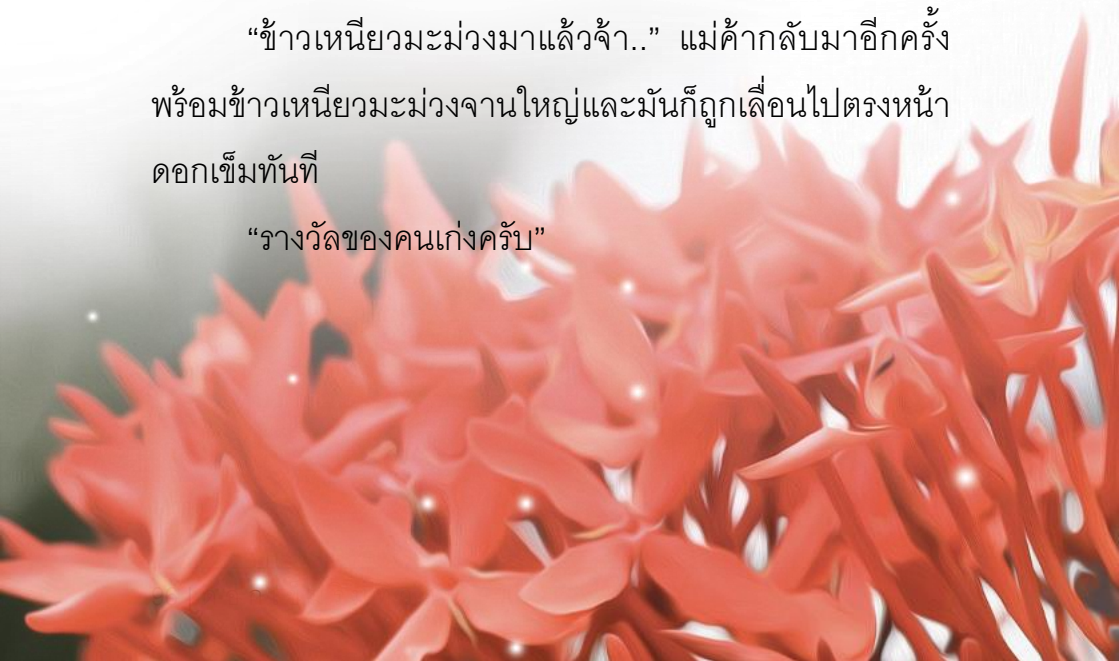
“แฮมฟอทิว พูดแบบนี้พี่หลงนะ เดี่ยวเอามาให้ชิมนะ”

“ครับ..” ชายหนุ่มยิ้มระรื่น เขาหันมาหาเด็กสาวก่อน
จะเลื่อนถ้วยน้ำแข็งใส่เข้าหา “รับรองว่าไม่ท้องเสีย สะอาด”
เขากระซิบเบา ๆ กลั้วว่าแม่ค้าจะปาหัวแตก

“เข้มอยากทำงาน เข้มอยากหาเงิน ก็เลยไม่อยากที่จะ
เรียนแล้ว” ดอกเข้มถอนหายใจเฮือกใหญ่ที่ได้พูดออกไป
“ความจริงเรื่องแรกที่คุณคิดคือ เพื่อน ๆ ของเข้มคงไม่ได้อยากจะมี
เข้มเป็นเพื่อน แต่พอเข้มลองมาคิดดี ๆ เข้มไม่จำเป็นต้องสนใจ
พวกเขา แต่เข้มอยากจะสนใจบ้างเสีย ตอนนีเข้มเหลือบ่า
เสียงคนเดียว ถึงจะไม่ใช่นญาติกัน แต่เข้มก็รู้สึกเหมือนบ่าเสียง
เป็นแม่ เป็นพี่ เป็นเพื่อน เป็นคนที่เข้มเหลืออยู่ตอนนี้ มันคง
จะดีมากถ้าเข้มได้ลองเรียนรู้ที่จะทำงาน โตเป็นผู้ใหญ่มากกว่า
นี้”

“ข้าวเหนียวมะม่วงมาแล้วจ้า..” แม่ค้ากลับมาอีกครั้ง
พร้อมข้าวเหนียวมะม่วงจานใหญ่และมันก็ถูกเลื่อนไปตรงหน้า
ดอกเข้มทันที

“รางวัลของคนเก่งครับ”

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 10 ข้อต่อรองนั้นเพื่อใคร

ดอกเข็มเพียงจ้องมองเจ้าจานข้าวเหนียวมะม่วง
ตรงหน้า ถึงเธอจะชอบกินมะม่วงก็ไม่ได้หมายความว่า
มันจะทดแทนได้ทุกอย่าง ดวงตาคมเฉียบของหญิงสาววัย
สิบแปดจ้องมองไปยังชายตรงหน้า ตอนนี้เธอไม่ได้รู้สึกว่าเขา
คือคนแปลกหน้า กลับกัน เธอกลับรู้สึกว่าเขาคือคนเดียวที่เธอ
สามารถคุยด้วยได้ เช่นเดียวกับที่คุยกับพ่อได้ทุกเรื่อง

“กินก่อน อารับรองว่ามันจะไม่เป็นอันตราย” อริเมท
คิดว่าที่หญิงสาวไม่กินเพราะรู้สึกว่าการรับประทานอาหารนี้ไม่สะอาด

ไม่ได้รู้เลยว่าตอนนี้ดอกเข็มเปลี่ยนไปแล้ว เธอชอบไปกินข้าวกับแก้วและคนงานเสียด้วยซ้ำ

“เข็มจะไม่เรียน” เธอพูดอีกครั้งในสิ่งที่ต้องการน้ำเสียงราบเรียบบ่งบอกว่าเธอคือคุณหนูดอกเข็มผู้เย่อหยิ่ง

“ารู้แล้ว แต่อาจจะบอกว่ากินก่อน แล้วอาจจะยื่นข้อเสนออะไรบางอย่างให้”

ดอกเข็มหรีตามองคนตรงหน้า เธอไม่รู้ว่ชายตรงหน้าต้องการอะไร มีแผนอะไร การได้อยู่กับปู่ทองและย่าจันทร์ทำให้เธอรู้ว่าอาทิวสนของเธอเป็นคนดี เป็นคนที่ไวใจได้ มือเรียวของเด็กสาวจึงได้ตักน้ำแข็งใสเข้าปาก

ความหวานของน้ำหวานทำให้อารมณ์ชุ่มมัวด้วยความคิดมากมายลง เธอมองสบตาของอริเมทเล็กน้อยก่อนที่จะตักข้าวเหนียวมะม่วง เมื่อรสชาติของขนมเข้าปากก็เป็นที่รู้สึกอิมเอม ความหอมของมะม่วงในจานบ้าน ๆ ก็อร่อยไม่แพ้ของราคาแพงที่เธอเคยกิน

“ร้านนี้อาม่ากินตั้งแต่เด็ก ๆ เลย ตอนเล็กเรียนลงรถเมล์ที่หน้าปากทางก็จะแวะกินน้ำแข็งใสนี้ก่อน หลังจากนั้นค่อยเดินลัดสวนเข้าไปที่บ้าน”

ดอกเข็มฟังสิ่งที่ชายหนุ่มเล่า แต่เมื่อคิดถึงระยะทางปากซอยเข้าสวนจนถึงตรงนี้ก็ไม่ใช่ใกล้ ๆ ไหนจะต้องเดินลัด

สวนเข้าไปก็ดูจะเหนื่อยไม่น้อย คนฟังไม่ได้พูดตามแต่เธอคิดตามในทุกคำพูด

“และอาาก็เป็นเด็กที่เรียนไม่เก่งด้วยนะ อาศัยว่าอยากเรียนสูง ๆ และทำงานดี ๆ ก็เท่านั้น”

“จะพูดอะไรก็พูดมาเถอะ อ้อมอยู่ได้” ดอกเข็มเอ่ยพูด เธอพอจะคาดเดาว่าเขาพยายามจะเปรียบเทียบชีวิตเธอกับเขา

“ที่บริษัทของอาทำงานให้ดอกเข็มกับแก้วทำนะ ถ้าดอกเข็มอยากจะทำช่วงวันหยุด”

“อย่าหวานลัอมเลย เข้มตัดสินใจแล้ว”

“โอเค” อริเมทยิ้มเล็กน้อย เธอยังเป็นดอกเข็มที่เชื่อมั่นในความคิด คำพูดของเขาและการหวานลัอมแสนใจดีใช้ไม่ได้ผล “จ้न्दอกเข็มบอกอาว่าจะไปทำงานที่ไหน”

“ก็....” ดอกเข็มตอบไม่ได้ เธอรู้แค่เธอไม่อยากเรียนอยากทำงานเพื่อดูแลตัวเองได้ก็เท่านั้น

“อาขอพูดในฐานะเจ้าของบริษัท เจ้าของกิจการ อาไม่รับเด็กที่ไม่มีวุฒิกการศึกษาแน่นอน อย่างน้อยก็ต้องม.6 สำหรับแม่บ้าน แต่สำหรับดอกเข็ม ม.6 ก็ยังไม่จบ คิดว่างานอะไรดีล่ะที่จะทำ”

“.....” ดอกเข็มเจียบ ทั้งที่เธอคิดมาหลายวันแต่กลับ
ไม่ได้คิดเลยว่าเธอจะไปทำงานที่ไหน มีที่ไหนที่จะรับเธอเข้า
ทำงาน

“อานะคุยกับทางโรงเรียนไว้แล้วว่าขอให้ดอกเข็มพักอีก
สักสามสี่วัน ทางโรงเรียนก็ไม่มีปัญหาเพราะดอกเข็มสามารถ
เรียนรู้ได้เร็ว สอบได้ที่หนึ่งของห้องตลอดด้วย อย่าเลิกเรียน
เลย อาขอ ได้ไหม”

“.....” ดอกเข็มไม่ตอบ เธอนั่งกินน้ำแข็งใสตรงหน้าไป
เจียบ ๆ

ความเจียบที่กำลังใช้ความคิดกับการสนทนาของ
ชาวบ้านที่เข้ามาในหู เธอได้ยินคนที่นั่งโต๊ะข้าง ๆ พูดว่าไม่ไกล
จากที่นี่มีวัด และยังมีงานของขายเยอะมาก ฟังแล้วก็ทำให้
เด็กสาวตื่นตาทั้งที่ไม่เคยเห็น ดวงตาคู่สวยจึงได้ชำเลืองไปยัง
คนพูดเล็กน้อย

‘งานวัดเป็นยังไงนะ’ ดอกเข็มพูดกับตัวเองในใจ หาก
ตอนนี้เธอมีโทรศัพท์ก็คงจะหาข้อมูลให้รู้แน่ แต่หลังจากพ่อ
ตายและมีคำพูดของคนมากมาย เธอจึงเลือกที่จะไม่มองเห็น
และรับรู้อะไรทั้งนั้น

“เดี๋ยวอาจจะพาไปเที่ยวนานวัดต่อ เพื่อจะทำให้เข็ม
เปลี่ยนใจเรียน”

“.....” คนฟังดีใจจนไม่รู้ว่าจะแสดงใบหน้าออกไปแบบ
ไหน

ทำไมเธอถึงรู้สึกว่าเขาดีกับเธอมากมายขนาดนี้ อย่าง
เรื่องเรียน เธอรู้เต็มอกว่าการเรียนมันดีกับตัวเธอ แต่เพราะ
เธอรู้ว่าชีวิตของเธอเปลี่ยนไปแล้ว สังคมที่เธอเคยอยู่ไม่ได้
ต้อนรับเธออีกต่อไป บวกกับความสามารถในการส่งเสียตัวเอง
ก็ไม่มี สิ่งที่รู้คือเธอไม่มีแม้เงินจะติดตัว ไม่ว่าจะเงินประกัน
ชีวิตหรือเงินอะไรก็ถูกใช้เพื่อการใช้นี้ไปจนหมด

ชายที่อยู่ตรงหน้ากำลังหวังดีต่อเธอมากจริง ๆ

“คิดว่าไ้การพามากิน และการพาไปงานวัด จะทำให้
เข็มเปลี่ยนใจฉันหรือ” เธอพูดอย่างหยิ่งทะนง แต่เป็นคำพูดที่
เพียงทำเอาเท่านั้น เธอไม่ได้คิดจริงจัง แค่อยากให้รู้ว่าเธอคือ
ดอกเข็มคนเดิม

“ไม่ได้คิดว่าจะทำให้เข็มเปลี่ยนใจหรอก แค่เห็นว่าเป็น
โอกาสที่จะพาเข็มไปพักผ่อนก็เท่านั้น เสร้ามาหลายวันแล้วนี่”
อริเมทตักน้ำแข็งใสเข้าปากพร้อมกับพูด ถ้วยของเขายุบไป
มากแล้ว แต่ถ้วยของดอกเข็มกลับตักกินไปไม่กี่คำ “กินเถอะ
ละลายหมดแล้ว”

“เข้มไม่ชอบกิน” คนพูดพูดพร้อมกับตักข้าวเหนียว มะม่วงเข้าปาก เธอตักข้าวเล็กน้อยแต่ตักมะม่วงเสียมากกว่า บ่งบอกว่าของที่ชอบคือมะม่วง

“ทำไมเข้มชอบกินมะม่วงล่ะ”

“ทำไมอาทิวสนถึงรู้ว่าเข้มชอบกิน” คนถูกถามย้อนถามแทนที่จะตอบ

“อาถามเอามาจากแม่บ้านเสียง มันก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะรู้ ไม่ใช่เหรอ เหมือนที่ถ้าดอกเข็มจะรู้ว่าอาชอบอะไร ก็แค่ถาม คุณย่าจันท์ เข็มก็จะรู้”

“เข้มไม่อยากรู้” เธอพูดออกไปตามความจริง สายตามองไปอีกด้านซึ่งเป็นร่องสวน ไม่รู้ว่าทำไมตอนนี้เธอถึงรู้สึกชอบบรรยากาศเหล่านี้ มันเงียบสงบและไม่วุ่นวายเหมือนสังคมเก่าของเธอ

“ไม่อยากรู้ก็ไม่ใช่ไร ว่าแต่บอกอาได้หรือยังว่าทำไมชอบกินมะม่วง คือ..อาไม่ค่อยเห็นใครที่เอามะม่วงมาเป็นของชอบ”

“ความจริงก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงชอบ อาจะเพราะกินบ่อย หลังบ้านของเข้มจะมีต้นมะม่วงอยู่หนึ่งต้น ตอนเด็ก ๆ มันออกลูกเยอะมาก พ่อก็มักเอามาปอกให้กิน บางครั้งเข็มก็เปื้อ

นะ เพราะมันเยอะเกิน แต่เวลาที่พ่อไม่เอามาปอกให้กิน เข็มก็จะต้องให้ป้าเสียดไปเก็บมาปอกให้กินอยู่ดี”

แววตาของเด็กสาวสุกสาว เธอรู้สึกอึดอัดเมื่อเล่าถึงภาพเหตุการณ์วันเก่า ภาพที่เธอและพ่อนั่งกินมะม่วงด้วยกัน พ่อปอกมะม่วงช้า ๆ มีเธอที่นั่งรอกินด้วยใจจดจ่อ สายตามองไปยังคมมีดที่ปอกเปลือกออกช้า ๆ

“เข็มชอบเวลาที่พ่อปอกนะ พ่อจะปอกเปลือกออกน้อยมาก ปอกช้า ๆ เหมือนกลัวจะเข้าเนื้อ และเข็มก็จะเร่ง เพราะเข็มอยากกิน” ประโยคท้ายดอกเข็มรู้สึกตาร้อนผ่าว มีม่านน้ำใสในตาจนเธอต้องมองขึ้นที่สูง เธอคิดถึงพ่อจังเลย

“อาจจะเป็นคนคอยปอกมะม่วงให้เข็มกินเอง อามีเป็นสวนเลยนะ เข็มกินจนเบื่อแน่” อริเมทเอื้อมมือไปลูบหัวคนตรงหน้าแผ่วเบา รับรู้ได้ถึงความรู้สึกของเด็กสาวคนนี้

“ไม่ต้อง เข็มมีป้าเสียด” เธอพูดตัดรอนคนอยากเอาใจเสียได้ แต่นั่นก็ทำให้ชายหนุ่มวัยสามสิบสองยิ้มออกมา

“โอเคครับ จักรับกิน แล้วไปงานวัดกัน”

“เข็มกินไม่หมด” ดอกเข็มว่าพร้อมกับเลื่อนถ้วยน้ำแข็งใสให้กับอริเมท เธอเลื่อนจานข้าวเหนียวมะม่วงมาตรงหน้าตัวเองเสียแทน

ชายหนุ่มยิ้มและเต็มใจที่จะกินแทนเธออย่างไม่รังเกียจ แต่จนแล้วจนเล่าเขาก็ยังต้องไปช่วยเธอกินข้าวเหนียว เพราะ มะม่วงหมดไปก่อน เด็กสาวก็ทำอแงว่ากินอิ่มแล้ว

งานวัดไม่ไกลจากบ้านสวนของปู่ทองและย่าจันทร์ อริเมทได้โทรบอกคนที่บ้านว่าจะพาดอกเข็มกลับเข้าไปค้า ๆ แอบบอกเหตุผลว่าจะเกลี้ยกล่อมให้ยอมเรียนให้ได้ แม้ไม่รู้ว่า จะทำสำเร็จไหม

อริเมทไม่รู้ว่าการรับปากว่าดูแลรวมไปถึงการรับผิดชอบ การตัดสินใจของเด็กสาวใหม่ แต่ทุกอย่างที่ทำเกินกว่าคำว่า ดูแลที่รับปาก ไม่รู้ว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เขารู้สึกแบบนี้ เริ่มตั้ง เห็นเด็กสาวร้องไห้ เริ่มตั้งแต่เห็นคนมากมายพยายามทำร้าย จิตใจของเธอ หรือเริ่มตั้งแต่เธอกำลังจะโอบกอดเขาเมื่อทุกซ์ ใจ

ดอกเข็มในงานวัดสนุกสนานตื่นตา เธอมองไปรอบ ๆ ด้วยความตื่นเต้น เธอไม่เคยมางานแบบนี้มาก่อน แม้เสียง โดยรอบและผู้คนจะเยอะจนเดินเบียดเสียด แต่ก็มีของ มากมายให้ได้ตื่นตา

“คุณหนูดอกเข็ม!!” แก้ววิ่งเข้ามาเกาะแขนดอกเข็ม เธอมากับชนะชนที่อยู่บ้านข้างกัน

“บอกว่าอย่าเรียกเราแบบนี้แล้ว เราไม่ใช่คุณหนู แล้ว
มายังไง” ดอกเข็มถามอย่างดีใจ ตอนนี้อยู่รู้สึกสนิทกับแก้ว
มาก

“มากับพี่ครับ” ชนชนแย่งตอบคำถาม ทำอย่างไรจะ
ได้เข้าไปใกล้ดอกเข็มที่แสนเยอหึงคนนี้ ยิ่งดูห่างเหินยิ่งน่าสนใจ
ยิ่งน่าหลงรักมากขึ้นทุกวันเวลา

“.....” ดอกเข็มเงียบไปเรื่อยตามองไปยังคนพูดเล็กน้อย
อย่างไม่มีใจ เธอไม่ได้รังเกียจชนชน แต่เธอไม่ชอบสนิท
สนมกับใคร

“เข็มอยากไปเดินเล่นกับแก้วไหม อ่าจะนั่งรอที่นี่” อริ
เมทซี่ไปทางร้านข้าวแกงร้านหนึ่ง หากเข้าไปซื้อสักจานก็คงนั่ง
รอเธอได้

“เข็มอยากเดินกับแก้ว” ดอกเข็มจับมือเพื่อนหญิง
พร้อมกับรอยยิ้ม

“ส่วนแกไอ้ชนะ มานั่งรอกับพี่” อริเมทซี่คือน้องชาย
เขาพอจะมองออกว่าชายอายุน้อยกว่าอย่างชนชนคิดอะไรอยู่

“อะไรพี่ ผมก็อยากเดินเที่ยววะ ขอผมไปกับดอกเข็ม
ไม่ได้เหรอ”

“แต่ฉันไม่ได้อยากไปกับนาย” ดอกเข็มพูดแทรก คำ
แทนตัวที่บ่งบอกชัดเจนว่าความสนิทสนมมันต่างกัน แก้วและ
อริเมทแอบหัวเราะที่ชนะชนถูกปฏิเสธแบบไม่ต้องถาม

“ใจร้ายจัง..” ชนะชนพูดเสียงอ่อนกอดแขนพี่ชาย

“เอาเงินนี้ติดตัวไว้ละ ถ้าเข็มอยากซื้ออะไร” ชาย
ผู้ปกครองยื่นเงินแบงก์พันให้กับหญิงสาว หากเทียบอายุเขาก็
คิดว่าเด็กอายุสิบแปดได้มากไป แต่หากเทียบกับสิ่งที่เคยเป็น
เมื่อเธอเคยเกิดบนกองทอง แค้นี่ก็ดูจะน้อยไป

“ไม่ต้องหรอก เข็มมีเงินติดตัว ไม่รู้ว่ามันหลงอยู่ใน
กระเป๋าเข็มได้ไง อาทิวสนไม่ต้องห่วง”

อริเมทจึงได้ย้อนคิดไปถึงวันที่เขาเข้าไปหาเพื่อนรุ่นพี่
เขาแอบเอาเงินจำนวนหนึ่งวางไว้ข้างกระเป๋าของเธอ และนี่ก็
คงจะเป็นเงินที่เธอพูดว่ายังมีติดตัว

สิ่งหนึ่งที่รับรู้คือเธอไม่ใช่คนที่หวังจะได้ อย่างน้อยก็
ไม่คิดปกปิดว่าตนเองมีเงินติดตัว และเอาเงินที่เขาให้ไป
เพิ่มเติม

“ฉันดูแลตัวเองนะดอกเข็ม แก้วดูแลเพื่อนนะ”

“ค่ะ” / “ค่ะ”

ดอกเข็ม รักที่จด

ตอนที่ 11 มิตรภาพที่เต็มใจ

ดอกเข็มไม่เคยรู้เลยว่า การเที่ยวงานวัดแสนจะสนุก เธอเดินไปจนทั่วพร้อมสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่เคยเห็น ดอกแก้วพาเธอไปปิดทองในโบสถ์เสียก่อนแล้วจึงได้ออกมาเดินซื้อของ มีร้านขายของมากมายแปลกตา มีขนมหลายอย่างที่เธอไม่เคยรู้ และมียิงปืนปาลูกโป่งอีกด้วย

“คุณหนูดอกเข็ม เอ๊ย..” แก้วพยายามจะเรียกเพียงชื่อแล้วแต่มันก็ไม่ชิน “ดอกเข็ม เราไปซื้อสายไหมกินกันไหม”

“สายไหมเหรอ” ดอกเข็มมองไปยังปลายนิ้วที่แก้วซี สิ่ง
ที่มองเห็นคือไม้ที่ถูกพันด้วยละอองเส้นสีสวยหลากสี เธอ
เหมือนจะเคยได้ยินชื่อขนมนี้ แต่เธอไม่เคยกินมาก่อน “ไปสิ
เราอยากกิน”

“น้ำ ๆ เอาสองอันนี้” แก้วซีสั่งพร้อมกับยื่นเงินให้กับ
พ่อค้า เธอมีเงินติดตัวโดยไม่ต้องขอพ่อแม่ เพราะเธอทำงาน
ตั้งแต่เด็ก ใช้เงินเป็น และไม่เคยซื้อของฟุ่มเฟือย

“แก้ว เราจ่ายเอง” ว่าแล้วดอกเข็มก็หยิบเอาแบงก์พัน
ในกระเป๋าออกมา ทั้งตัวเธอมีสามพันบาท เป็นเงินที่เธอไม่รู้
ว่าเก็บไว้ตอนไหน โดยปกติเธอไม่ค่อยได้พกเงินสด ตอนที่
ปัญหาที่ไม่รู้ว่าเงินจำนวนนี้มาจากไหน

“ดอกเข็ม มันแค่อันละยี่สิบบาทเอง เราจ่ายเองนะ”
แก้วไม่สนใจรับเงินที่คุณหนูดอกเข็มยื่นให้ เธอส่งสายไหมอันสี
ชมพูส่งให้ส่วนของตัวเองเป็นสีฟ้า

“จ้ะไว้เราเลี้ยงอย่างอื่นนะ”

“อืม”

ดอกเข็มมองขนมที่อยู่ในมือ ไม่ยักรู้ว่ามันจะมีราคา
เพียงแค่อยี่สิบบาท ผิดกับขนมหลายชิ้นที่เธอเคยกิน มันราคา
สูงหลายร้อยบาทเลยทีเดียว

เด็กสาวทั้งสองเดินเล่นกินขนมอย่างอร่อย ก่อนที่ดอก
เข็มจะเห็นอะไรบางอย่างและคิดไปถึงแม่บ้านเสียง จำได้ว่า
ตั้งแต่เธอเกิดมาไม่เคยซื้ออะไรให้ ตอนนีชีวิตตกต่ำเธอจึงเห็น
ว่าแม่บ้านเสียงคือคนที่ไม่เคยทิ้งเธอ

สาวใช้ในบ้านเมื่อพ่อของเธอตายจากและไม่สามารถที่
จะจ้างต่อไปได้ ทุกคนมีสายตาดูถูกดูแคลนไม่แม้แต่ถามไถ่ว่า
เธอจะเป็นอย่างไร จะมีก็แต่แม่บ้านเสียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่
ทิ้งเธอไปไหน

“ดอกเข็มอยากซื้อเสื้อเหรอ” แก้วหันมาหาดอกเข็มที่
หยุดอยู่หน้าร้านเสื้อผ้า เห็นมองนานแล้วจึงได้ถาม

“เราอยากซื้อ” ดอกเข็มเดินเข้าไปในร้านพร้อมกับจับ
เสื้อตัวหนึ่ง เธอเห็นป้ายเขียนราคาตัวละหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้า
บาท จับเนื้อผ้าดูแล้วก็พอจะเข้าใจในราคา แต่โดยรวมก็ถือ
ว่าสวย

“ดอกเข็ม เราว่ามันตัวใหญ่ไปนะ แล้วก็ดู” แก้วไม่กล้า
พูดออกไปว่ามันดูแก่ เห็นจับอยู่นานจึงคิดว่าเพื่อนหญิงต้อง
ชอบแน่ ๆ

“เราจะซื้อให้ป้าเสียงนะ แก้วว่าป้าเสียงใส่จะสวยไหม”

“อ้อ สวยสิคะ ดูแล้วต้องใส่ได้พอดีด้วย” แก้วเสนอ
ความคิด เมื่อรู้ว่าใครจะได้เป็นเจ้าของเสื้อก็ยิ้มออกทันที

“จ้ะเอาตัวนี้”

ดอกเข็มหยิบเสื้อสีครีมนมมีลายลูกไม้บริเวณแขนส่งให้กับแม่ค้า เธอยังมีความสุขเหลือเกินที่กำลังจะซื้อของให้กับคนที่ไม่เคยทิ้งเธอไปไหน

หลังจากเดินออกจากร้านก็กดถุงของเสื้อผ้านั้นเอาไว้แน่น ส่วนเจ้าสายไหมได้ถูกแก้วกินไปจนหมดแล้ว เพราะหลังจากที่คุณหนูดอกเข็มกินไปได้ไม่กี่คำก็บอกว่าหวานมาก อาการป่วยของพ่อทำให้เธอเลือกกิน และเมื่อจะทิ้งเพื่อนก็เสียดาย แก้วจึงทำหน้าที่กินของหวานจัดไปคุณสอง

“เรากลับกันดีกว่าเนอะ” ดอกเข็มเอ่ยชวน เธอคิดขึ้นมาได้ว่าป้านี้คนรอกคงเบื่อแย่แล้ว

แต่ดอกเข็มไม่ทันสังเกตว่าแก้วกำลังมองร้านรวงเก่าๆ สิ่งที่มีองทำให้ดอกเข็มก้มมองที่เท้าของเพื่อน รongเท้าคู่เก่าหุหนิบที่เพื่อนใส่ดูจะเก่ามากแล้ว หากไม่ได้ทำความรู้จักกันเธอก็คงไม่รู้ว่าแก้วเป็นคนที่ขยันและประหยัดขนาดไหน

“ลองเข้าไปดูไหมแก้ว”

“ไม่เอาหรอก กลับกันเถอะ” แก้วเปลี่ยนเรื่อง เพราะเธอต้องเก็บเงินสำหรับซื้อชุดใหม่ อีกไม่นานก็จะเรียนจบม.6 เธอต้องเตรียมพร้อมก่อนวันนั้นจะมาถึง ต้องมีหลายอย่างที่ต้องซื้อแน่ “เราอยากไปดู ไปดูกัน”

ว่าแล้วดอกเข็มก็พาเพื่อนเข้าไปในร้าน เธอหยิบคุกกี้
นี้และส่งให้กับแก้วลง ตอนแรกแก้วก็ทำท่าว่าจะไม่ลง พอ
ถูกดอกเข็มแฉะเสียงใส่จึงได้ยอมจำนน ลงแล้วเปลี่ยน หยิบ
แล้ววาง ใส่แล้วถอดจนแม่ค้ามองหน้าหลายรอบ จนดอกเข็ม
พบรองเท้าที่เหมาะสมกับเพื่อน

“เอาคุกกี้เลย!!” ดอกเข็มร้องอย่างดีใจ

“แต่เราไม่ได้จะซื้อ”

“ก็เราจะซื้อให้”

“ไม่เอา ดอกเข็มจะซื้อให้เราทำไม ไม่เอา!!” แก้วยืน
กราน เธอถอดรองเท้าที่กำลังสวมใส่ออกในทันที รู้สึกชอบคุกกี้
เช่นกันอย่างที่คุณดอกเข็มบอกว่าสวย แต่เมื่อคิดว่าจะต้องเสียเงิน
ไปกับของที่มีและยังใส่ได้ คิดแล้วก็พาลให้รู้สึกเสียดายเงินซะ
อย่างนั้น

“แต่เราจะซื้อให้!! ต้องเอา!!”

“ไม่เอา!!”

“เอาเถอะแก้ว” เป็นเสียงของอริเมทที่เดินเข้ามาพร้อมกับ
กับตุ๊กตาในอก เขารอสองสาวเดินเล่นเสียนานจนกินข้าวแกง
ไม่ไหว สุดท้ายจึงต้องชวนน้องชายอย่างชนะชนมาปาลูกโป่ง
เล่น และอดีตเพื่อนปาลูกดอกอย่างเขาก็เลยได้มาเสียหลายตัว

“ตุ๊กตาไหมครับดอกเข็ม” ชนชนอยากจะได้เอาใจ เขาเอาตุ๊กตาตัวที่น่ารักที่สุดส่งให้ แอบคิดว่าร้อยทั้งร้อยผู้หญิงต้องใจอ่อน แต่เขาไม่รู้เลยว่าดอกเข็มไม่ได้จัดอยู่ในร้อยคนนั้น

“ฉันไม่อยากจะ” ดอกเข็มตอบเสียงห้วน เธอไม่หันไปมองเจ้าตุ๊กตาด้วยซ้ำ ตอบแล้วก็สนใจเพื่อนที่ไม่ยอมรับรองเท้าที่จะซื้อให้ “เราบอกให้แก้วเอารองเท้า เราจะซื้อให้ต้องเอา!!”

“แต่เราไม่อยากจะ”

“จันทน์ต่อไปแก้วห้ามซื้ออะไรให้ดอกเข็มนะ ดอกเข็มก็จะไม่รับอะไรจากแก้ว พี่ด้วย พี่จะไม่รับ” อริเมทยืนข้อเสนาเขาแอบยกคิ้วให้กับดอกเข็มเพราะเธอกำลังจะชนะ

“พี่ทิว อย่าบังคับแก้วสิ แก้วแค่เกรงใจคุณหนูดอกเข็ม”

“แต่เมื่อกี้แกวกก็เลี้ยงสายไหมเรานะ”

“แต่คุณหนูก็กินไปสามคำเอง ที่เหลือแกวกิน”

“ไม่รู้แหละ แก้วต้องเอา!!!”

คุณหนูดอกเข็มพูดอย่างไม่พอใจ เธอไม่เคยถูกขัดใจอย่างนี้มาก่อน อริเมทเห็นแล้วให้ต้องยิ้ม แก้วได้ทำให้คุณหนูดอกเข็มโกรธเข้าใจแล้ว

“ก็ได้ ๆ จันทน์ไว้เราทำงานเก็บเงิน แล้วซื้ออะไรให้กับดอกเข็มบ้างนะ”

“อืม!!” สุดท้ายแล้วคือการซื้อของให้กันจึงได้จบลง

หลังจากซื้อของอะไรเรียบร้อยแล้วอริเมทได้ให้ตุ๊กตากับ แก้วไปสองตัว เหลือติดตัวไว้หนึ่งตัวขนาดไม่ใหญ่นัก คิดว่าตุ๊กตาจะเหมาะกับดอกเข็มแต่ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจะอยากได้หรือไม่ หากให้แล้วไม่อยากได้ก็จะเอาไว้ในรถเสียแทน

“ถ้าดอกเข็มไม่อยากได้ตุ๊กตาดูตัวนี้พี่เอาให้แก้วนะ” ชนะชนเอ่ยพูด คนถูกพูดด้วยไม่สนใจเดินหนีไปซะอย่างนั้น ถึงชนะชนจะเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาหน้าตาดี แต่มันไม่ได้เข้าตาของดอกเข็มเลยสักนิด

“ลาปากของแก้วแท้ เพราะคุณหนูดอกเข็มเมินตุ๊กตาจากคนหล่อ แก้วเลยได้ตุ๊กตาคลับบ้านไปเสียหลายตัว สงสารพี่ชนะจังเลย” แก้วรับตุ๊กตาพร้อมกับเยาะเย้ยชายตัวสูง

“กลับเข้าบ้านเขาคงกินข้าวกันหมดแล้ว เข็มอยากจะทำอะไรกินก่อนไหม” อริเมทเอ่ยถามก่อนที่จะเดินไปยังรถ มันยังอยู่ในบริเวณงานเพียงแต่ใกล้จะพ้นจากงานแล้ว

คนถูกถามนิ่งและคิดว่าตัวเองหิวไหม ก่อนความคิดจะจำได้ว่าเมื่อสามวันก่อนย่าจันทร์ได้เก็บมะม่วงไปบ่มเอาไว้ให้

ผ่านไปสามวันแล้วมันคงสุกกำลังกิน หากหาอะไรกินที่นี้ก็คง
จะไม่ได้กินมะม่วงอย่างที่ตั้งใจไว้แต่เช้า

คิดได้ตั้งนั้นดอกเข็มจึงหันไปส่ายหน้าให้กับคนถาม

“ไม่กินอะไร เพราะอิมอกอิมใจกับของในถุงนี้หรือเปล่า
ซื้อฝากอาเหรอ” อริเมทอยากจะยั่วอารมณ์คนตัวเล็ก รอหา
จังหวะให้ตุ๊กตาแต่ก็กลัวเด็กสาวตอกหน้าหงายแบบชนะชน

“.....” ดอกเข็มถอนหายใจเล็กน้อย ความจริงเธอ
อยากจะตอบกลับไปว่า ‘สำคัญตัวเองมากไปหรือเปล่า’ แต่
เพราะรู้สึกเกรงจึงไม่อยากจะพูดออกไป “ตุ๊กตานั่นจะเอาไป
ฝากแฟนคนนั้นเหรอ คนที่เข้ามาหาอาทิวสนที่ร้านเสื้อผ้า”

“อ้อ ตุ๊กตานี้เหรอ” อริเมทยกมันขึ้นมาดู ดูแล้วจึงส่ง
ให้กับคนถาม “อาให้เข็ม แต่เห็นไม่อยากจะของชนะ อาก็เลย
คิดว่าจะเอาไปทิ้ง”

“เข็มไม่อยากจะของพี่ชนะชน แต่ไม่ได้บอกว่าไม่
จะได้ของอา ทำไมเข็มต้องอยากจะของคนแปลกหน้าอย่างพี่ชนะ
ชนด้วย”

“แต่เรียกเขาว่าพี่ก็ไม่แปลกหน้าแล้วนะ” อริเมทแก้ม
ยั่วเมื่อดอกเข็มแย้งตุ๊กตาไปทอดไว้

“ก็ย่าจันทรบอกให้เรียกพี่ จะให้เข็มเรียกว่าอะไร!!” มี
พลังหงุดหงิดลอยมาเล็ก ๆ จนอริเมทต้องยอมแพ้

“ขอโทษครับ ว่าแต่เราไม่ใช่คนแปลกหน้าแล้วใช่ไหม”
ตอนแรกเป็นพลังหงุดหงิด ตอนนี้เป็นตาเขียว ๆ ที่ส่งมาด้วยความไม่พอใจกว่าเดิม “โอ้ แค่นี้ไม่เห็นต้องทำตาเขียว อาขอโทษ อาผิดไปแล้ว ยกโทษให้อานะ”

“.....”

ดอกเข็มเจียบพูดอะไรไม่ออก ประโยคขอโทษที่พูดเหมือนเช่นพ่อของเธอพูด ฟังแล้วทำให้เด็กสาวรู้สึกอับอายและเศร้าในเวลาเดียวกันอย่างไม่รู้ตัว

คนพูดอย่างอริเมตตั้งใจทุกอย่าง เขาจดจำคำพูดและนำมาใช้ เพราะยิ่งดอกเข็มขาด เขาก็จะขอทำหน้าที่เดิมเต็มทดแทนไม่ได้แต่ทำให้เธออับอายหัวใจได้

“เข็มอยากกลับบ้าน อาทิวสนพูดอะไรก็ไม่รู้ น่าเบื่อ!”
ดอกเข็มเดินนำพร้อมกับต่อว่า น่าเบื่อในคำพูดแต่ความรู้สึกมันไม่ใช่ อริเมตพยักหน้าเดินตามคำสั่งของนายหญิง เขากลายเป็นคนน่าเบื่อของเด็กในปกครองไปแล้ว

กลับมาถึงบ้านเรือนไทยแม่บ้านเสียงก็ออกมารับ อริเมตเอาขนมให้เด็กในบ้านเอาไปเก็บ เขาซื้อของมาฝากปู่และย่าตามนิสัย ย่าจันทร์เตรียมจะเข้าห้องสวดมนต์ก็ต้องนั่งฟังหลานทั้งสองที่เพิ่งกลับเข้ามา

“แล้วทำสำเร็จไหมล่ะพ่อทิวสน หวานล่อมให้แม่หนูไม่
ลาออกจากโรงเรียนได้ไหม” ย่าจันทร์เอ่ยถามหลังจากหลาน
ทั้งสองนั่งลงเรียบร้อย แต่บนคำถามนั้นกลับทำให้แม่บ้านเสียง
ตกใจอย่างมาก

“คุณหนูจะไม่เรียนเหวอคะ เรียนนะคะ ป้าขอรับรอง”

กลายเป็นคำถามที่หันมาหาเด็กสาวร่างเล็ก ความจริง
เธอตัดสินใจเรื่องนี้ไปแล้วตั้งแต่ที่ร้านน้ำแข็งไส ก่อนที่จะไป
งานวัดเสียด้วยซ้ำ ‘เธอจะเรียนต่อ’

“ถ้าแม่หนูห่วงเรื่องจะไม่มีคนส่งเรียน ย่าจะขอเป็นคน
ส่งหนูเรียนเอง แม่แก้วยาก็ส่ง ย่าอยากให้มีความรู้ติดตัว
อะไรในโลกนี้ได้มาเดี๋ยวมันก็สูญเปล่า แต่ความรู้มันอยู่กับเรา
ไปทั้งชีวิต เรียนต่อเถอะนะแม่หนู ย่าขอ”

“เข้มนะจะเรียนต่อคะคุณย่า” พุดจบแล้วแม่บ้านเสียงก็ปรี
เข้ากอดคนที่นั่งข้างกาย เธอคิดว่าหากย่าจันทร์ไม่เสนอเรื่อง
ส่งเรียน เธอก็จะบอกเรื่องเงินที่คุณท่านฝากเอาไว้ ที่ยังเจี๊ยบ
เพราะมองว่าอนาคตของคุณหนูของเธอจะต้องใช้เงินอีกมาก

“ป้าดีใจที่คุณหนูเรียนต่อนะคะ ป้าอยากให้คุณหนู
เรียนสูง ๆ ค่ะ”

“ป้าจะรับรองให้ทำไมเล่า เข้มนะบอกว่าจะเรียนต่อแล้วไง!”
ดอกเข็มพุดเสียงเข้มนะ แม่ไม่เห็นน้ำตาก็รู้สึกได้จากเสียงที่เครือ

มือหนึ่งหยิบเข้าที่ถุงพลาสติกสีฟ้าที่ตั้งใจซื้อเสื้อมาฝาก “เพิ่ม
ซื้อเสื้อมาฝาก บ้าลองดูสิว่าชอบไหม”

“คุณหนูซื้อเสื้อมาให้บ้าเหวอคะ” แม่บ้านเสียงพูดอย่าง
ดีใจ สองมือเปิดถุงพลาสติกน้ำตาไหลอาบแก้ม

ปาดน้ำตาแล้วแม่บ้านเสียงก็หยิบเอาเสื้อสีครีมออกมา
จากถุง เห็นแล้วน้ำตาก็ยิ่งไหล เด็กสาวที่ตนรักไม่ต่างไปจาก
ลูกซื้อเสื้อมาให้ มันสวยและถูกใจตนเองเหลือเกิน

“อีก ๆ บ้าขอบคุณนะคะคุณหนู อ้อ ๆ บ้าชอบมันมาก
ๆ เลย ขอบคุณนะคะ” แม่บ้านเสียงร้องไห้อย่างไม่อายคนที่
อยู่ในวงสนทนา เธอดีใจจนเก็บน้ำตาเอาไว้ไม่ได้

“บ้าจะร้องทำไม ก็แค่เสื้อเอง” ดอกเข็มเมินหน้าหนีไป
อีกด้าน เธอเองอยากจะร้องเมื่อเห็นว่าคนที่ได้รับเสื้อดีใจขนาด
นั้น

“ก็บ้าดีใจนี่คะ อ้อ ๆ”

“เสื้อคงเปื้อนน้ำตาเสียหมดแล้วแม่เสียง สีมันจะไม่
สวยเอานะ” ย่าจันทร์แกล้งว่า คนร้องให้จึงรีบเอาเสื้อที่สวมใส่
เช็ดน้ำหูน้ำตา “แล้วเจ้าตุ๊กตานั่น ของย่าสิใช้ใหม่”

ดอกเข็มมองไปยังตุ๊กตาบนตักแล้วจึงยิ้ม มองไปยังคน
ให้ที่นั่งถัดไปข้างกายย่า ไม่พูดตอบอะไรออกไปแต่ก็ทำให้ทุก
คนในที่นี้ยิ้มตามกันไปเสียหมด

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 12 เธอคือดอกเข็มดอกไม้ใหม่

“โทรศัพท์เครื่องใหม่ เบอร์ใหม่ สำหรับดอกเข็มคนใหม่” อริเมทยืนถูกระดาษสีน้ำตาลให้กับเด็กสาวในชุดนักเรียน วันนี้เขาทำหน้าที่มารับเด็กนักเรียนที่ยอมมาเรียนกลับบ้าน

การมาเรียนวันแรกมีรางวัลเป็นโทรศัพท์เครื่องใหม่ที่เขาเห็นว่าเธอไม่ยอมใช้เครื่องเก่า เด่าว่าคงมีเหตุผลบางอย่างจึงไม่ยอมที่จะเปิดใช้มัน

และการมาเรียนวันแรกก็ดูเหมือนจะมีของขวัญมากกว่านี้ เพราะอริเมทมองเห็นเสื้อของดอกเข็มเปื้อน คนสะอาดอย่างดอกเข็มหรือจะทำให้ตัวเองต้องเปื้อน มองไปที่เด็กสาวอีกคนก็เห็นว่าเสื้อนักเรียนมีรอยขาด ใบหน้าก็ดูจะซำหลบซ่อนอะไรอยู่

“นี่หรือปล่านะที่เขาว่าเป็นเสียเลี้ยยยายคุณหนูเอาแต่ใจ”

“นั่นสิ ฉลาดนะว่าไหม จับคนรวย”

“แล้วเห็นปะคบกับยายแก้วเด็กข้างถนน สมเพช”

“นี่!!” แก้วกำกระเป๋าแน่นกระโจนจะเข้าหาคนที่พูดลอย ๆ แต่เข้าหูทุกคำพูด ร่างกายถูกอริเมทกอดรวบเอาไว้ก่อนจะพ่ายัดเข้าไปในรถ ก่อนที่จะมีการปะทะจนเป็นเรื่องเป็นราว “พี่ทิวปล่อย แก้วจะจัดการยายปากหมาพวกนี้!! พี่ทิวสนปล่อยแก้ว!! ปล่อย!!”

กว่าอริเมทจะพาแก้วที่กำลังโกรธจัดเข้าไปในรถ พาทั้งสองออกไปจากพื้นที่ที่เต็มไปด้วยเด็กนักเรียนกำลังเลิกเรียน เล่นเอาคนอายุมากกว่าเหนื่อยไปไม่น้อย

ตลอดทางกลับบ้านดอกแก้วดูโกรธและต่อว่าที่อริเมทจับลากเธอออกมา ส่วนดอกเข็มนั่งเงียบไม่พูดจาอะไรทั้งนั้น

เมื่อเห็นว่าดอกเข็มนั่งเจียบแก้วจึงได้ส่งบสดีอารมณืนั่งเจียบ จนถึงที่หมาย

เมื่อกลับมาถึงบ้านเรือนไทยดอกเข็มก็ตรงเข้าบ้านไม่ พุดจาอะไรทั้งนั้น เดินผ่านปู้ทองและย่าจันทรเพียงแค่มือ ให้อ้อมไม่หยุดสนทนาพาที

“แม่หนูเป็นอะไรหรือเปล่าพ่อทิวสน” ย่าจันทรเอ่ยถาม พลงส่งไปกล้วยที่กำลังทำขนมให้กับแม่บ้านเสียง วันนี้มี กล้วยมากย่าจันทรจึงชวนทำขนมกล้วยไปจนกล้วยฉาบ

“ผมเองก็ไม่ทราบครับ แต่คนนี่รู้แน่” ชายตัวสูงรังแกน แก้วให้นั่งลงกับเก้าอี้ คนที่น่าจะเค้นเรื่องนี้ได้ดีที่สุดคงเป็นย่า จันทร

“แล้วแม่หนูเป็นอะไรละแม่แก้ว ไหนเล่าให้ย่าฟังหน่อย เผื่อย่าจะช่วยอะไรได้บ้าง”

“แก้วว่าคุณหนูดอกเข็มไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ แต่แก้ว เสียมากกว่าที่เป็น เพื่อนของคุณหนูเองงานคุณหนูไปฉีกทิ้ง คุณหนูก็เลยโดนตัดคะแนนทั้งที่มาเรียนวันแรก” แก้วเล่าด้วยความ โกรธเคือง เธอยอมไม่ได้จนต้องออกโรงปกป้อง

“ก็แม่แก้วว่าเป็นเพื่อนแม่หนู แล้วเขาจะเอาไปฉีกทำไม เล่า” ย่าวัยแปดสิบถามอย่างไม่เข้าใจ หนูฟังสิ่งที่เด็กครวญเหลน เล่าตาก็มองการทำขนมของแม่ครัว

“แก้วก็ไม่รู้จะยา เมื่อก่อนเขาเป็นเพื่อนกันนะจ๊ะ แต่ทำไมกลับไปเรียนคราวนี้ถึงได้ทำตัวเหมือนไม่เคยเป็นเพื่อน” อริเมทมองขึ้นไปยังบนเรือน ถ้าเป็นแค่การฉีกงานแล้วทำไมเสื้อผ้าถึงมีรอยเปื้อน “แก้วทนไม่ได้ แก้วก็เลยเข้าไปจัดการสามคนนั้น”

“แก้วเป็นคนจัดการเหรอ” ชายตัวสูงที่อยู่ด้านหลังเป็นคนถาม เพราะโดยนิสัยแก้วเป็นเด็กใจเย็น ถ้าลองได้ออกแรงคงเหลืออดมากแล้ว

“ใช่ค่ะ แก้วทนไม่ไหว ไม่รู้ว่าคุณหนูดอกเข็มทนได้ยังไง ทั้งวันยายพวกนั้นก็คอยแต่จะพูดถากถาง พอมาเจอเรื่องงานแก้วก็ฟิวส์ขาดเลย”

“งั้นแม่หนูก็คงไม่ได้เป็นอะไรหรอก เพราะแม่แก้วฟิวส์ขาด ไม่ใช่แม่หนูใช่ไหม” ย่าจันทร์ถามต่อทั้งที่เห็นว่าสภาพไม่ได้ต่างกันมากนัก

“คุณหนูเป็นสิคะ ก็พอแก้วเริ่ม ก็เสียเปรียบเขาทันที เขาสามคน แก้วคนเดียว คุณหนูก็เลยเข้ามาช่วย ถูกทำโทษทั้งห้าคน แก้วกับคุณหนูโดนมากกว่าสามคนนั้น เพราะเป็นฝ่ายเริ่ม น่าเจ็บใจจริง ๆ” แก้วยังพูดต่อด้วยอารมณ์

ย่าวัยแปดสิบเข้าใจทุกอย่าง แต่เท่าที่ฟังก็เป็นต้องชื่นชมในใจที่เด็กสาวมีความอดทนอดกลั้น สอนเพียงครั้งเดียวก็

เข้าใจง่ายว่าสิ่งที่ทำนั้นถูกหรือผิด กล้าที่จะเข้าไปช่วยเพื่อน
กล้าที่จะกลับไปเรียนทั้งที่จะต้องเจอปัญหา

“แม่เสียง วางใบตองที่พับอยู่ในมือเถอะ แล้วไปดูแม่
หนูเสียหน่อย ไม่รู้ว่าจะได้เลือดได้แผลหรือเปล่า” ยาจันทร์
เอ่ยบอกคนที่ร้อนใจแต่ไม่กล้าลุกออกไป

แม่บ้านเสียงได้ยินดังนั้นก็รีบยกมือไหว้ก่อนที่จะเดินขึ้น
ไปบนบ้านทันที เพียงแค่ฟังก็รู้สึกสงสารคุณหนูสุดที่รักจับ
หัวใจ

**“ผมฝากคุณย่าด้วยนะครับ คือผมมีนัดสำคัญ” อริ
เมทไม่ได้พูดบอกว่าตนเองมีนัดสำคัญกับคนรักอย่างวินา**

เขาเคยเปรยให้ปู่และย่ารู้เอาไว้บ้างว่ากำลังคบหากับ
ผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ก็ไม่เคยสักครั้งที่จะพามาหา ตั้งใจไว้ว่า
กลับจากการพบลูกค้าที่ต่างประเทศเขาก็จะเริ่มปรับแผนชีวิต
ปรับให้วินาเข้ามามีส่วนหนึ่ง แต่ใครเลยจะรู้ว่ามันกลายเป็นว่า
ดอกเข็มลูกสาวของเพื่อนรุ่นพี่เสียมากกว่าที่ปรับเข้ามา

“ไปเถอะพ่อทิวสน วางใจได้ แม่หนูไม่ใช่เด็กดื้อเอาแต่
ใจอย่างที่พ่อทิวสนบอกสักนิด”

“ย่าเอ็นดูดอกเข็มผมก็กว้างใจครับ ช่วงนี้ผมกลับเข้ามาที่บ้านสวนบ่อยจนงานเริ่มกอง ถ้าวันไหนไม่ได้กลับมาก็ฝากคุณย่าดูเด็กดีด้วยนะครับ” อริเมทไม่วายที่จะว่าคนที่อยู่บนบ้านว่าเด็กดี ความจริงแล้วคำจำกัดความของดอกเข็มอาจรวมไปถึงหยิ่งทะนงด้วย

“ถ้าแม่หนูคือ พ่อทิวสนตอนเด็กดีออกว่าเยอะ” ย่าจันทร์พูดยิ้ม ๆ ด้วยเสียงหลานมาแต่เด็ก “แม่แก่วกลับมาบ้านเถอะ ทางนี้แม่เสียงดูแลแล้ว ต้องรู้จักควบคุมอารมณ์ตัวเองนะแม่แก่ว อย่าให้คำพูดของคนมา มีผลกับเรา เขาพูดไม่จริงจะไปสนใจทำไม”

“เหมือนหมาที่มันเห่า มันดำเราหรือเปล่าก็ไม่รู้” ปู่ทองเสริมเมื่อฟังย่าสอนหลาน “ก็คิดว่าเป็นเสียงหมาไปเสีย ฟังไม่รู้เรื่อง จะไปสนใจทำไมกัน”

“คะ ปู่ ย่า” แก้วยิ้มกับคำสอน เธอกอดกระเป๋าก่อนจะเดินเสียงไปตามร่องสวน เมื่อได้คิดดังเช่นที่ปู่ทองบอกก็เป็นต้องยิ้มมาอีกครา

ดอกเข็มผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่พูดถึงเรื่องที่ตัวเองถูกทำโทษ แม่บ้านเสียงเข้ามาดูแลคิดว่าคุณหนูของตนจะร้องไห้เสียใจ แต่ไม่เลยเมื่อนิ่งเงียบและนั่งทำการบ้านของตนเท่านั้น

บนโต๊ะหนังสือมีรูปถ่ายของพ่อวางอยู่ตรงหน้า กำลังใจชั้นดีที่จะทำให้เธอกลายเป็นดอกเข็มดอกใหม่

“คุณหนู ป้าปอกมะม่วงแช่ตู้เย็นเอาไว้ ทานก่อนแล้วค่อยทำการบ้านตอนนะคะ” แม่บ้านเสียงยกจานมะม่วงที่ตั้งใจปอกใส่กล่องอย่างดีมาให้กับคุณหนูที่รัก ในมือมียาหลอดเล็กที่ชอกกับยาจันทร์มา ด้วยแอบเห็นว่าคุณหนูของตนมีรอยแดงและรอยช่วน

“เดี๋ยวเข็มก็ไปกินข้าวกับยาจันทร์ไม่ได้พอดี” ดอกเข็มรับจานมะม่วงยิ้มหวาน เพียงรสชาติของมันเข้าไปในปากก็ทำให้รู้สึกสดชื่น “มะม่วงบ้านยาจันทร์หวานอร่อยมากเลยนะป้าเสียง”

พูดแล้วดอกเข็มก็ใช้ช้อนส้อมจิ้มลงไปบนเนื้อมะม่วงที่หันพอดีคำ เธอยืนไปที่ปากของแม่บ้านวัยห้าสิบที่เธอเห็นมาแต่เด็ก คนที่กำลังมองไปตามเนื้อผิวที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนตกใจไม่น้อย

“คุณหนูกินเลยคะ ป้าไม่หิว” เธอทั้งดีใจและตกใจปะปนกันไปหมด

“กิน ค่ะ” ดอกเข็มพูดออกคำสั่ง คนที่ตั้งท่าปฏิเสธจึงได้อ้าปากรับ เด็กสาววัยสิบแปดวางช้อนก่อนจะจับมือของแม่บ้านเสียงมากุม “อร่อยใช่ไหมป้าเสียง”

“อร่อยค่ะ อร่อยมาก” คนกินมะม่วงอิมอกอิมใจ ต่อให้ชิ้นเนื้อมะม่วงที่เข้าปากจะจืดรากับน้ำเปล่า มันก็อร่อยเหลือเกินที่จะได้กินมัน

“ป้าเสียงเล็กเรียกเต็มว่าคุณหนูเถอะ เข้มไม่ใช่คุณหนูแล้ว แล้วป้าเสียงก็ไม่ใช่แม่บ้าน เราทั้งสองคนคือคนที่อาศัยบ้านหลังนี้ด้วยกันทั้งคู่”

“แต่คุณหนูก็ยังเป็นคุณหนูของป้าค่ะ” แม่บ้านเสียงจับมือทั้งสองของคนตัวเล็ก อะไรในโลกจะเปลี่ยนไป แต่ความรักของตนเองที่มีต่อเด็กสาวจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

“จ้ะป้าก็รู้ไว้ ว่าป้าคือญาติคนเดียวที่เข้มเหลืออยู่” พุดแล้วดอกเข็มก็บ๊อนมะม่วงเป็นคำที่สอง คราวนี้คนถูกบ๊อนน้ำตาร่วงริน เธอได้รับการยกให้เป็นญาติคนหนึ่งเลยอย่างนั้นหรือ

ดอกเข็มมองคนน้ำตาไหลแล้วยิ้มเล็ก ๆ เธอเอาช้อนคันเดียวกันจิ้มชิ้นมะม่วงเข้าปากตัวเองบ้าง คนร้องให้จับแขนของเธอไปททายา ทาไปร้องไห้อย่างปลาบปล้มไป

“ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!” แก้วทำเสียงด้วยปากพลางเอาตัวเองเข้ามาในห้องแค่นี้ก้าว วันนี้เธอขอพ่อกับแม่มานอนค้างที่บ้านย่าจันทร์ ด้วยเพื่อนของเธอต้องทำงานใหม่ตั้งแต่ต้น เธอจึงเป็นกัลยาณมิตรที่ดีมาช่วย

“แก้ว มีอะไรเหรอ” ดอกเข็มถาม สายตามองไปยัง กระเป๋าใบที่เพื่อนกำลังกอด

“เราจะมาค้างที่นี่ มาช่วยดอกเข็มทำงาน”

“จริงเหรอ ดีจัง” เธอไม่เคยมีเพื่อนมาค้างด้วยมาก่อน แม้ตอนที่เป็นคุณหนูดอกเข็มผู้ร่ำรวยก็ไม่เคย มันอาจจะแปลกใจไม่น้อย

“จริง เราไม่อยากให้ดอกเข็มโดนหักคะแนน เราช่วยกันทำจะได้เสร็จเร็ว ๆ ดีไหม”

“อืม ขอบใจนะ”

หญิงวัยแปดสิบแอบเดินมามองคนที่อยู่ภายในห้อง เล็กน้อยก่อนที่จะเดินผ่านไป ด้วยเพราะหลานชายฝากเอาไว้ให้ช่วยดูแล คนเป็นย่าจึงเอาใจใส่หมั่นคอยสอดส่องว่ามีเรื่องอะไรขึ้นของหมองใจ เมื่อเห็นเด็กสาวยิ้มได้มีความสุขก็พลอยได้สุขตามไปด้วย

ขนมกล้วยและอาหารคาวหวานถูกจัดวางอยู่บนโต๊ะอาหาร เด็กสาวสองคนที่อายุเท่ากันต่างออกมานั่งกินข้าวอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา วันนี้แม่บ้านเสี่ยงก็ถูกคุณย่าจันทร์ บังคับให้นั่งร่วมโต๊ะ อีกทั้งยังสั่งอีกว่าต่อไปให้กินข้าวพร้อมกัน

ระหว่างทานอาหารที่ดอกเข็มทานได้มากกว่าวันแรก ๆ เธอแอบมองไปยังหน้าบ้านที่ยังไม่เห็นรถของอริเมท ทั้งที่ไปรับเธอกลับมาแต่กลับไม่อยู่กินข้าวด้วยกัน

“วันนี้พ่อทิวสนคงไม่ได้กลับมาบ้าน ว่่างานที่ทำค้างอยู่ มาก เลยจะขอจัดการกับนัดสำคัญ” ย่าจันทร์ถือโอกาสบอกเด็กสาวที่ชะเง้อคอหา นับตั้งแต่วันที่เข้ามาอยู่บ้านเรือนไทยหลังนี้ อริเมทกลับมาทานข้าวที่บ้านเสมอ บางวันกลับมาตอนเที่ยงด้วยห่วงสภาพจิตใจเด็กสาวด้วยซ้ำ

‘นัดกับแฟนสิไม่ว่า โกหกย่า’ ดอกเข็มพูดกับตัวเองในใจ คำว่านัดสำคัญของชายหนุ่มก็คงไม่พ้นเรื่องแฟนแน่ เธอเคยเจอแล้วหนึ่งครั้งพอจะจดจำได้ว่ารักกันดี

“พ่ungsี้ย่าจะให้รถไปส่งที่โรงเรียนนะ”

“เข็มอยากนั่งรถเมล์ไปแบบแก้วค่ะ” ดอกเข็มพูดบอกการไปเรียนวันแรกทำให้เธอได้รู้ว่าเพื่อนของเธอต้องเดินทางอย่างไร มันไม่ใช่เรื่องที่เธอเคยทำ แต่มันก็เป็นเรื่องที่เธอทำได้

เธอลืมไปแล้วว่าการมีเงินมาก ๆ และใช้เท่าไรก็ไม่หมดเป็นยังไง ที่เธอจำได้คือบ้านหลังนี้มีทุกอย่างโดยไม่ต้องซื้อ ตั้งแต่มาอยู่ของใช้อำนวยความสะดวกก็ไม่มีผลกับเธอ ไม่ต้องมีแอร์ก็ไม่รู้สึกร้อน ไม่ต้องมีน้ำอุ่นก็อาบน้ำได้

“คุณย่าจันทร์ไม่ต้องเป็นห่วงนะจ๊ะ หนูจะดูแลคุณหนู
เอ๋อ..ดอกเข็มอย่างดีเลยคะ” แก้วพูดเสริม

ย่าจันทร์และป้าทองก็เป็นอย่างยิ้ม ปกติมีแต่หลานชาย
ให้ได้สอนสั่ง มาวันนี้มีเด็กผู้หญิงช่างพูดมาอยู่ในบ้าน ชีวิตคน
แก่ก็พลอยมีสีสันให้ได้ยิ้มไปด้วย

หลังมื้ออาหารก็พูดคุยนานตามประสาคนแก่ ก่อนที่
หญิงชายอายุมากที่สุดของบ้านจะแยกออกไปสวดมนต์
แม่บ้านเสียงจัดแจงที่นอนให้กับแก้วแล้วจึงไปยังห้องนอนของ
ตัวเอง ด้วยวันนี้คุณหนูคนดีมีเพื่อนนอนด้วยแล้ว

ดอกเข็มและแก้วช่วยกันทำงานจนดึกดื่น และในที่สุด
งานชิ้นสำคัญก็เสร็จเป็นที่เรียบร้อย ที่นอนของแก้วกลายเป็น
กองกระดาษ ที่นอนของดอกเข็มก็กองไปด้วยสมุดหนังสือและ
ข้อมูลที่ต้องเริ่มหาใหม่

“เสร็จสักที เหนื่อยจัง” ดอกเข็มเอื้อมมือไปยังกล่อง
มะม่วงที่แม่บ้านเสียงปอกเอาไว้ให้ แต่ให้ตายสิ มันหมดไป
แล้ว “แก้ว เราไปเอามะม่วงกัน อ้าว!”

ดอกเข็มหันไปยังเพื่อนที่อยู่กับกองกระดาษก็พบว่าเธอ
หลับไปเสียแล้ว กลับสนิทชนิดที่แสงไฟในห้องก็ทำอะไรไม่ได้
ดอกเข็มมองกองกระดาษแล้วเป็นต้องออกแรงเก็บ จับให้
เพื่อนนอนได้สบายขึ้นแล้วเก็บกวาดต่อ

สายตาเด็กสาวหันมองไปยังนาฬิกาแขวนก็พบว่าสี่ทุ่มแล้ว มีोनอยจับลงที่หน้าท้องแล้วรู้สึกหิวขึ้นมาเสียได้ เก็บของทุกอย่างแล้วดอกเข็มจึงหาไฟฉายอันเล็กเดินออกไปจากห้อง ไม่กล้าเปิดไฟด้วยกลัวว่าจะทำให้คนในบ้านแตกตื่น

เดินไปเพราะความหิวอย่างไม่กลัวเกรงอะไรทั้งนั้น จนเมื่อดอกเข็มก้าวลงบันไดไปได้สามชั้น เสียงบางอย่างก็ดังเข้ามาในหูจนต้องหยุดเดิน

“พี่อย่างนั้นหรือ...” ดอกเข็มถือไฟฉายมือสั่น เธอลืมหึกถึงเรื่องนี้ไปเลย ถ้าเป็นผีพอเธอก็ไม่กลัว แต่ถ้าเป็นผีคนอื่นเธอรับไม่ได้

แก๊ก!แก๊ก!

“เข็มหรือ...”

“รู้ชื่อด้วย ว้าย! คุ๊บ!!”

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 13 เรียนรู้ด้วยหัวใจ

ร่างกายของดอกเข็มที่เตรียมจะก้าวขึ้นไปยังชั้นบนเกิดพลิก ร่างกายของเธอกำลังจะตกจากบันได แต่แล้วเสียงที่กำลังจะเปล่งร้องก็ถูกปิดสนิทด้วยใครบางคน

อีก!! ตูบ!!

ร่างกายของอริเมทซึ่งโอบกอดร่างกายของดอกเข็มไว้ กระแทกเข้ากับราวบันไดซึ่งเป็นไม้เนื้อแข็ง ก่อนที่จะตกลงมา กระแทบพื้นอย่างจัง

“อาทิวสน! เป็นอาหารอกเหรอเนีย!” ดอกเข็มผู้กำลังนอนหลับทับบนร่างกายชายหนุ่มเอ๋ยถาม แสงสว่างจากไฟฉายสาดส่องมายังคนทั้งคู่ เห็นชัดเจนว่าคนที่ช่วยเธอไว้ไม่ใช่ผี

“ใช่ อาเอง” แรงสัมผัสของมือหนาบบริเวณแผ่นหลังลูบสัมผัสซ้ำ ๆ แต่นั่นไม่ใช่การฉวยโอกาส เพราะอริเมทกำลังรู้สึกปวดบริเวณแขนจึงยับยั้ง ๆ เพื่อรับรู้ความรู้สึกของตัวเอง

“นี่!! คิดจะลวนลามเหรอ!!” ดอกเข็มรู้ตัวพร้อมกับผลักร่างกายของชายหนุ่มอย่างแรง มันแรงและตรงจุดเมื่อบริเวณนั้นคือจุดกระแทกกับราวบันได

“โธ้ย!!!” คนถูกผลักอย่างแรงทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ เขาถอนร่าบอ่อนแรงกับพื้น “อาอุตส์มาช่วยให้เราไม่ตกบันไดนะ โธ้ยเจ้บ!”

คนพูดทวงบุญคุณบัน ถึงกระนั้นก็รู้ว่าตัวเองผิด การกระทำของตนเองมันส่อไปทางลวนลามทั้งที่ไม่ได้คิดอะไร วันนี้เขาเจอเรื่องหนักอกไม่น้อยเมื่อทะเลาะกับแฟนสาวครึ่งใหญ่ ผิดใจกันด้วยเรื่องที่ว่าดอกเข็มเข้ามาอยู่ที่บ้านป๊อามีหน้าซ้ำยังมีภาพข่าวที่ดอกเข็มกอดตนเองในงานศพ ทุกอย่างเลยยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ของเขาและวินาสันคลอน

“อาไม่ได้จะลวนลาม อาแค่ขยับแขนมันรู้สึกเจ็บก็แค่นั้น”

“.....” ดอกเข็มกรอกตามองไปยังบริเวณแขนที่ถูกมือ
อีกข้างกุม เธอไม่เชื่อจ้องมองคนที่นั่งกับพื้นพับแขนเสื้อ รอย
แดงบริเวณต้นแขนเด่นชัดว่าเขาไม่ได้โกหก

“อาแขนหักแล้วแน่ ๆ”

“เข็มขอโทษ ก็เข็มคิดว่าอาทิวสนจะ...” ดอกเข็มไม่
กล้าที่จะพูดต่อ ความคิดของเธอนี้มันเหลือเกินจริง ๆ เธอควร
ที่จะไว้ใจคนที่อยู่ตรงหน้านี้ได้แล้ว จากคนที่ไม่เคยรู้จักมักคุ้น
เขาทั้งคู่ดูแลเอาใจใส่ขนาดนี้ ทำไมถึงไม่ไว้ใจเขาได้

อริเมารู้ว่าเด็กสาวกำลังคิดอะไร เขาพยุงร่างกาย
ตัวเองยืนขึ้นเต็มความสูง เขาชื่นชมที่ดอกเข็มรู้จักดูแลตัวเอง
ไม่เอาความเกรงใจมาลดการปกป้องจากชายอื่น

“แล้วลงมาทำอะไร ดึกแล้วนะ”

“เข็มหิว ก็เลยลงมาเอามะม่วงที่ป่าเสียงปอกเอาไว้ให้”
ว่าพลางเด็กสาวก็เดินไปหยิบไฟฉายที่ตกอยู่กับพื้น สองเท้า
ก้าวไปทางห้องครัวที่อยู่อีกด้าน

ชายหนุ่มเดินตามเข้าไปยังในครัวด้วยความเป็นห่วง
ดอกเข็มคงหิวมากจริง ๆ ถึงได้ลงมาหาด้วยตัวเอง ปกติแล้ว
เธอจะกินน้อย กินผลไม้เป็นส่วนใหญ่ และผลไม้ในสวนไม่ว่า
จะเป็นชมพู่ ฝรั่ง ละมุด อะไรที่ออกลูก ดอกเข็มเป็นต้องกิน
ทุกอย่าง

เป็นการช่วยสวนยาจันทร์ไปได้มากที่ไม่ต้องเสียเวลา
แปรรูปหรือแจกจ่ายชาวบ้าน

ดอกเข็มเปิดตูย็นหากล่องผลไม้ที่แม่บ้านเสียงพูดบอก
ว่าเก็บเอาไว้ให้ แต่เธอหาจนแน่ใจกลับไม่พบ เธอคิดทบทวน
กลับไปว่ากล่องผลไม้หายไปตอนไหน หรือป่าเสียงของเธอ
ไม่ได้ทำเอาไว้ให้

‘ป่าเอาผลไม้กล่องสุดท้ายมาให้คะ ทำงานดีกักลัวว่า
คุณหนูจะหิว’ และภาพที่แม่บ้านเสียงเข้ามาหาราวสองทุ่มก็
เข้ามาในความคิด กล่องสุดท้ายได้ถูกเธอและแก้วย่อยสลาย
ไปจนหมดแล้ว

ชายหนุ่มวัยสามสิบสองมองเห็นแล้วว่าไม่มีกล่องผลไม้
อย่างที่เด็กสาวบอก ร่างกายบอบบางเดินลื่นไปอีกด้านซึ่งเป็น
ครัวด้านใน เธอเปิดกล่องกระดาษที่มีผ้าและกระดาษ
หนังสือพิมพ์อยู่

มะม่วงลูกเหลืองนวลวางอย่างเป็นระเบียบหลังจากเอา
เศษผ้าออก นี่คือน้ำมะม่วงนี่เอง ชายหนุ่มไม่พูดหรือถาม
อะไรทั้งนั้น เขารอดูว่าเด็กสาวจะทำอย่างไร

ในทางกลับกัน ดอกเข็มพยายามคิดว่าควรจะทำอะไร
ต่อ เธอหยิบมะม่วงหนึ่งลูกมาล้างทำความสะอาด วางลงบน
จานแก้วบนโต๊ะกลางครัว หันซ้ายหันขวามองหาอุปกรณ์ปอก

“นี่ไงมิด!” ดอกเข็มตรงเข้าไปหยิบมิดที่เสียบอยู่ใน กระบอกไม้ไผ่ น้ำตาล แต่มิดที่เธอหยิบออกมากลับทำให้อริเมท หัวเราะเสียงหลง

“ฮ่า ๆ มิดบังตอใช้ปอกไม่ได้เข็ม”

สุดท้ายแล้วคนที่ทำหน้าที่ปอกเจ้ามะม่วงลูกสวย คืออริเมท ไม่ใช่เพราะชายหนุ่มเห็นว่าดอกเข็มนำมิดบัง ตอออกมาปอก แต่เพราะดอกเข็มเปลี่ยนเอามิดบางเล่มเล็ก ออกมาปอก ปอกช้า ๆ อย่างเก้ ๆ กัง ๆ จนได้เลือด คนอายุ มากกว่าจึงเห็นใจคนหิวปอกมะม่วงให้กินในเวลาที่ดีมาก

ปอกแล้วอริเมทก็ทำหน้าที่นั่งมองเธอกินอย่างอ่อยๆ ดู แล้วว่าคงหิวมากจริง ๆ ใบหน้าของเด็กสาวเวลาที่กินผลไม้จะดู มีความสุขกว่ากินอย่างอื่น แบบนี้เองสินะเธอถึงได้ดูหุ่นดี กิน ช้าวน้อย กินผลไม้เยอะ คิดแล้วชายหนุ่มก็ยิ้มออกมาบาง ๆ ก่อนจะมองออกไปในความมืดด้านอื่น

“วันนี้อาทิตย์สนมีนัดกับแฟนเธอ ถึงไม่ได้กลับมาทาน ข้าว” ดอกเข็มเอ่ยถาม ความจริงเธออยากจะถามถึงร่างกาย ของเขาว่าเจ็บไหม เป็นอะไรมากหรือเปล่า แต่กลัวว่าตัวเอง จะต้องยอมรับที่ทำให้เขาได้รับบาดเจ็บ

“ปกติอาไม่ค่อยได้กลับบ้านสวนหรือ” อริเมทตอบไม่ตรงคำถาม แต่ก็เข้าใจได้ในคำตอบ เขาไม่อยากจะพูดถึงคำว่าแฟน เพราะเขาเป็นฝ่ายบอกเลิกวินาห์หญิงสาวที่รู้สึกว่ารักมากจนถึงขั้นจะแต่งงาน

“เงินที่ผ่านมาก็กลับมาบ่อย ๆ เพราะเข้มอยู่ที่นี้สิ”

“ก็ประมาณนั้น อาหวังว่าเข้มจะอยู่ไม่ได้ จะเข้ากับคุณย่าได้ไหม และหวังว่าเข้มจะสภาพจิตใจดีขึ้นหรือยัง”

“เงินต่อไปอาก็ไม่ต้องกลับมาก็ได้ เข้มอยู่กับย่าจันทร์ได้ทุกอย่างเริ่มโอเคแล้ว” เด็กสาวพูดออกไปเพราะกลัวว่าจะเป็นการดันเหตุให้ชายหนุ่มผิดใจกับคนรัก และอีกอย่างที่ย่าจันทร์พูดบอกคืองานที่ค้างค้าง

“ไล่อาเหรออ” อริเมทแยงชันล้อมที่เด็กสาวจ้มไปบนเนื้อมะม่วงเตรียมที่จะเข้าปาก ก่อนที่เขาจะเอามันเข้าปากตัวเอง

“เข้มไม่ได้ไล่ แค่พูดตามความจริงว่าเข้มโอเคมากแล้ว ถ้าอาจะไม่อยากกลับมา ก็ไม่ต้องฝืนมา ที่บ้านสวนก็ไกลอยู่มาก กว่าอาทิวสนจะขับรถไปกลับก็เหนื่อยแย่ พงุ่นนี่เข้มกับแก้วก็ตั้งใจว่าจะขึ้นรถเมลล์ไปเรียน อีกหนอยก็น่าจะปรับตัวได้”

ดอกเข็มพูดร่ายยาวอธิบายสิ่งที่คิด คนฟังนิ่งและนึกไปถึงภาพเหตุการณ์หลายชั่วโมงก่อน เหตุการณ์ที่ตนเองและคนรักมีปัญหากัน

อริเมทมีนัดคุยงานกับลูกค้าที่โรงแรมแห่งหนึ่ง เขามองเห็นวินาแฟนสาวเดินคล้องแขนกับผู้ชายเข้าไปในโรงแรม อริเมทยอมเสียลูกค้าตามคนรักของตนไป จนได้เห็นว่าเธอและชายคนนั้นกำลังกอดจูบกันอยู่

เกิดการทะเลาะและปะทะกันจนวินาบอกว่า

‘รู้สึกยังงี้คะเวลาที่แฟนตัวเองนอกใจ เวลาที่ทิวนอกใจไปคบกับเด็กอย่างดอกเข็ม ก็ทำให้วีเจ็บแบบนั้น คงจะนอนกับเด็กจนหลงมากเลยใช่ไหม’

สิ่งที่วินาพูดทำให้อริเมทรู้ว่าทุกอย่างเป็นเพียงแผน และแผนของวินาก็ได้ผล เมื่อมันทำให้ความรักของเขามีสต่อ เธอหายไปจนหมด ความรักที่ไม่มีความเชื่อใจยอมไปต่อไม่ได้ ถึงเขาจะไม่ได้พูดบอกว่าดอกเข็มเข้ามาอยู่ในบ้านปู้ย่าในฐานะอะไร แต่หัวใจของเขาก็ไม่เคยเปลี่ยนไปจากเธอ

จนวันนี้!!

‘จันเราเลิกกันเถอะ’

‘ทิว ทิวจะมาบอกเลิกวีแบบนี้ไม่ได้นะคะ หรือทิวเตรียมทุกอย่างเอาไว้แล้ว รอวันที่จะบอกเลิกวี พายายดอก

เข็มไปหาปู่ย่า คงจะสุขสมกันมากใช่ไหม ทำไมทิวทำกับวีแบบนี้ ที่ผ่านมารักทิวคนเดียว นี่เป็นแค่ฉากที่จะบอกให้ทิวรู้เท่านั้น ว่าทิวควรจะเลือกวี ไม่ใช่เด็กนั่น!!

‘ที่ผ่านมามีรักวีคนเดียว แต่ผมรักวีคนที่จิตใจดี เชื่อใจผม ไม่พุดจาให้คนอื่นเสียหาย ดอกเข็มกับผมไม่ได้มีอะไรกัน ผมดูแลเธอในฐานะอาหลาน เธออยู่กับคุณย่า แต่เธอพึ่งเสียพ่อ ผมพยายามเคลียร์ปัญหาทุกอย่างอยู่ แล้วผมก็จะพาวีไปหาปู่ย่าของผม’

‘จริงหรือคะ จ๊นนวีขอโทษค่ะ กวีหึงคุณ เราเริ่มกันใหม่นะคะ’ วินากอดแขนชายหนุ่มอย่างร้องขอ เธอพลาดแล้ว ขำซุบซิบและภาพหลุดมากมายหนาหู มันทำให้เธอกลัวว่าในที่สุดเธอจะถูกทิ้งและไม่มีใครเอา

‘ผมคิดว่าเราคงเริ่มกันใหม่ไม่ได้ นี่คงเป็นอีกด้านที่ผมไม่เคยเห็นจากวีมาก่อน และมันเป็นด้านที่ผมรับไม่ได้จริง ๆ เราจบกันเท่านี้เถอะครับ’

“อาทิว อาทิวสน! อาทิวสน!!”

“อืม..ว่าไงนะ” อริเมทสะดุ้งเมื่อถูกเรียกด้วยเสียงดัง เสียงของดอกเข็มทำให้เขาหลุดออกจากภวังค์ความคิด

ความคิดที่กำลังย้ำเตือนว่าคนร้าย ๆ ในสายตาคนอื่น
อย่างดอกเข็ม แต่เต็มไปด้วยความเข้าใจ นิสัยเหวี่ยง ๆ ไม่เอา
ใครแต่ก็มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่นไม่น้อย

“อาทิวสนน่าจะทำงานหนักมากไปนะ อาไปนอนเถอะ
เดียวเข็มเก็บเอง” ดอกเข็มว่าพลางจิ้มเนื้อมะม่วงเข้าปาก เธอ
เริ่มอิมแล้วและกำลังกวาดสายตามองหากล่องบรรจู่ การได้มา
อยู่ที่บ้านสวนทำให้รู้สึกเสียดายของทุกอย่าง “อ้าว ไปสิ นัง
มองเข็มอยู่ได้!!”

“กินไม่หมดละสิ ลูกเดียวก็กินไม่หมดนะดอกเข็ม”

“ลูกใหญ่ขนาดนี้ใครจะไปกินหมดคะ” คนตัวเล็กเถียง

“คนทั่วไปเขากินกันหมด แต่เข็มนะกินไม่หมด”

“จ้ะอาทิวสนก็กิน” ว่าแล้วดอกเข็มก็จิ้มเนื้อมะม่วงยื่น
ไปตรงหน้าคนที่บอกว่าเธอไม่ใช่คนทั่วไป ถ้าเขาเป็นคนทั่วไปก็
กินให้หมด

ชายวัยสามสิบสองอ้าปากรับเนื้อมะม่วง สายตาจ้อง
มองเด็กสาว ตอนนี้เธอเป็นดอกเข็มดอกใหม่ที่โตขึ้นกว่าเดิม
แล้ว ‘ผมจะดูแลดอกเข็มของพี่อย่างดีครับ พี่ประจักษ์’

สิ่งหนึ่งที่อริเมทได้รับรู้จากเด็กสาวคนนี้ คือ...คนที่
อาจจะดูร้ายในการพบเจอครั้งแรก เธอกลับเป็นคนที่มีความตั้งใจดี

เพียงแต่ทำเกราะป้องกันตัวเองไว้ ส่วนคนที่ดีในการพบเจอครั้งแรก กลับเป็นคมดาบที่ฉาบด้วยน้ำผึ้ง

เพราะเขาเป็นหลานย่าจันทร์และปู่ทอง สิ่งปลูกฝังในด้านจิตใจจึงสำคัญ สำนึกในเรื่องบุญคุณก็สำคัญด้วยเช่นกัน วันนี้เขาจึงทำหน้าที่ดูแลดอกเข็มให้หองาม

ดอกเข็มมองดวงตาของชายที่กำลังจับจ้องเธอเวลานี้ แล้วรู้สึกปั่นป่วน แวตานั้นมันดูแตกต่างไปจากทุกครั้ง เธอไม่รู้ว่าเธอคิดไปเอง หรือภายใต้ดวงตานั้นมีอะไรกันแน่

เมื่อมะม่วงขึ้นสุดท้ายถูกป้อนให้ชายอายุสามสิบสอง ก่อนที่เด็กสาวจะรีบเอากาแฟไปล้าง เพื่อที่เธอจะได้เข้านอนเสียที แต่ครั้งจะเดินขึ้นบ้านสายตาก็เลี้ยวไปเห็นต้นแขนของชายหนุ่มที่เป็นรอยข้ำ

“ทนายใหม่คะ ดูเหมือนว่าแขนอาทิวสนจะขำ”

คนถูกตั้งคำถามก็มองที่ต้นแขนตัวเอง เขากำลังใจลอยคิดไปถึงเรื่องตนเองกับคนรัก พยายามคิดว่าสิ่งที่ตัดสินใจลงไปรุนแรงมากเกินไปหรือเปล่า ในเมื่อความรู้สึกเล็กๆ ก็ยังรู้สึกว่ารักเธอ เพียงแต่เธอไม่หนักแน่นพอที่จะเชื่อใจเขา

“เข้มน้าไปเอายามาทาให้ละกัน เข้มน้าว่าวันนี้อาทิวสนดูใจลอยนะคะ อ๊ะ!” ซ้อมมือของเด็กสาวถูกจับรั้งเมื่อกำลังจะเดินผ่าน และนั่นก็คือการกระทำของอริเมท “อะไรคะ”

“แค่นี้ไม่ต้องทายาหรอก อาถามอะไรเข็มหน่อยสิ เข็มมีแฟนไหม” เด็กสาวสะบัดมือออกจากการจับกุมของเขาทันที เห็นแล้วก็ทำให้รู้ว่าเธอกำลังคิดอะไร เธอเป็นผู้หญิงที่ห่วงเนื้อตัว สมแล้วที่ได้มาอยู่กับยาจันทร์ “อาแค่ถาม ไม่ได้คิดอะไร”

“ไม่มีหรอก!”

“งั้นถ้าเข็มมีแฟน แล้วแฟนคิดว่าเข็มนอกใจ ทั้งที่เข็มรักเขาคนเดียว หรือแบบ..อาจจะหวั่นไหวกับคนอื่นบ้าง” เขาพยายามพูดให้ใกล้เคียงกับตนเองที่สุด ก็ไม่รู้ว่าที่เรียกว่าหวั่นไหวไปบ้างใช้ความรู้สึกที่มีกับดอกเข็มไหม “เข็มจะทำไมยังงี้”

“เข็มไม่เคยมีแฟน แต่ถ้าเขาไม่เชื่อก็ไม่บังคับหรอก ถ้าครั้งนี้ไม่เชื่อ ครั้งต่อ ๆ ไปก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน”

ทำไมคำพูดของเธอถึงทำให้ผู้ชายอย่างอริเมารู้สึกดีขึ้นมาได้ เธอมีอะไรบางอย่างที่ดึงดูดทั้งความคิดและสายตาเสมอ และก็ไม่ใช่แค่เขาคนเดียวเท่านั้น ชนະชนก็ยังไม่อาจวางตาจากเธอได้

“อาทิวสนไม่ได้มีปัญหากับแฟนเพราะเข็มใช่ไหม” ดวงตาคู่สวยหลบลองต่ำ เธอพอรู้ว่าคนในสังคมกำลังมองอริเมทไม่ดี ถึงการรับเธอมาดูแล แน่แน่นอนว่ามันมีแต่ข่าวเสียหาย

“อาหนักแน่นพอ เรื่องพวกนั้นทำอะไรเอาไม่ได้หรอก ถ้าเป็นหลานย่าจันท์ต้องอดทนให้มากพอ อย่าให้สิ่งเหล่านั้นมาบั่นทอน คนพวกนั้นแค่คนที่สนุกพูดไปวัน ๆ เรารู้ว่าใครที่ควรจะอยู่ในที่ที่เรียกว่าสำคัญสำหรับเรา”

สิ่งที่อิเมทพูดทำให้ดอกเข็มรู้สึกเข้าใจ คนที่นี่สำคัญกับเธอ บ้าเสียด บ่ทอง ย่าจันท์ และอาทิวสนที่กำลังอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้ พวกเขาคือคนสำคัญสำหรับเธอ

“เข็มไปนอนนะคะ... เอ็ม....ฝันดีค่ะ” พุดจบสองเท้าของเด็กสาวก็วิ่งลื่นขึ้นบันไดไป ทิ้งไว้เพียงชายหนุ่มที่ยืนออกมากับคำบอกฝันดี

ดอกเข็ม ริมที่นอน

ตอนที่ 14 ดอกเข็มที่อ้อมเอม

อาหารเช้าของวันนี้จะมีอะไรบางอย่างผิดไปจากเดิม คุณย่าวัยแปดสิบมองเห็นร่องรอยเขียวช้ำที่ต้นแขน หลานชาย ยังมีสายตาเด็กสาววัยสิบแปดที่มองไปยังอริเมท อยู่บ่อยครั้ง บางเวลาก็มองต่ำไปที่บริเวณแขนอย่างห่วงใย เป็นสายตาที่คนผ่านน้ำร้อนมาก่อนมองปราดเดียวก็รับรู้ได้

"กลับมาที่โหม่งยามเล่าพ่อทิวสน บอกกับย่าว่าจะไม่ กลับ หรือห่วงอะไรหรือพ่อ.." คนเป็นย่าคิดแกล้ง สิ่ง ที่มองเห็นไม่รู้หลานชายรู้ตัวหรือไม่ แต่ความห่วงใยที่มีต่อเด็ก

สาวดอกเข็มชัดเจนเสมอ ไม่มีหญิงใดที่yal่องรู้ว่าใส่ใจดูแลถึง
เพียงนี้ จะคาดเดาเป็นสิ่งที่อื่นได้ไม่นอกจากความรัก แต่รักนั้น
เป็นแบบไหนกัน

น้องสาว หรือ คนรัก

"วันนี้หยุด ผมก็อยากที่จะพักผ่อนที่บ้านสวนก็เท่านั้น
ครับ" เขาตอบราบเรียบ

"เดี๋ยวนีหยุดวันอังคารแล้วหรือ ย่าไม่ยักรู้" คนเป็นย่า
ยังเฝ้าต่อ เป็นบทสนทนาที่ทำให้ย่ายิ้มได้มากเลยทีเดียว

"ย่าครับ" อริเมทลากเสียงยาว มือหนึ่งเอื้อมจับมือเหี่ยว
ย่นกระชับจับบางเบา คุณย่าของเขามองหลานชายออกเสมอ
และเขาคงต้องขอร้องทางสายตาให้เลิกกลั่นแกล้งเขาเสีย "ผม
เป็นเจ้าของบริษัทนะครับ"

"ไหนบอกกับปู่ว่า ยิ่งเป็นเจ้าของบริษัทยิ่งต้องทำงาน
สองเท่า ทำได้ทุกหน้าที่ของลูกน้อง เป็นเหตุผลให้ต้องซื้อ
คอนโดฯ หรือปู่จำผิด!" คุณปู่ทองร่วมสมทบอีกคน

ดอกเข็มมองเห็นการสนทนาแล้วให้รู้สึกเศร้า ความ
เศร้าระคนคิดถึงคนที่ตายจาก แม้ใบหน้าจะฉาบไปด้วยยิ้มแต่
ในใจเศร้าเหลือเกิน ญาติมิตรที่มีไม่เคยดูดำดูดีเธอแม้แต่นิด
การได้เห็นครอบครัวนี้รักใคร่และดูอบอุ่น มันสร้างทั้งความสุข
และความเศร้าให้กับเธอในเวลาเดียวกัน

"แบบนี้ก็หมายความว่า พี่ทิวสนกลับบ้านเพราะดอก
เข็มไซ้ใหม่คะย่าจันทร์" แก้วยิ้มว่าเสริมทัพอีกแรง วันนี้เธอได้
กินข้าวเข้าก่อนไปเรียนเพราะไม่ต้องนั่งรถเมล์ และคงได้นั่งรถ
หฺรุษของอริเมทหรือไม่ว่าคนรถของบ้านหลังนี้ คนรถที่ทำทั้งสวน
และคอยขับรถให้ปู่ย่านั่งนั่นเอง

"กินข้าวไปเลยแก้ว เดี่ยวให้เดินไปนะ" คนถูกเล่นงาน
อย่างอริเมทร้องบอก

"คุณปู่ พี่ทิวสนแกล้งแก้ว" เด็กสาวพ้อง

"ถ้าพ่อทิวสนจะไม่ไปส่งแม่แก้ว ย่าจะให้คนรถไปส่งเอง
หลานย่าคงไม่ใจดำหрокแม่แก้ว" ตอนนี้อริเมทกลายเป็น
หลานหัวเน่าไปแล้ว "ว่าแต่แขนไปโดนอะไรมา ชุกชนเป็นเด็ก
จั่นเหรอก"

"....." อริเมทมองไปยังต้นแขนซึ่งมีรอยช้ำ แขนเสื้อ
ไปโปกปิดไม่มิดทำให้คุณย่าผู้ช่างสังเกตมองเห็น ชายหนุ่ม
มองไปยังหญิงสาวที่นั่งอีกฟากฝั่งแล้วจึงยิ้ม "เมื่อคืนผมเดินไม่
ระวัง ก็เลยมีอุบัติเหตุนิดหน่อยครับ"

"ใช่หรือเปล่าคะ" แก้วว่าพร้อมกับถูกเพื่อนหญิงที่นั่งข้าง
กายดึงแขนเสื้อไว้ เพราะเมื่อคืนหลังจากที่อริเมทเดินมาส่งที่
ห้อง แก้วก็ตื่นมาตั้งคำถามมากมาย รวมไปถึงเจ้าตุ๊กตาตัวสี
ขาวที่อยู่ห้วนนอนด้วย

บนโต๊ะอาหารยามเช้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม อริเมททำหน้าทีไปส่งเด็กนักเรียนยามเช้า เขานั่งประจำที่คนขับแต่จัดการโทรศัพท์ที่ซื้อมาให้ดอกเข็มแต่เธอยังไม่ได้รับ ใส่เข็มมือถือแล้วจัดการโทรเข้าเครื่องตัวเองเรียบร้อย

"วันนี้มีคนขับรถดีใจจังเลย" แก้วว่าพลางขึ้นไปนั่งประจำที่หลังคนขับ เป็นดอกเข็มที่นั่งข้างกายอริเมท

"ตอนนี้ไม่มียาปกป้องนะ" อริเมทพูอย่างไม่จริงจัง

"แต่แก้วมีดอกเข็ม ฮ่า ๆ"

"เราไม่ปกป้องแก้ว เพราะเมื่อเช้ายาจันทร์ คุณปู่ รุมว่าอาทิวสนเสียเยอะ" เด็กสาวหันไปยิ้มให้กับชายที่ทำหน้าที่ขับรถ "อาทิวสนไม่ต้องให้แก้วทำงานวันอาทิตย์เลย แก้วแกล้งอาซะเยอะ"

"จริงสินะ อาเห็นด้วย อาลืมเรื่องนี้ไปได้ยังไง" อริเมทร่วมสมทบ ตอนนี้ดอกแก้วตัวคนเดียวแล้ว

"ไม่เอาไม่แกล้งแก้วแบบนี้ แก้วจะพุดดี ๆ ไม่ว่าอะไรพี่ทิวสนสักคำเลย จริงจริง ฮ่า ๆ ๆ" เด็กสาวทำเสียงสูงพร้อมกับหัวเราะ

"นี่โทรศัพท์เครื่องใหม่ อาเสียมารยาทบันทึกเบอร์เรียบร้อย" ชายหนุ่มยื่นสิ่งที่หมายจะให้กับหญิงสาว อย่างน้อย

หากมีเรื่องฉุกเฉินจะได้ติดต่อกันได้ “อาว่าเข้มควรที่จะพกไว้ อย่างน้อยก็เวลาฉุกเฉิน”

“.....” ดอกเข็มรับสมาร์ตโฟนเครื่องสวามาถือไว้ เหตุผลมากมายที่เธอไม่อยากจะใช้ เพราะเธอไม่ต้องการรับรู้หรือมองเห็นสิ่งที่ไม่อยากเห็น คำพูดของคนอื่นที่ทำร้ายเธอ

แต่มันก็คือสิ่งที่เธอพยายามหนี ตอนนี้เธอได้เรียนรู้แล้วว่าเธอควรที่จะสู้และเริ่มต้นชีวิต มันเจ็บปวด แต่มันต้องทำให้เธอผ่านพ้นไปได้แน่ อย่างน้อยเธอก็ยังมีครอบครัวของย่า จันทรีที่รักและดูแลเธอ และยังมีอริเมทที่อยู่ข้างเธอเสมอ

อริเมทส่งเด็กสาวทั้งสองคนที่หน้าโรงเรียนเป็นที่เรียบร้อย เขาขับรถออกไปอย่างอารมณ์ดีเมื่อคิดถึงสองเด็กสาวที่พูดคุยกัน เธอทั้งสองจะมาทำงานที่บริษัทในวันอาทิตย์ และวันนี้เขาจะต้องไปหาดูว่ามึงงานอะไรให้ทำบ้าง

น่าแปลกที่เขาารู้สึกว่าใบหน้าตัวเองมีรอยยิ้มตลอดเวลา และรอยยิ้มนี้จะเกิดเมื่อเขาคิดไปถึงดอกเข็มเสมอ ดูเหมือนว่าดอกเข็มดอกนั้นจะมีผลต่อสภาพจิตใจของเขาเสียแล้ว

“ทิวก็แค่เอาเรื่องที่วิวไม่เชื่อใจมาอ้าง ความจริงแล้วทิวกับนางเด็กนั่น!!” วินาวีงเข้ามาผลักกอกอริเมทต่อหน้าพนักงาน

มากมาย เธอร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดเพราะแอบตามชายหนุ่มออกจากบ้านสวน ยังเห็นว่าคนทั้งคู่พูดจาหยอกล้อยิ้มกันหวานชื่นให้กัน

“ไปคุยในห้องทำงานครับวี”

“ไม่!! คุณตรงนี้แหละ ให้คนเขา^{รู้}ไปเลยว่าทิว^{รู้}ทิงวีไปหานางเด็กคราวลูกนั้น พ่อเขาคงขายให้อย่างที่ชาวซุบซิบว่ากัน แล้วก็คงเอาตัวเองมาประທံงความอยู่รอด!! สมเพช”

“วี!! ไปคุยในห้อง” อริเมทพยายามจะคุมสติ เขาโกรธที่วันาพูดถึงดอกเข็มแบบนี้ การที่ไม่^{รู้}ว่าคนอื่นเป็นคนอย่างไรก็ไม่สมควรที่จะมีใครวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นได้

“ไม่!! วีจะประจານมัน!!”

“วีไม่ได้ประจານเข้มนะ แต่วีกำลังประจานตัวเอง วีอายุมากกว่าเข้มอีกนะ แต่วี^{รู้}ใหม่^{ว่า}คนที่วีกำลังต่อ^{ว่า} มีความอดทนและเป็นผู้ใหญ่มากกว่าวีอีก” อริเมทเหลืออดต่อ^{ว่า}หญิงสาว เขาพยายามที่จะพาเธอเข้าไปคุยในห้องแล้ว แต่เธอไม่ฟัง

หญิงสาวที่ร้องไห้^{ร้อง}ให้เข้ามาต่อ^{ว่า} เธอกำลัง^{ร้อง}ให้มากไปกว่าเดิม เธอใช้สองมือทุบเข้าที่อกของอริเมท เธอถูกเปรียบเทียบกับผู้ใหญ่มากของเขา เธอไม่มีค่าพอสำหรับเขาอีกแล้ว

“นี่คงหลงมันหัวปักหัวปำเลยใช่ไหมคะ ทิวถึงพูดกับวีแบบนี้ เมื่อก่อนทิวไม่เคยพูดแบบนี้กับวีเลย ฮือ ๆ”

“วี หยุตร้อง ไปคุยในห้องนะครีบ” ชายหนุ่มพยายามตั้งสติ

เพียะ!!!!

ฝ่ามือของวีนาตบเข้าอย่างจังบนใบหน้าอริเมท เธอตกและผลักเขาออกจากตัว ก่อนที่ร่างกายจะวิ่งออกจากตรงนี้ด้วยความเจ็บปวด

อริเมทเพียงแต่ทอดถอนหายใจ ความคิดก่อนหน้านี้เขาคิดว่าจะไปพูดคุยกับวีนา ความรู้สึกดี ๆ มากมายยังมีให้กับเธอเสมอ และมันก็ยังเรียกว่าความรัก แต่จากที่เธอเข้ามาอาละวาดอย่างขาดสติโดยที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ความคิดหนึ่งมันก็บอกกับเขาว่า ‘หรือจบกันเพียงเท่านั้นจะดีแล้วจริง ๆ’

“เรื่องในวันนี้ ไม่ว่าจะภาพ เสียง หรือรูปแบบไหนก็ตาม ทุกคนรู้ดีใช่ไหมว่าจะต้องทำยังไง” ชายหนุ่มพูดพลางหมุนตัวเดินเข้าไปยังห้องทำงานของตัวเอง

เพียงเข้ามาในห้องสิ่งแรกที่เขาทำก็คือการทอดถอนลมหายใจออกมาแรง ๆ เขารู้สึกเหนื่อยขึ้นมาทันทีกับเรื่องที่เกิดขึ้น
ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

ประตูห้องทำงานของอริเมทถูกเปิดโดยไม่ต้องขอ อนุญาต เพราะคนที่เคาะประตูคือสิงหา เพื่อนสนิทที่ดูแลเรื่อง การตลาดของบริษัท

“ข่าวไวดีจริง ๆ มีพนักงานคนไหนกลัวฉันไหมเนี่ย” อริ เมทพูดอย่างเหนื่อย ความจริงไม่มีใครเอาข่าวไปบอกสิงหา แต่เป็นสิ่งที่ได้ยินเหตุการณ์ทุกอย่าง

“แกกับลูกสาวคุณประจักษ์นี่ยังงัวะ ไหนบอกว่าแคร์รับ ดูแลแทนพ่อเขาไง” สิงหาเล่าเรื่องอย่างไม่มีร้อ ความจริงก็ พอจะรู้เรื่องที่เพื่อนดูแลดอกเข็ม และก็ยังได้รู้ว่าไม่มีอะไรมาก ไปกว่านี้

แต่มันจะไม่มีคำถามเลยเมื่ออริเมททะเลาะกับแฟนด้วย เรื่องเด็กในปกครอง และยังมีภาพหลุดออกมาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ภาพในงานศพที่กอดกัน ภาพชายหญิงเดินในงานวัด ด้วยกัน ไหนจะไปส่งที่โรงเรียน

“บอกไปแล้วนี่ วันอาทิตย์นี้ดอกเข็มจะมาทำงานกับ แก้ว ถ้าอยากเจอก็มาทำงานวันอาทิตย์”

“แนะนำให้เพื่อนมาเจอ หมายความว่างัวะ”

“ก็จะรู้ไง ว่าดอกเข็มเป็นคนแบบไหน แกจะรู้ว่า ข่าวที่ออกมามันไม่มีมูล ดูแลนะไซ้ แต่ไ้เรื่องที่ชายตัวให้ ฉันนะไม่มีวัน”

“หมายถึงแกไม่มีวันเอา!!” สิงหาถามต่อ

“ไม่มีวันที่ดอกเข็มจะทำแบบนั้นต่างหาก”

คล้ายกับว่าอริเมทจะอยากตอบว่า ‘ฉันน่าจะอยากจะทำเอา แต่ดอกเข็มไม่มีวันแน่!’

เย็นของวันดอกเข็มได้นั่งรถเมล์กลับบ้านสนใจ
เธอนั่งรถมาลงที่ปากทางแล้วเดินเข้าไปในบ้านสวน
ตามที่แก้วสอน ไม่ได้เดินตามถนนที่มันจะไกลกว่าเดิม
เดินลัดบ้านหลังนั้นออกหลังนี้ราวกับตัวเองคือเจ้าของ ชูด
นักเรียนที่สวมใส่จึงซุ่มไปด้วยเหวี่ยง

“สวัสดีค่ะคุณย่า” / “สวัสดีค่ะคุณย่า”

สองหญิงสาวเดินมาถึงสวนของย่าจันทร์ในที่สุด เมื่อ
เข้ามาในเขตสวนก็เห็นคุณย่าวัยแปดสิบยืนดูคนงานตัดกล้วย
สุชคาเครือ

“วันนี้ได้เดินกลับ นั่งรถเมล์ เหนื่อยไหมแล้วแม่หนู” ย่า
เอ่ยถาม มือเหี่ยวก้มหยิบกล้วยหนึ่งหวีที่สุกกำลังกิน คนเป็น
ย่าดูออกว่าสองเด็กสาวดูจะทั้งเหนื่อยและหิว เนื้อตัวเต็มไปด้วยเหงื่อ “หิวก็กินกล้วยนี้เสียก่อน แม่เสียงคงกำลังเข้าครัว
แล้ว”

“ขอบคุณค่ะ” ดอกเข็มรับเอากล้วยมาแบ่งกับเพื่อน

เธอหิวจริงอย่างที่ย่าจันทร์พูด กล้วยหนึ่งหวีจึงได้ถูกทำลายไปจนเรียบไม่เหลือแม้แต่ลูกเดียว ย่าจันทร์และคนงานที่กำลังทำหน้าที่ตัดกล้วยรวมทั้งแบกไปไว้ที่ได้เรือนมองสองหญิงสาวยิ้ม ๆ อาจเป็นได้ว่ากล้วยที่ตัดไม่ต้องเอาไปแจกเสียแล้ว เพราะพวงนี้ได้เดินกลับก็ต้องหิวอีกแน่

“คุณย่าเอากล้วยเลี้ยงหลานแล้วเหอครับ” ชนะชนเดินเข้ามาหาย่าในสวน เขาอยู่ในชุดนักศึกษาดูหล่อเหลาสาวไหนได้เห็นเป็นหมายจับจ้อง จะมีก็แต่แม่ดอกเข็มของย่าจันทร์เท่านั้นที่มองผ่านไปราวกับเขาคืออากาศ

“ว่างหรือพอชนะ ย่าว่าดูเหมือนจะคิดถึงย่าบ่อยกว่าเก่า” คนเป็นย่าพูดอย่างรู้ทัน

“โถ ย่าครับ แม่ให้ผมเอาแกงไก่บ้านมาให้ ย่ามองผมแบบนี้ได้ไง” คนเป็นชายกอดย่าวัยแปดสิบอย่างซัดเซิน ถูกจับได้เสียแล้วกับการมาหาเสียบ่อย ไฉ่แกงไก่บ้านก็เป็นข้ออ้างชั้นดี เพราะเขาเป็นคนบอกให้แม่ทำเพื่อที่จะเอาไปให้ย่า

“วันเสาร์นี้มาขับรถให้ย่าหน่อยนะ ย่าจะพาแม่หนูดอกเข็มไปไหวพ้อ” ย่าจันทร์พูดพลางมองไปหาเด็กสาวที่นั่งคู่กับแก้ว ด้วยเห็นว่าช่วงนี้มีแต่เรื่อง ได้พาออกไปไหวพ้อให้ผ่องจิต

สบายใจเสียหน่อยคงจะดีไม่น้อย จะทำให้เด็กสาวมีกำลังใจ
จะใช้ชีวิตมากขึ้น

“คุณย่าจะพาหนูไปเหรหะคะ” คนที่แอบได้ยินเอ่ยถาม
อย่างดีใจ เธออยากไปหาพ่อ เธอเหงา และเธอก็คิดถึงอ้อม
กอดของพ่อเหลือเกิน

“อยากไปไหมเล่า!”

“อยากค่ะ เข้มอยากไป แต่..” ดอกเข็มหยุดพูดเพียง
เล็กน้อย เธอมองไปยังชนะชนที่จะทำหน้าที่ขับรถ ทำไมต้อง
เป็นเขา ทำไมไม่เป็นอริเมทที่เธอรู้สึกสนิทใจกว่า “อาทิวสนไม่
ว่างเหรหะคะ”

“ผมขับรถให้นั่งได้ครับคุณหนูดอกเข็ม” ชนะชนเรียก
ตามแก้ว พูดแล้วยังหันไปหัวเราะกับแก้วชอบใจ

“แต่เราอยากให้อาทิวสนขับมากกว่า” ดอกเข็มเอ่ย
เถียง

“ก็ถ้าพ่อทิวสนว่าง ย่าจะไม่ให้ชนะชนขับ ดีไหม นาน
ทีหลานชายจะได้ถูกใช้งาน ย่าเลยเรียกใช้เอาไว่ก่อน” ย่า
จันทร์เอ่ยช่วยเหลือ ดูออกว่าเด็กสาวไม่ใช่คนที่ไว่ใจคนง่าย
แต่กับอริเมทดูจะเชื่อใจเสียแล้ว เพราะอริเมทเข้ามาในยามที่
ดอกเข็มไร้เสาหลักพึ่งพิง

ย่าจันทร์เพียงแต่มองห่าง ๆ ไม่รู้ว่าเสาดันนี้จะเพียงให้
เธอฟังและคำเดินไปข้างหน้า หรือเสาดันนี้จะป็นเสาที่เด็กสาว
จะหยุดเดินและยืนคู่กับมัน

อาหารมือเย็นไร้เงาของอริเมท แต่กลับมีคนที่น่าสงแง
ไ้บ้านมาร่วมโต๊ะด้วย ระหว่างทานอาหารหลานชายคนเดียว
ที่นั่งรวมโต๊ะก็ไม่ว่ยหาโอกาสส่งสายตาแว่วอน แม้จะได้รับ
เพียงการเหมินเฉยก็ยั้งมีความพยายามต่อไป

“จะพาหลานไปไหว้พ่อ ไม่เก็บดอกไม้มาร้อยมาลัยให้
หลานเสียหน่อย” ปู่ทองเอ่ยหลังจากที่ย่าจันทร์บอกเล่าเรื่องจะ
พาไปวัด เดิมที่ย่าจันทร์มีฝีมือเรื่องงานมาลัยมาก ปู่ทองออก
จะชอบด้วยจะได้จากคู่ครองร่วมเรือนทุกปีเสมอ เช่นเดียวกับ
ก่อนนอนที่เมียจะนบไหว้ก่อนหลับนอนทุกคำคืน

“ย่าจันทร์ร้อยมาลัยเป็นด้วยเหรอะ” ดอกเข็มถาม
อย่างสนใจ

“ย่าร้อยตั้งแต่เป็นสาว ก็เป็นวิชาติดตัวมาแต่เด็ก แก่
แล้วตาฝ้าฟางจึงไม่ได้ร้อย เดียววันศุกร์ย่าจะไปเก็บดอกพุฒมา
ร้อยให้ ดอกมะลิน่าจะไม่พอที่จะร้อยเป็นพวง”

“สอนหนูได้ไหมอะ” ดอกเข็มเอ่ยถาม แม่เสียงที่นั่งข้าง
กายก็พลอยสนใจไปด้วย คุณหนูของเธอกำลังสนใจงานเห่
งานเรือน ถึงจะไม่เคยทำก็ยั้งไ้รู้

“เดี่ยวผมอาสาเก็บมะลิ ภูหลาบ และก็รักมาให้ครับ
ริมสวนที่บ้านคุณจะเยอะอยู่ครับ” ชนะชนเอ่ย เขาต้องรีบฉวย
โอกาสจะได้มาบ้านหลังนี้ได้บ่อย ๆ

“ดี” นั้นพ่อชนะชนเก็บมาวันพຸ່ງนี้ แล้วย่าจะสอนแม่หนู
นะ”

“ขอบคุณค่ะ”

ดอกเข็ม รักที่อ่อน

ตอนที่ 15 จะไม่ผิดนัดเธอแน่นอน

เย็นย่ำจนค่ำมืดดอกเข็มไม่เห็นวีแววว่าอริเมทจะกลับ เธอนอนอยู่บนเตียงหมุนโทรศัพท์เครื่องใหม่อย่างใช้ความคิด เธอไม่รู้ว่าควรหรือไม่ที่จะโทรไปถามถึงเหตุผลที่ไม่กลับ หรือควรจะโทรไปบอกไหมว่าวันเสาร์นี้ยาจะพาเธอไปไหว้พ่อ

แม่บ้านเสียงเดินเข้ามาในห้องปิดหน้าต่างลงกลอนหญิงสาวที่นอนบนเตียงจึงได้ลุกนั่ง “ป้าเสียง ป้าเสียงว่าทำไมวันนี้อาทิตย์สนไม่กลับบ้านหรอ”

“ย่าจันทร์บอกว่างานยุ่งนะค่ะ ปกติไม่ค่อยได้กลับ มา กลับบ่อยช่วงที่คุณหนูมาอยู่ที่นี่” ป้าเสียงอธิบาย

“....” คนฟังเงิบก้มมองโทรศัพท์ เธออยากโทรไปถามแต่ก็กลัวควรวุ่น จะดูไม่ดีหรือเปล่า

“ถ้าคุณหนูอยากรู้ก็ลองโทรถามสิคะ ป้าเองก็เป็นห่วง ไม่รู้ว่าคุณทิวสนจะได้กินข้าวหรือยัง” แม่บ้านเสียงพูดต่ออย่างรู้ใจ “ป้าจะลงไปปอกมะม่วงให้คุณหนูนะค่ะ แล้วป้าจะเอาขึ้นมาให้”

“ค่ะ”

ดอกเข็มจ้องมองแม่บ้านเสียงเดินออกไปจากห้อง เธอหันกลับมาสนใจเมื่อแม่บ้านเสียงพ้นสายตาแล้ว ‘ควรจะโทรไปถามไหมนะ’

ครืด!!! ครืด!!!

ยังไม่ทันที่ดอกเข็มจะได้กดโทรหาหรือตัดสินใจอะไร โทรศัพท์ที่ถืออยู่ในมือก็มีสายเรียกเขา และสายที่โทรเข้ามาก็คือ ‘อริเมท’

คนที่มีความตั้งใจจะโทรหาปรับสีหน้าเล็กน้อย แต่ใบหน้าของเธอก็ยังเปื้อนไปด้วยรอยยิ้มแห่งความดีใจ

“ฮัลโล” ดอกเข็มรับสายด้วยเสียงราบเรียบ

(“เข็มนอนหรือยัง อาโทรมากวนหรือเปล่า”)

“ยังไม่นอนคะ ทำไมอาทิวสนไม่กลับบ้าน” เด็กสาว
เอ่ยถามสิ่งที่สงสัย คนที่กำลังอยู่กับกองเอกสารที่ตั้งใจโทรหา
เพื่อที่จะบอกเรื่องนี้

(“อางานยุ่งมาก มีงานด่วน! น่าจะกลับเข้าไปที่บ้าน
สวนอีกทีวันเสาร์ หรือไม่ก็วันอาทิตย์”)

“วันเสาร์ตอนเช้าได้ไหมคะ” ดอกเข็มพูดออกไป เพราะ
เธออยากให้เขาเป็นคนพาไป ไม่ใช่เพราะเธอไม่ชอบชนะชน
แต่เพราะเธออยากให้อริเมทพาไปเจอพ่อ ให้พ่อรู้ว่าเขาดูแล
เธอดี “คือ...”

(“ได้สิ อาจจะกลับเย็นวันศุกร์ละกันนะ”)

“คือ คุณย่าจะพาเข็มไปไหว้พ่อ เข็มก็เลยอยากให้อา
ไปด้วย พ่อเองก็คงอยากเจออาเหมือนกัน”

(“อาจจะไม่ผิตนัดแน่นอนครับ”) คนฟังรู้สึกหัวใจอึดอัด
เธอเองก็เชื่อว่าอริเมทจะไม่ผิตนัดเธอแน่นอน (“มันดีแล้ว
เข็มนอนเถอะ แล้ว...แล้ว..พรุ่งนี้อาจจะโทรหา”)

“.....”

(“โทรเช็คว่าเข็มไปเรียนหรือเปล่า ตั้งใจเรียนนะ รู้
ไหม!”) คนปลายสายวางสายไปในที่สุด แต่คนฟังยังคงนั่ง
เจิบพร้อมกับใจที่อึดอัด เธอเองก็รู้เหมือนกันว่าทำไมมันถึง
เป็นแบบนี้ไปได้ ทำไมเธอถึงรู้สึกอึดอัดในหัวใจ

เด็กสาวนอนหลับตาพร้อมบนที่นอน เธอกระสับกระส่ายเล็กน้อยก่อนที่จะหลับไหลเข้าสู่ห้วงนิทรา นับว่าเป็นการนอนหลับไปพร้อมฝันดีเลยทีเดียว เพราะเธอกำลังรอคอยที่จะได้ไปหาพ่อ

เช้าวันใหม่ดอกเข็มไปเรียนพร้อมกับแก้วโดยรถเมล์ ทั้งสองได้กล้วยของย่าจันทร์ที่ตากเป็นอาหารเข้าบนรถ และยังได้แซนด์วิชจากแม่บ้านเสียงมาคนละชิ้น ดอกเข็มค้นพบว่าชีวิตที่ได้ดูแลตัวเองมีความสุขกว่าเคย แต่เธอก็ไม่ได้มองว่าชีวิตที่สุขสบายที่พ่อเคยสร้างให้ไม่มีความสุข แต่ตอนนี้เธอรู้สึกว่าเขาดูแลตัวเองได้ พ่อของเธอไม่ต้องเป็นห่วงอีกแล้ว

เธอเฝ้าบอกตัวเองในใจเสมอว่าพ่อของเธอจะต้องภูมิใจที่ตอนนี้เธอสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ ชีวิตที่เธอคิดว่ามันจะพังทลายไปเสียแล้ว พังทลายไปพร้อมกับการสูญเสียพ่อ ความสุขสบายที่เคยมี และเงินทองที่เคยใช้

แล้วเธอยังได้เพื่อนใหม่อย่างแก้ว เพื่อนที่เธอไม่เคยใช้ของมีค่าเพื่อคบหากัน แต่ใช้เพียงหัวใจเท่านั้นที่ดูแลกันเสมอ คนอื่นจะพูดอย่างไรเธอเพียงมองผ่าน และเธอจะเพียงคิดใน

ใจว่าเธอฟังภาษาของหมามันไม่รู้เรื่อง หากเธอตอบได้
หมายความว่าเธอได้เรียนรู้ภาษาหมาแล้ว

เช้าของวันศุกร์ชนะชนเอาดอกไม้ต่าง ๆ ที่รับปาก
มาให้แต่เช้า พร้อมทั้งยังอาสาไปส่งดอกเข็มและแก้วที่
โรงเรียน แต่เด็กสาวผู้ถือตัวแต่ไม่อวดดีก็เลือกที่จะปฏิเสธ
จนย่าจันทร์ต้องเอ่ยบอกว่าอยากจะกินข้าวเข้ากับแม่หนูของย่า
ดอกเข็มจึงได้จำยอมให้ชนะชนไปส่ง

หลังมื้ออาหารดอกเข็มได้บอกให้แม่บ้านเสียงห่อข้าวให้
เธอด้วย วันนี้เธออ้อยอิ่งกับฝีมือการทำอาหารของแม่บ้านเสียง
มาก เธอจึงอยากที่จะห่อไปกินที่โรงเรียน แก้วก็พลอยชอบใจ
เพราะเธอจะได้ประหยัดเงิน เดิมทีก่อนที่จะมาสนิทสนมกับ
ดอกเข็มก็ห่อข้าวไปกินที่โรงเรียนเสมอ

“ทำไมวันนี้ถึงห่อข้าวล่ะคะคุณหนู เงินไม่พอใช้หรือ
เปล่านั้น” แม่บ้านเสียงเลือกกล่องบรรจุอาหารที่ดูจะสวยงาม
ที่สุด เธอไม่อยากให้คุณหนูของเธอห่อข้าวไปกินด้วยซ้ำ เธอ
กลัวคุณหนูของเธอจะอับอายขายหน้า

“พอใช้ค่ะ เข็มไม่ได้ซื้ออะไร แต่แก้วเขาก็ยังห่อไปกิน
ได้ เข็มก็ต้องห่อไปได้”

“ป่าเลือกกล่องสวย ๆ ปากลัวคุณหนูจะอายเขาอะคะ”
แม่บ้านเสียงพูดเสียงอ่อนเศร้า เธอเห็นคุณหนูของเธอลำบากก็
รู้สึกให้สงสาร แต่เธอก็มีความสุขที่คุณหนูของเธอโตขึ้นทุกวัน
คืน นับจากเข้ามาอยู่ที่บ้านหลังนี้ก็ยังไม่เคยได้ยินเสียงกรีด
ร้องเอาแต่ใจสักครั้ง

“อายอะไรอะคะ” ดอกเข็มรับเอากล่องข้าวมาถือไว้ มี
กล่องของแก้วด้วยเพราะวันนี้เธอมากินข้าวที่บ้านย่าจันทร์เพื่อ
ไปเรียนพร้อมกัน “เข็มไปก่อนนะคะ สวัสดีค่ะ สวัสดีค่ะป๊าย่า”

แม่บ้านเสียงรับไหว้คุณหนูของเธอพร้อมกับน้ำตาที่คลอ
หน่วยตาทุกวัน วันแรกที่คุณหนูของเธอยกมือไหว้น้ำตาไหล
พรากอาบสองแก้ม เธอปลื้มใจเสมอที่เด็กสาวที่เธอเลี้ยงดูมา
เหมือนลูกให้ความเคารพเธอที่เป็นแค่แม่บ้าน

“เจ้าน้ำตาเสียจริงนะแม่เสียง” ย่าจันทร์เอ่ยเมื่อเด็ก
สาวเดินลงจากเรือนไปแล้ว “แม่หนูโตขึ้นทุกวัน ฉันรู้ว่าแม่
เสียงปลื้มใจมาก เขาจะเป็นเด็กผู้หญิงที่สง่างาม แม่เสียงจำ
คำของฉันไว้”

“ดิฉันก็หวังแบบนั้นค่ะ หากดิฉันสั่งสอนเองก็ไม่รู้จะได้
ดีเท่านี้ไหม ดิฉันตามใจคุณหนูมาแต่เด็ก สักครั้งก็ไม่กล้าขัด
ใจ ไม่คิดว่าจะโตได้มากขนาดนี้เสียด้วยซ้ำ” แม่บ้านเสียง
สารภาพ

“ตอนฉันเห็นพ่อทิวสนเติบโตก็รู้สึกไม่ต่างจากแม่เสียง
นกหรรณ พ่อทิวสนขาดพ่อไว้แม่ ตอนเด็กก็นับว่าแสนชนไม่
น้อย ต่อมาฉันมีหน้าที่การงานที่ดี มีคนนับหน้าถือตา ดูแล
ตัวเองได้ เทำฉันก็นอนตายตาหลับแล้ว”

“จริงคะย่าจันท์” แม่บ้านเสียงเห็นด้วย

“จันไปดูเตรียมดอกไม้เถอะ เย็นนี้จะได้ออนแม่หนูร้อย
มาลัยไปไหว้พ่อ ฉันจะให้คนรถไปรับเย็นนี้ จะได้กลับบ้านเร็ว
เสียหน่อย” พูดคุยกันแล้วย่าจันท์และแม่บ้านเสียงก็ต่างพา
กันไปจัดการกับดอกไม้ อีกทั้งยังให้คนไปตัดหาใบตองมารอง
แป้นร้อย

ส่วนดอกไม้ที่นึ่งอยู่หลังคนขับหลังตานึง แก้วเป็นคน
นึ่งคู่กับชนะชน ด้วยเมื่อขึ้นรถเธอก็ขึ้นไปนึ่งหลังคนขับทันทีไม่
ยอมให้แก้วได้ทำตามใจไปนึ่งด้านหลัง

“ดอกไม้ เว้นนี้ย่าจะสอนร้อยมาลัยไซ้ใหม่” แก้วเอ่ย
สนทนาด้วยชนะชนขอร้อง เขาอยากพูดคุยกับเธอบ้างเพื่อเปิด
โอกาส ไม่เคยเจอหญิงคนไหนที่เมินเฉยต่อเขาได้มากขนาดนี้
เลย แต่ยั้งเมินเฉยก็ยั้งทำหายไปเสียได้

“อืม...” ดอกเข็มตอบโดยไม่ลื้มตา คนที่เปิดบท
สนทนาได้แต่ยกไหล่เป็นการบอกว่าพยายามแล้ว

“ดอกเข็มอยากแะซื้ออะไรไหม พี่จะพาแะ” ชนะชน
ต้องออกโรงถามเอง หากรอแก้ววันนี้คงเสียเปล่าที่ได้มาส่งแน่

“เราไม่อยากจะซื้ออะไร เราอยากไปเรียน” หญิงสาวตอบ
ขณะนั้นโทรศัพท์ของเธอก็มีสายเข้ามา เธอลืมตาเพื่อ
หาโทรศัพท์ก็พบกับสายตาชนะชนที่จับจ้องมองเธอผ่านกระจก
มองหลัง แต่เธอก็ไม่ได้สนใจเขาสักนิด

(“ถึงโรงเรียนหรือยัง”) อริเมทเอ่ยถามเมื่อคนปลายสาย
รับ เขากำลังเดินเข้าบริษัทเพื่อเคลียร์งานให้เสร็จก่อนเย็นนี้
ยังไงเขาก็จะไม่ยอมผัดนัดกับแม่ดอกเข็มของเขาแน่

“ยังคะ เข้มกำลังจะไปเรียน พี่ชนะชนมาส่ง” เธอเอ่ย
เรียกคนที่กำลังขับรถว่าพี่เป็นครั้งแรก

(“จั้นเหรอ ดีแล้ว จั้นก็ตั้งใจเรียนนะ อาจจะกลับไปก่อน
ข้าวเย็นนะครับ”)

“คะ” เด็กสาววางสายพร้อมกับรอยยิ้ม แต่เมื่อเห็นคนที่
ที่จับจ้องผ่านกระจกมองหลังรอยยิ้มนั้นก็หายไปทันที

“ดีใจจังเลย วันนี้้องดอกเข็มเรียกว่าพี่ด้วย” ชนะชน
ลอยหน้าลอยตาพูด ส่วนคนที่รับฟังหลับตาหนีเขาเสียอย่าง
นั้น

เย็นของวันก่อนเวลาอาหารเย็นอิเมทกลับเข้ามาที่บ้านสวน งานของเขายังไม่เรียบร้อยแต่ได้สั่งให้สิงหาเพื่อนสนิทจัดการต่อ เพราะเขาเลือกที่จะไม่ผัดนัดแต่ไปใช้งานเพื่อนสนิทดีกว่า

เพียงเท่าก้าวขึ้นไปบนบ้านเรือนไทยสายตาก็พบเข้ากับเด็กสาวดอกเข็มที่อยู่ท่ามกลางกองดอกไม้ เธอกำลังพยายามร้อยมาลัยมีย่าจันตร์เอ่ยสอน แต่หน้าตาของมาลัยของเธอนั้นดูจะบูดเบี้ยวไม่น่ามองจนชายหนุ่มแอบยิ้ม

“สวัสดีครับป้า” เขานั่งกับพื้นพับเพียบข้างกายย่า ยกมือไหว้ย่าที่กำลังร้อยมาลัยและหันไปไหว้ปู่ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้

“ไม่กลับบ้านเสียหลายวันนะพ่อทิวสน แม่จิตเอนำมาให้พ่อทิวสนหน่อย”

“ไม่ต้องครับย่า” ชายหนุ่มเอ่ยบอกพร้อมกับสายตาที่มองสบหญิงสาวที่ตั้งอกตั้งใจร้อยมาลัย เธอยิ้มให้เขาเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะนั่งลงกับพื้น แล้วจึงหันไปให้ความสนใจกับเจ้าพวงมาลัย “พวงมาลัยของย่าสวยจังครับ”

ดวงตาของเด็กสาวมองไปยังพวงมาลัยของย่า ก่อนที่เธอจะค้อนวงเล็กให้กับคนพูด ด้วยรู้ตัวว่าพวงมาลัยของเธอนั้นไม่สวย แม่บ้านเสียที่นั่งข้างกายของดอกเข็มจึงได้ยิ้มอย่างเอ็นดูกับท่าทางนั้น

“ของย่าอาจสวยแต่โรยกลีบอับเฉา จะสู้กระไรกับไม้สด
ได้เล่า” คนเป็นย่าเอ่ยเป็นนัยอย่างมีความหมาย แน่นนอนว่า
ชายวัยสามสิบสองฟังเข้าใจ เขาคุ่นชินกับคำของย่าจันทร์เป็น
อย่างดี มีหรือจะไม่เข้าใจกับเรื่องนี้

“ของดอกเข็มก็สวยครับย่า แต่ออกจะคดเบี้ยวไปเสีย
หน่อย”

“โอ๊ย!” ปลายเข็มแทงเข้าที่ปลายนิ้วของเด็กสาวเมื่อ
เธอหันมาสนใจชายที่พูด อริเมทหมายจะเข้าไปจับปลายนิ้วนั้น
แต่ก็ชักกว่าคนที่ใกล้ตัวอย่างแม่เสียง

“โดนทิ่มหลายครั้งแล้วนะคะคุณหนู เลิกร้อยเถอะคะ”
แม่บ้านเสียงพูดประโยคนี้ไม่รู้ต่อกี่รอบ ย่าจันทร์ก็ไม่คิดห้าม
และให้ความคิดของเด็กสาวได้ทำงานเอาเอง

“แม่บ้านเสียงดูไม่ชินกับคุณหนูนะครับ รายนี้คงต้อง
มือขาดถึงจะเลิกทำได้” อริเมทพูดยิ้ม ๆ ทั้งที่เขาก็กู้ตัวว่า
ดวงตาของหญิงสาวมองจับจ้องมาทางตน ก่อนที่เธอจะถูก
ปลายเข็มทิ่มเข้าให้

“ใครเขาร้อยมาลัยจนมือกุดกันล่ะคะ อาทิวสนก็แปลก
คน” เด็กสาวร้องว่าพลางหยิบดอกกรักรมาร้อยต่อ อย่างไรก็ตามเธอก็
จะต้องร้อยมาลัยไปไหว้พ่อให้ได้ หากพ่อของเธอยังไม่ตาย

จะต้องดีใจกับพวงมาลัยพวงนี้ ต่อให้มันจะเป็นแค่ดอกไม้
ธรรมดาหน้าตาไม่สวยก็ตาม

“แต่คนที่ไม่มีสมาธิ อาจมีอกุศลก็ได้นะแม่หนู อยู่กับ
ของแหลมของคมใจลอยไปที่ใด”

“คะคุณย่า” เด็กสาวยิ้มแห้งด้วยกำลังถูกดุอยู่กลาย ๆ
เธอบรรจงร้อยดอกไม้ตามที่ย่าจันทร์สอนอย่างตั้งใจ
แต่มันก็เบี้ยวบ้างเอียงบ้างไม่สวยงามเท่าคนที่มีความสามารถ
มาแต่เก่า แต่จนแล้วจนเล่าพวงมาลัยพวงน้อยของหญิงสาวก็
เสร็จเป็นพวงจนได้ ส่วนของย่าจันทร์นั้นเรียบริบร้อยก่อนนั่งมอง
เธอแล้ว

“เสร็จแล้วคะ พวงมาลัยของดอกเข็มเสร็จแล้ว”

อริเมทมองพวงมาลัยที่มันไม่ได้สวยดูดีเท่ากับของย่า
จันทร์ด้วยความภูมิใจ เขารู้ว่ามันเต็มไปด้วยความตั้งใจของ
เด็กสาว ความพยายามยอมส่งผ่านไปถึงคุณพ่อเป็นแน่

“งามไหมล่ะพ่อทิวสน” ย่าจันทร์ถามเมื่อเห็นหลานชาย
ตนเองมองแม่ดอกเข็มพร้อมกับรอยยิ้มเป็นนานสองนาน คนที่
ผ่านน้ำร้อนมาก่อนหรือจะไม่เข้าใจกับสายตาคู่นั้น

“สวยงามครับ”

“งามจริง ย่าไม่เถียง แต่จะงามเกลี้ยงน่าทะนุถนอมถ้า
พ่อทิวสนรู้จักดูแลนะ” ย่าจันทร์แฝงความหมายสอนหลานชาย

อีกครั้ง จะมีก็แต่แม่บ้านเสียงและอิเมทเท่านั้นที่เข้าใจ ส่วน
ดอกเข้มนั้นมันแต่ใส่อุบะเข้าพวงไม่ได้รู้เรื่องกับใครเขา

ดอกเข็ม รักที่เย็น

ตอนที่ 16 น้ำตาดอกเข็ม

ก่อนเข้านอนหลังจากแม่บ้านเสียงเออาผลไม้มาให้ดอกเข็มได้แอบออกมาจากห้องด้วยหวังจะเจอกับอริเมท เธออยากจะขอบคุณที่อริเมทไม่ผิดนัดกับเธอ เธอมองไปยังห้องนอนของอริเมทโดยไม่กล้าที่จะไปเคาะหา เพียงหวังว่าหากเธอยืนรอตรงนี้แล้วเขาเปิดออกมาก็จะพูดคุยกัน แต่หากไม่ออกมาเธอก็จะเข้าไปอ่านหนังสือต่อ

เหมือนสิ่งใดดลใจให้ชายหนุ่มออกจากห้องโดยไม่มีสาเหตุ และเมื่อบานประตูเปิดออกก็เห็นว่าหญิงสาวกำลังจ้อง

มองมาทางนี้ เธอยิ้มมาให้กับเขาเป็นการบอกว่ารออยู่นานเสียแล้ว

“เข้มรออาเหรอ” อริเมทเดินเข้ามาหา ในมือของเขามีก้อนน้ำด้วยถึ้อออกมาแก็แก็อ ไม่รู้ว่าจะออกจากห้องมาโดยไม่ีเหตุผลเพราะอะไร

“เข้มอยากขอขอบคุณที่อาทิวสนไม่ผิดนัดเข้ม”

“.....” เป็นเรื่องนี้เองหรือหรือ คนฟังอย่างอริเมทยิ้มออกมาเล็กน้อย เขายอมทำงานให้เพื่อนสนิททำต่อเพื่อจะไม่ผิดนัดเธอด้วยซ้ำ โดยปกติก็ไม่ใช้คนที่ผิดนัดใคร แต่ครั้งนี้ที่รับปากเขาเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

“อาทิวสนกับพ่อเหมือนกันเลย ไม่เคยผิดนัดเข้ม และก็ไม่เคยหลอกให้เข้มรอ”

“อาสัญญญว่าจะไม่ทำให้เข้มต้องรอ และอา ก็จะไม่ผิดนัดเข้มด้วย” ชายหนุ่มยื่นคำมั่น เขาไม่ได้พูดเพราะเอาใจ แต่พูดเพราะความรู้สึกของเขาบอกแบบนั้น

“เข้มมีเรื่องหนึ่งที่อยากจะปรึกษากับอาทิวสนด้วย” เมื่อมีคำว่าปรึกษาอริเมทจึงเดินนำไปที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง วางแก้วน้ำลงบนโต๊ะก่อนที่จะนั่งลง “เข้มเห็นประกาศที่บอร์ดโรงเรียน มีการสอบชิงทุนไปเรียนต่อเมืองนอก เข้มอยากจะลองดู”

“เข้มอยากไปเรียนเมืองนอกเหรอ”

“ความจริงเข้มก็ไม่ได้อยากไปนะ แต่เข็มนึกถึงว่าถ้าเข้ม สอบได้ทุน มันจะช่วยแบ่งเบาภาระอาทิวงสนได้บ้าง”

“เข้มไม่ได้เป็นภาระของอาทิวงสนนะ” ชายหนุ่มรีบแย้งในสิ่งที่ เขาไม่รู้สึกว่าเป็นภาระ เดิมที่เขาอาจจะรู้สึกว่าเป็นเด็ก เอะแต่ใจที่ไม่รู้สึกอยากจะทำอะไรก็ได้ แต่เมื่อได้สัมผัสตัวคนที่ แท้จริง กลับพบว่าเธอคือหญิงสาวที่โตเกินเด็กเสียด้วยซ้ำ หัว เวิร์ เข้าใจในสิ่งที่ปู่และย่าของเขาพยายามจะสอน

“อาทิวงสนไม่ได้คิด แต่อาทิวงสนก็รู้ว่าเข้มมีแต่ตัว เข็มอยากช่วย อะไรตัวเองได้บ้าง ตอนนีเข็มนึกถึงความสัมพันธ์กับเข้ม ถ้าเข้มสอบไปได้ เข็มก็อยากที่จะทำให้ตัวเองมีทั้งความรู้และ ประสบการณ์ ที่นั่นจะทำให้เข้มโตกว่านี้ เป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้ และไม่เป็นภาระของพ่อแม่ที่ต้องดูแลเด็กอย่างเข้ม” เด็กสาว อธิบายด้วยเหตุผล

“อาทิวงสนเชื่อว่าแม่บ้านเสียก็ไม่คิดแบบนั้น” อริเมทวางมือ บนหัวของเด็กสาวและลูบเบา ๆ “ถ้าเข็มอยากจะทำอะไรก็ทำ ให้เต็มที่ หรือถ้าสอบไม่ได้อาทิวงสนจะส่งเข็มเรียนเอง ไม่ต้องห่วง”

“ขอบคุณค่ะ” ดอกเข็มยกมือไหว้ ความจริงเธออยาก เข้าไปกอดเขาเหมือนที่กอดกับพ่อ “จ้้นเข้มไปนอนนะค่ะ”

อริเมทเพียงพยักหน้า เขาก็ต้องมองหญิงสาวเดินกลับไป ที่ห้องของตัวเอง มองจนเธอปิดประตูสนิทแล้วจึงได้มอง

ออกไปนอกบ้านเรือนไทย ร่างกายก็พลันเอนตัวพิงกับผนังพิง
เก้าอี้และพณมหายใจออกมายาว ๆ

‘ทำไมเรารู้สึกมีความสุขทุกครั้งที่ได้คุยกับดอกเข็มเลยวะ
ความเสียใจจากการที่ต้องเลิกกับแฟนหายไปไหนหมดกัน’
อริเมทเฝ้าถามตัวเอง เหมือนว่าเขาจะมีคำตอบในใจแต่ไม่กล้า
ที่จะคิดมันออกมา เขาได้แต่บอกตัวเองว่ามันไม่ใช่และเป็นไป
ไม่ได้

“พี่ประจักษ์ไม่ต้องเป็นห่วงนะ ลูกสาวของพี่โตเป็น
ผู้หญิงที่เข้มแข็งมาก ผมจะดูแลเธอเอง” ชายหนุ่มพูดกับดิน
ฟ้าอากาศที่ไม่รู้ว่าเจ้าของชื่อจะรับรู้ไหม แต่เขารู้สึกว่าเขาจะ
ดูแลเธออย่างเช่นปากได้พูดบอกจริง ๆ

เช้าของวันชนะชนเดินทางมาที่บ้านของปู้ย่าแต่
เช้า และเขาก็ต้องผิดหวังที่อริเมทลูกพี่ลูกน้องของเขา
กลับมาเสียตั้งแต่เมื่อวาน แบบนี้แล้วเขาก็ไม่ได้ทำหน้าที่ขับ
รถให้กับแม่สาวดอกเข็มที่หมายตา

แต่ก็เชื่อว่าชนะชนจะยอมเลิกได้ง่าย ๆ เมื่อเขาขอติด
สอยห้อยตามไปด้วย แก้วก็เช่นกันที่จะไปกับดอกเข็มด้วย เธอ

กลายเป็นเพื่อนสนิทของกันและกันที่มักจะไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ

เมื่อมาถึงที่วัดอริเมทและชนะชนได้เข้าไปติดต่อกับทางวัด จะขอถวายสังฆทานและอาหารเพลในวันนี้ด้วย แม่บ้านเสียงเข้าครัวแต่เข้าด้วยอยากจะทำอาหารให้กับเจ้านายที่ล่องลับไปแล้ว เธออยากจะบอกกล่าวกับเจ้านายของเธอถึงเหตุผลที่ยังไม่ได้นำเงินออกมาใช้ หากไม่ถึงคราวจำเป็นก็จะขอเก็บเอาไว้เป็นเงินให้คุณหนูของเธอในยามที่ลำบากจริง ๆ

“นี่ไง ผู้หญิงที่เป็นชาวซุบซิบไปทั่วหน้าบ้านเทิง พ่อตายก็ขายอย่างอื่นกิน” วินาและครอบครัวมาทำบุญที่วัดแห่งนี้ เธอไม่คิดเลยว่าจะได้เจอกับดอกเข็ม และเธอก็คงจะทนไม่ได้ที่จะเห็นแม่สาวคนนี้น้ำขึ้นตาบานโดยไม่ทำอะไรเลย

“.....” ดอกเข็มหันมามองยังคนพูด คนอื่น ๆ ที่กำลังยืนรอก็เช่นกัน เธอมองแล้วว่าคนที่เข้ามาทักทายด้วยคำพูดเสียดสีคือแฟนของอริเมท เธอจึงไม่อยากจะทำให้ชายหนุ่มต้องลำบากใจ ที่รับมาดูแลและทำให้เขาต้องมีปัญหากับคนรัก

“ทำหน้าตาหึม ๆ แต่ก็อ้อยผู้ชายไปทั่ว เอาความสาวเข้าว่า แกล้งทำเป็นบีนน้ำตาให้ทิวสนสงสาร แล้วเป็นยังไง เขาก็แค่ซื้อมาเลี้ยงดูเท่านั้นแหละ แต่ทิวก็ช่างลงทุน จ่ายเงิน

ให้อา ๆ หน้าเลือดของพ่อเธอไปไม่รู้เท่าไรเพื่อจะได้เธอไปเลี้ยงเป็นเมีย!!!”

“แม่หนู หน้าตาออกสะสวยนะ เป็นลูกเต้าเหล่าใครล่ะ” ย่าจันทร์เห็นว่าดอกเข็มไม่ตอบได้ก็พอใจ แม้จะแกล้งวินัย แต่ก็ฟังรู้ความในความหมายของหนุ่มสาว

“ฉันเป็นลูกใครก็เรื่องของฉัน” วินัยรู้ว่าคนที่เธอกำลังพูดด้วยคือใคร แต่เมื่ออริเมทไม่เห็นแก่ความรักของเธอ เธอก็ไม่จำเป็นต้องเคารพผู้ใหญ่ของเขา

“ถูกแล้ว หนูพูดถูกแล้ว” ย่าจันทร์พูดยิ้ม ๆ แต่ดอกเข็มไม่พอใจมาก เธอจะเดินเข้าไปหาวีณาแต่แม่บ้านเสียงรั้งตัวเอาไว้ “แล้วหนูมาทำบุญจิตใจผ่องใสขึ้นบ้างไหม ทำบุญเยอะ ๆ นะ มันจะดีกับหนู”

“หยุดนะ!!” ดอกเข็มเอานิ้วชี้หน้าวีณา เธอสะบัดตัวออกจากแม่บ้านเสียงก่อนจะไปประจันหน้ากับคนที่กำลังอ้าปากด่าว่าย่าจันทร์ที่เธอเคารพ แก้วเองก็ทนไม่ไหวรีบปรีตามเพื่อนไป “ถ้าเธออ้าปากด่าของฉันแม้แต่คำเดียว ฉันจะตบไม่ไว้หน้าวัดเจ้าเลย”

“ด่า!!” วินัยชี้หน้าแต่เธอก็รู้สึกเกรงกลัวไม่น้อย

“คนจนตรอกอย่างฉันต่ำได้มากกว่านี้อีก จะลองดูใหม่
เล่า” ดอกเข็มจ้ำงมือที่ไม่ได้ถือพวงมาลัยจะตบวีณา เธอทน
ไม่ได้แน่ที่จะเห็นใครมาว่ายาที่แสนดีของเธอ

“ทองที่ไหนกันล่ะกระเบื้อง มือข้างไหนกันยอมเปื้อน
โคลน ล้างแล้วกลิ่นมันก็จะไม่ออกง่ายเอาแม่หนู มาหาย่า” ยา
จันทร์เอ่ยถาม เท้าจะเดินเข้าไปหาหลาน ดอกเข็มเองก็จะเดิน
กลับมาหาย่า

แต่วีณาใช้จังหวะที่เธอกำลังจะหมุนตัวกลับคิดว่า
พวงมาลัยในมือของเธอเอาไว้ “คุณวีณา!! เอาพวงมาลัยของ
ฉันมา!!”

“พวงมาลัยของฉัน มันทุเรศมาก นี่ยังเรียกว่า
พวงมาลัยอีกหรอ” วีณาโยนพวงมาลัยที่ดอกเข็มแสนจะตั้งใจ
ลงกับพื้น แแรงกระแทกทำให้พวงมาลัยที่ไม่แข็งแรงเป็นท่อนเดิม
ขาดวิน ดอกมะลิกระจายตัวออกพร้อมกับสายตาทุกคนที่จับ
จ้องไปทางเดียวกัน

เพียะ!!!

ดอกเข็มสะบัดหลังมือตบหน้าวีณาอย่างจัง เธอโกรธจน
เลือดขึ้นหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้น ยาจันทร์เห็นสิ่งเหล่านั้นก็รีบให้
แม่บ้านเสียงเข้าไปห้าม จากที่จะพามาทำบุญให้ชุ่มชื่นใจก็
เป็นหม่นหมองในเขตของวัด

อริเมทได้ยินเสียงอะอะโวยวายจึงรีบวิ่งกลับมาพร้อมกับชนะชน เขาเห็นว่าดอกเข็มกำลังถูกแม่บ้านเสียงจับยึด และวินาทีที่มากับคนในครอบครัวคืออาสาชวโอบประคอง รอยแดงและมือที่ประกบใบหน้าบ่งบอกว่าดอกเข็มได้ทำร้ายวินา

“ฉันจะแจ้งความจับแก จะให้แกมีแต่ตัว ไม่มีอนาคตเลย อีเด็กบ้า!!” วินาโวยวายไม่สนอริเมทที่เข้ามาทันกลาง

“มันเกิดอะไรขึ้น เรามาทำบุญนะเข็ม” อริเมทตำหนิหญิงสาว ดอกเข็มที่เต็มไปด้วยความโกรธจ้องมองเขานิ่งตอนที่พวงมาลัยของเธอตกลงสู่พื้นเธอยังแค่โกรธ แต่ตอนนี้เธอเสียใจจนรู้สึกตาร้อนไปทั้งสองข้าง

ดอกเข็มไม่พูดได้ตอบ เธอเดินไปหยิบพวงมาลัยของเธอที่ขาดอยู่กับพื้น ก่อนที่เธอจะเดินออกไปจากตรงนี้ แม่บ้านเสียงจะตามไปแต่ยาจันทร์ห้าม อริเมทเห็นพวงมาลัยที่เด็กสาวจับก็ทำให้ใคร่คิด และพอจะลำดับเหตุการณ์ได้

“วือย่ามายุ่งกับเข็มอีก คุณกับผมเราจบกันแล้ว”

“ทิว!!!” วินาชี้หน้าอริเมทอย่างไม่พอใจ แต่อาชของเธอที่มากด้วยกิริยาพาตัวออกไป เพราะหากนานกว่านี้พ่อแม่ของเธอ ก็จะต้องมาเห็นว่าลูกสาวกำลังสร้างเรื่องวุ่นวายให้ต้องอับอายกับชื่อเสียง

“ไปตามแม่หนูเสียพ่อทิวสน ย่าจะเข้าไปถวายสังฆทาน กับหลวงพ่อก็จะอุทิศให้คนรักเก่าของพ่อทิวสนเสียหน่อยคงจะดี”

“ดิฉันขอไปดูคุณหนูด้วยได้ไหมคะ” แม่บ้านเสียงขอร้อง เธอตาแดงจะร้องให้ตามคุณหนูของเธอ เธอรู้ว่าคุณหนูของเธอพยายามอดทนมากแล้ว

“จะไปหลายคนทำไม คนเดียวทำให้แม่หนูเสียใจก็ให้เขาตามไปขอโทษคนเดียวพอ” ย่าจันทร์หมายถึงหลานชายตัวเองที่ตัวนสฺรูปต่อว่าเด็กสาว คนฟังอย่างอริเมทจึงได้แยกตัวออกไป เขารู้ว่าดอกเข็มเดินไปทางไหน เพราะทางที่เดินไปคือสถานที่เก็บอัฐิของพ่อเธอนั่นเอง

สองเท้าของอริเมทที่วิ่งตามมาหยุดนิ่งพร้อมกับสายตาที่จับจ้องไปยังปลายทาง เด็กสาวในชุดกระโปรงยาวสีเข้มเสื้อยืดสีขาวนั่งกอดเข่าข้างเจดีย์ใส่อัฐิพ่อ ความรู้สึกเกาะกินหัวใจเมื่อเขาได้ทำให้เธอต้องเจ็บช้ำ ทั้งที่เมื่อคืนพูดคุยและรับปากกับเธออย่างดี แต่การที่เขาดำหนิก็ไม่ใช่เพราะเชื่อว่าเธอทำร้ายวีณา เขาเพียงไม่อยากจะให้วันดี ๆ ที่เธอมาไหว้พ่อต้องมีเรื่องน่าชัง

อริเมทเดินเข้าไปหาหญิงสาวที่นั่งกอดเข่าก้มหน้า เธอร้องไห้ แม้จะไม่ได้ยินเสียงแต่ก็รับรู้ว่าร่ากายของเธอสั่นเทา

“อาขอโทษนะดอกเข็ม” อริเมทจับมือของหญิงสาว แต่ดอกเข็มขยับตัวหนีและไม่ยอมที่จะเงยหน้า

เธอยังสะอึกสะอื้น เธอรู้ตัวว่าเธอเป็นเพียงแค่เด็กที่เขาดูแล เธอคงไม่มีสิทธิ์ที่จะไปเทียบกับแฟนของเขา แต่เธอก็เสียใจ เพราะเธอไม่มีใครนอกจากเขาแล้ว

“ดอกเข็ม อาแค่ไม่อยากให้..”

“ไม่อยากให้เข็มทำร้ายแฟนของอาใช่ไหม” เด็กสาวเงยหน้าต่อว่า น้ำตาที่อาบสองแก้มยิ่งทำให้อริเมทรู้สึกผิด ดอกอ

เข็มผู้เย่อหยิ่งและทะนงตน ดอกเข็มที่ไม่เคยโอนอ่อนให้กับใคร แต่เธอกำลังร้องไห้เพราะเขาที่ต่อว่า “เข็มก็แค่เด็กที่อาเอามาเลี้ยง เข็มรู้! แต่เข็มไม่มีสิทธิ์เสียใจหรอก แฟนของอาต่อว่าอย่าจันทร์ แฟนของอาทำพวงมาลัยเข็มพั่ง เข็มไม่มีสิทธิ์โกรธเธอเลยหรอก เข็มไม่มีสิทธิ์ทำอะไรบ้างเลยหรอก และเข็มก็ไม่ได้หาเรื่องด้วย เธอเข้ามาว่าเข็มขายตัว เธอต่อว่าเข็ม! เข็มก็ยังทำอะไรไม่ได้ใช่ไหม!! ฮือ ๆ”

อริเมทดึงตัวเด็กสาวเข้ามากอด เขากอดเด็กสาวแนบอกพร้อมกับลูบหัวของเธอเบา ๆ เธอเสียใจมาก และต่อให้เขาจะพยายามอธิบายกับเธอมากแค่ไหน มันก็ไม่ทำให้เธอหายโกรธได้แน่ สิ่งเดียวที่เขาทำได้ตอนนี้คือการกอดและปลอบใจเธอ

ชายหนุ่มคิดโกรธที่อดีตแฟนเข้ามาทำร้ายจิตใจของ
ดอกเข็ม เขาเชื่อคำที่เธอพูด เชื่อทุกอย่างที่เธอบอก

ดอกเข็มร้องไห้ในอ้อมกอดของอริเมทพัทใหญ่ จนเธอ
รู้สึกว่ามีน้ำตาที่จระรินไหลออกมาแล้ว เธอจึงได้พยายามลุก
ออกจากอ้อมกอดของเขา แต่มันไม่เป็นผลเมื่ออริเมทไม่ยอม
ปล่อย

“ปล่อยเข็ม..” เด็กสาวออกคำสั่ง

“หยุดร้องไห้แล้วก็ฟังอาหน้อยนะ” อริเมทยังกอดเธอ
เอาไว้ไม่ปล่อย กอดหัวของเธอแนบอกเอาไว้แบบนั้น “ที่อา
ดำหนิ ไม่ใช่เพราะอาไม่อยากให้เข็มทำร้ายวี อากับวีเราเล็ก
กันแล้ว”

“เพราะเข็มอย่างนั้นหรือคะ?”

“มันเป็นเรื่องที่เข็มไม่เข้าใจหรอก” เขาพยายามเลี้ยงที่
จะตอบ แต่เธอเข้าใจถูกแล้ว ทุกอย่างมันเกิดขึ้นหลังจากที่
ดอกเข็มเข้ามาในชีวิตของเขา “เราคุยเรื่องที่อาดำหนิดีกว่า
วันนี้เป็นวันที่เข็มจะได้มาหาพ่อ อาอยากให้มันเป็นวันดี ๆ พ่อ
จะได้เห็นว่าเข็มโตขึ้นมา เข้มแข็งกว่าเดิม ดูแลตัวเองได้”

“.....” ดอกเข็มนิ่งคิด เธอเชื่อเขา หรือหากอริเมทจะ
อ้างเหตุผลมากกว่านี้เธอก็เชื่อ “แต่ตอนนี้พ่อกำลังเห็นอาทอด
เข็ม”

เพียงสิ้นคำพูดอริเมทก็ปล่อยตัวเด็กสาวออกจากอ้อมกอดทันที คนที่ร้องให้จึงได้ยืมออกมาเล็กน้อยกับท่าทีของเขา ชายที่อยู่เ็นชุดเสื้อโปโลสีขาวกางเกงยีนถอยห่างดอกเข็มไปเล็กน้อย

“เพราะลูกสาวพี่แข็งแรงนะครับ ผมไม่ได้ฉวยโอกาส” อริเมทพูดกับรูปถ่ายของประจักษ์ สายตาแอบชำเลื่องมองไปทางเด็กสาวและยืมให้

“พี่ฟ้อง พ่อเขาเห็นหมดแล้วว่าเป็นเพราะอาทิวสนที่ทำให้เข็มร้องไห้”

“ก็แอบอกแล้วไงว่าอาขอโทษ หายโกรธอาเถอะ” ชายหนุ่มพูดเสียงแว่วอน เป็นจังหวะที่ย่าจันทร์และคนอื่น ๆ เดินตามเข้ามา “ย่าถวายเป็นสังฆทานแล้วเหอครับ”

“เรียบร้อยแล้วพ่อทิวสน ย่าอุทิศไปให้กับแม่แพนสาวของพ่อทิวสนแล้วด้วยนะ สบายใจได้” คนเป็นย่ายังไม่วายชุดเรื่องเก่า สายตามองไปยังเด็กสาวที่เข็ดน้ำหูน้ำตาเพราะการร้องไห้ แต่กระนั้นใบหน้าที่มีคราบน้ำตาก็มีรอยยิ้มแต่งแต้มแล้ว คนที่เข้าใจจะผิดใจกันก็ครั้งก็ยังเป็นคนที่เข้าใจ คนเป็นย่าเพียงคิดแต่ไม่อยากเข้าไปยุ่งกับเรื่องหนุ่มสาว

“เอาพวงมาลัยอย่าให้พ่อสิแม่หนู” ย่าจันทร์วัยแปดสิบ
หันไปหาแม่บ้านเสียงที่ถือตะกร้าสานไม้ไผ่ใบเก่า ก่อนจะหยิบ
พวงมาลัยส่งให้เด็กสาว

“ไม่เป็นไรค่ะ เข้มจะเอาพวงมาลัยของเข้ม” ดอกเข็ม
หยิบพวงมาลัยที่แทบจะดูไม่ออกว่าเป็นพวงมาลัย “ยังงัยพ่อก็รู้
ว่าเข็มน้อยมันมาให้พ่อ”

อริเมทมองหญิงสาวพร้อมกับรอยยิ้ม

เขาเอาผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋า ก่อนจะขอพวงมาลัย
จากเธอ วางพวงมาลัยที่บอบช้ำบนผ้าเช็ดหน้าก่อนที่เขาจะ
ส่งคืนให้กับเด็กสาว มีรอยยิ้มของคนทั้งสองที่จับจ้องมองกัน
แม้มันจะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ แต่คนทั้งคู่ก็เข้าใจความหมาย
อย่างไม่มีเหตุผล

“งั้นพ่อทิวสนเอาพวงมาลัยของย่า” ย่าจันทร์ส่งให้กับ
หลานชาย

หลังจากนั้นทุกคนจึงได้ให้อัฐิของคนทีล่วงลับไปแล้ว
ดอกเข็มได้บอกกล่าวกับพ่อว่าอริเมทดูแลเธออย่างดี ส่วนอริ
เมทได้ขอโทษที่ทำให้ลูกสาวของเพื่อนรุ่นพี่ต้องเสียใจ เพราะ
เขาไม่เคยดูแลเด็กมาก่อน และเรื่องวุ่นวายมากมาย แต่ก็ยัง
สัญญาว่าจะพยายามดูแลเธออย่างดี

เมื่อหัวใจเรียบร้อยยาจันท์ก็พาดอกเข็มไปปล่อยนก
ปล่อยปลา ให้เด็กสาวได้สบายใจที่ได้พาออกจากบ้านวันนี้
เด็กที่ร้องไห้ในตอนแรกก็เปลี่ยนเป็นมึนงงยิ้ม เธอถ่ายรูปกับ
แก้วและชนะชน และอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 17 ถูกจับได้แต่ไม่ยอมรับ

วันอาทิตย์ดอกเข็มได้มาทำงานพิเศษที่บริษัทของ
อริเมท เป็นงานเอกสารและพิมพ์ข้อมูลเบื้องต้น เป็น
งานที่อริเมทพยายามจะหา ๆ มารวมกันเพื่อจะให้ทั้งดอกเข็ม
และแก้วได้ทำ เขารู้ว่าเธออยากมีรายได้ แก้วเองก็เช่นกัน ให้
มาทำงานที่นี้ยังดีเสียกว่าที่แก้วจะพาเธอไปรับจ้างทำงานใน
สวน

สิงหาเดินเข้าไปในบริษัทด้วยเพื่อนสนิทบอกให้เขามา
เจอกับใครบางคน ยังเดินไม่ถึงประตูลิฟท์สิงหาก็ก็นึกสาว

สองคนหอบเอกสารวิ่งเข้าไปในลิฟท์ เขาที่มาทีหลังจึงได้วิ่งตามเข้าไป พบว่าคนหนึ่งคือแก้วที่เคยมาทำงานบ่อย ๆ กับอีกคนที่พอจะเดาได้ว่าเป็น ‘ดอกเข็ม’

“สวัสดีค่ะพี่สิงหา ทำไมวันนี้มาทำงานล่ะคะ” แก้วทักทาย ในมือของเธอและดอกเข็มเต็มไปด้วยเอกสารที่อริเมทให้มาชน

“วันนี้มีงานด่วนนะ แล้วยี่..” สิงหาอยากจะทำความรู้จักกับหญิงสาวที่ไม่แม้แต่จะมองหน้าเขาด้วยซ้ำ แม้แก้วจะทักทายเธอก็ไม่สนใจเขา

“นี่ดอกเข็มคะ ดอกเข็ม..นี่พี่สิงหาเพื่อนของพี่ทิวสน”

“สวัสดีค่ะ” เธอเพียงหันมาทักทาย ในมือของเธอก็เต็มไปด้วยเอกสารจึงไม่ได้ยกมือไหว้ แต่เธอเพียงทักทายเท่านั้น ก่อนจะหันหน้ากลับไป ไม่แม้แต่ถามไถ่หรือพูดจาอะไรด้วยให้มาก

“ให้พี่ช่วยเธอไหม ดูเหมือนจะเป็นคนว่างงาน” สิงหาพูดลอย ๆ

“ดีเลยค่ะพี่สิงหา” ดอกเข็มไม่ได้สนใจมีแต่แก้วที่รีบปรีเอาของที่เธอถือมาให้เขาช่วย หลังจากนั้นจึงได้ไปแบ่งของจากดอกเข็ม

สิงหาที่มีงานทำแล้วยักไหล่เบา ๆ ได้เจอกับดอกเข็ม
เพียงแค่มองถึงห่านาที่ก็คิดว่าชาวที่คนพูดกันคงไม่จริงแน่ เธอมี
ความหยิ่งทะนงและถือตัวไม่น้อย แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจ
เด็ดฉันทีใคร

หลังจากสิงหาส่งสองสาวที่ห้องทำเอกสารจึงได้แยกไป
หาเพื่อน ระหว่างทางที่เดินก็ยังพูดคุยกับแก้วตลอดทางถึง
เรื่องเรียนและเรื่องอื่น ๆ แต่กับดอกเข็มเมื่อไม่ถามเธอก็ไม่ตอบ
และเธอก็ไม่เฟรนด์ลีชวนคุยเหมือนแก้ว

“ตั้งหน้าตั้งตาทำงานเลยนะเพื่อน” สิงหาเข้าไปในห้อง
ทำงานของอริเมทโดยไม่เคาะประตู เขาเดินเข้าไปนั่งบนเก้าอี้
หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ มีเพียงสายตาของชายหนุ่มที่กำลัง
ทำงานในวันหยุดเท่านั้นที่หันมามอง ก่อนที่เขาจะสนใจอ่าน
เอกสารต่อไป

“ฉันไปเจอดอกเข็มมาแล้วนะ”

“แล้วยังไง” อริเมทตอบกลับเสียงเรียบ มันไม่ได้มีอะไร
น่าตื่นเต้นมากขนาดนั้น

“ดอกเข็มดูไม่เหมือนชาวซุบซิบนินทานั้นจริง ๆ หยิ่งทาง
สายตา ถือตัว แต่สวายน่าค้นหาเกินเด็กมาก แววดาเธอ
เหมือนผู้ใหญ่เลยนะ” สิงหาวิจารณ์ ส่วนคนฟังละสายตาจาก
เอกสารที่อ่านหลังจากที่ได้ยินคำว่า ‘สวายน่าค้นหา’

“คนที่ผ่านโลกมามากก็ต้องโตเป็นธรรมดา ดอกเข็ม เป็นเด็กอายุสิบแปดที่พ่อตาย ญาติพี่น้องไม่ต้องการ สังคม ต่อว่านินทา เธอต้องอยู่กับสังคมที่มองเธอในด้านที่ไม่ดี ทั้งที่ เธอเป็นเด็กดีมาก”

“แต่ฉันจำได้ว่าแกเคยไม่ชอบดอกเข็มนะ” สิงหาเอ่ย “เมื่อก่อนไปเจอพี่ประจักษ์ที่ไรแกต้องเอามานั่งว่าลูกสาวเขา เอาแต่ใจ เรื่องมาก สารพัดที่แกจะว่าเขา”

“นั่นมันเมื่อก่อน แต่พอฉันรู้จักดอกเข็มจริง ๆ เธอ.... น่ารักมาก” อริเมทพูดด้วยความรู้สึก ริมฝีปากของเขายิ้มด้วยความสุขโดยไม่รู้ตัว เป็นยิ้มที่สิงหาผู้เป็นเพื่อนสนิทรู้สึกได้ว่า มันไม่ปกติเอาซะเลย “ถ้าแกคิดจะมาเพื่อรู้จักกับเข็มแค่นี้ แก ก็กลับไปเถอะ ฉันจะทำงานต่อ”

“ไล่เลยเหรอก ใจเย็นก่อน ว่าจะพาเด็ก ๆ กินข้าวเที่ยง หน่อย”

“ไม่ต้อง!” อริเมทแย้งพลางเปิดเอกสารที่ตัวเองกำลัง อ่าน “แกัวกับดอกเข็มเขาห่อข้าวมา ไม่ลำบากให้ป้าสิงหา เลี้ยงหรอก”

“จ้ะเดี๋ยวฉันสั่งข้าวมากินที่ทำงาน!”

“ตามใจแก!” ชายหนุ่มไม่อยากจะสนใจเพื่อนที่ตั้งท่า จะอยู่ให้ได้ โดยที่เขาไม่รู้เลยว่าเพื่อนต้องการที่จะจับผิดอะไร

บางอย่าง เพราะเป็นเพื่อนกันมานาน การแสดงออกเพียงเล็กน้อยก็ทำให้คิดไปได้ว่ามีอะไรบางอย่างที่เปลี่ยนไป เช่นเดียวกับที่เขาคเคยไม่ชอบเด็ดดอกเข็มที่เขาแต่ใจ แต่กลับพูดว่าเขาน่ารักในเวลานี้ได้อย่างมีความสุข

อาหารเที่ยงของวันในกล่องข้าวที่แก้วหอมมาถูก
เมิน เมื่อสิงหาสั่งพิชซ่าและเคเอฟซีชุดใหญ่มาเพื่อเลี้ยง
เธอทั้งสอง แต่ดอกเข็มกลับไม่สนใจเพราะผักผักที่แม่บ้าน
เสียดมาให้อย่างตั้งใจ และยังกำชับเธอด้วยว่าให้กินให้หมด
บอกว่าเธอผอมลงไปกว่าเดิมมาก

"พี่ตั้งใจสั่งมาเอาใจเข็มเลยนะ เข็มจะไม่กินพิชซ่าสัก
ชิ้นเหวอ" สิงหาเอ่ยถามหญิงสาวที่ยังกินข้าวกับผักผัก และ
เมื่อเขาพูดแบบนั้นเธอจึงเอาจานไปตักพิชซ่ามาหนึ่งชิ้น แต่
กระนั้นก็ยังสนใจกินข้าวในกล่องตัวเองต่อไป

อริเมทเห็นดังนั้นก็พลอยยิ้มจนกลายเป็นหัวเราะ ยกน้ำ
ขึ้นดื่มเพราะของมากมายที่เพื่อนสนิทสั่งมาคงมีแก้วเก็บกวาด
แค่คนเดียว

“แก้ว กินเยอะอ้วนนะ” อริเมทหันไปแซวคนที่กำลังกิน ไม่หยุดปาก เธอกินพิซซ่าไปสามชิ้น และยังกินไก่ไปอีกสาม แต่เธอทำงานใช้แรงงานเยอะจนเรื่องกินเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

“แก้วต้องใช้พลังงานเยอะ วันนี้เอกสารชนจากชั้นล่าง ขึ้นมาชั้นบนเยอะมาก เหลือฟีลิ่งไม่ต้องซีเรียสนะคะ เดี่ยว แก้วจัดการห่อกลับบ้านเอง” แก้วหันไปบอกกับคนออกเงิน

อริเมทพลอยยิ้มก่อนจะตบเบาเพื่อนเข้าให้ เขาเดินไปรินน้ำหนึ่งแก้ววางให้กับดอกเข็ม และยังเอากล่องกระดาษทิชชูวางไว้ใกล้ ๆ เธอ

“กินเยอะ ๆ นะดอกเข็ม อาว่าเข็มผอมลง”

“บ้าเสียงก็พูดแบบนี้ แต่เข็มจะกินข้าวหมดนี้ได้ไง พืช ซ้ำอีก” ดอกเข็มมองข้าวและพิซซ่าตรงหน้า เธอเป็นคนกินน้อย น้อยกว่าคนปกติทั่วไปก็ว่าได้ แต่ละมီးเธอจะกินข้าวแค่ครึ่งทัพพีเท่านั้น และจะกินผลไม้เป็นว่าเล่น

“จันช่วยกินพิซซ่าละกัน” อริเมทนั่งลงบนโต๊ะข้างตำแหน่งที่ดอกเข็มกินข้าว เขาหยิบจานพิซซ่าก่อนจะช่วยเธอกิน ดอกเข็มนั่งบนเก้าอี้และกินข้าวต่อไป “อาโหระสั่งผลไม้มาอยู่นะ แต่ไม่ได้สั่งมะม่วง ตอนทำงานก็กินได้นะ แต่อย่าทำเอกสารเปื้อน”

“ขอบคุณค่ะ” ดอกเข็มยิ้มหวานให้กับคนที่นั่งอยู่บน
โต๊ะ

“แล้วของแก้วล่ะคะ พี่ทูลำเอียง”

“ก็กินด้วยกันไง ยังมีท้องกินอีกหรอนั่นนะ” ชายหนุ่ม
ว่าพลางกัดพิชซ่าในมือ เขารู้ว่าเธอชอบกินผลไม้ แต่ก็
มองเห็นความพยายามที่จะกินข้าวกับผักผักในกล่องให้หมดให้
ได้

หลังจากที่สองสาวออกไปจากห้องกินข้าว อริเมทชงชา
ร้อนเตรียมที่จะไปทำงานต่อ ส่วนสิงหาเย็นพึ่งประชุมองเพื่อน
สนิทพร้อมรอยยิ้มที่แอบซ่อน

“ยิ้มอะไรไอ้สิง.. เสียเงินลงท้องแก้วแล้วอารมณ์อีกล่ะ
สิ”

“ฉันไม่ค่อยยิ้มหรอก แต่คนบางคนแถวนี้ดูจะยิ้มเยอะ”
สิงหาแซว

“อะไรของแกไอ้สิง กลับบ้านไปหาลูกเมียได้แล้ว”

“ไหนบอกสิครับคุณทิวสน อะไรทำให้ใส่ใจดอกเข็ม
มากขนาดนั้น” สิงหากอดคอเพื่อนอย่างจับผิด คนที่มีแก้วชา
ร้อนจึงต้องพยายามประคองมือไว้ไม่ให้หก

“ใส่ใจอะไร ก็เห็นอยู่ว่าดอกเข็มกินน้อย แต่ดอกเข็ม
ชอบกินผลไม้ ถ้าเป็นผลไม้ก็กินได้ทั้งวัน โดยเฉพาะมะม่วง

เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นคนชอบกินมะม่วง และก็กินได้ไม่เบื่อด้วยนะ ก่อนนอนแม่บ้านจะต้องปอกเอาไปไว้ให้ บางวันหิวก็จะลงมาหากินเอง แต่ก็ปอกไม่เป็น ครึ่งล่าสุดที่ฉันจำได้คือจะเอามีดึงตอมาปอกมะม่วง”

ชายหนุ่มบอกเล่าระหว่างที่กำลังเดินกลับห้องทำงานของตัวเอง เขาไม่รู้เลยว่าเวลาที่พูดถึงเรื่องดอกเข็มดูมีความสุขแค่ไหน ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ตอนแสบกับวีณา ฉันยังไม่เคยเห็นแกดูมีความสุขแบบนี้เลยนะ” อริเมทหยุดเดินทันทีเมื่อเพื่อนที่เดินข้างกายพูดอะไรออกมา “ฉันแค่เดานะ แต่รู้สึกว้าๆ แกกำลังชอบดอกเข็ม ส่วนดอกเข็มฉันไม่มั่นใจ แต่ก็ดูจะสนใจแกมากกว่าฉัน เธอดูหยิ่งทะนงกับคนอื่น ๆ แต่เวลาที่มองแกจะมีความสุขไว้อย่างไร”

“.....” คนฟังนั่งคิดไปอีตื้อใจ แต่เมื่อกำลังจะอ้าปากปฏิเสธเพื่อนสนิทก็พูดแทรก

“ไม่ต้องเถียง แกคนเดียวที่รู้ กลับบ้านไปหาลูกเมียดีกว่า สบายใจละ! ได้ละลายเงินให้แกวกิน ฮ่า ๆ ๆ”

คำพูดของสิงหาวกนอยู่ในหัวตลอดทั้งบ่าย และมันก็ทำให้เขาทำงานไม่รู้เรื่อง ในที่สุดแล้วจึงได้ตัดสินใจเดินออกไปจากห้องเพื่อไปหาสองสาวที่ทำงาน ภาพที่เห็นคือดอกเข็มกำลังนั่งกับพื้นกับกองเอกสาร มีเสียงแก้วที่กำลังสอนงานให้ทำตาม เพราะเธอเคยมาทำจึงรู้ว่าจะต้องทำแบบไหน

“แก้ว แต่ใบนี้มันเป็นสีชมพูนะ ในกองไม่มีสีชมพูเลย” ดอกเข็มพลิกไปมากับเอกสารที่เธอกำลังถือ เธอกลัวว่าจะทำผิดและจะทำให้งานไม่เสร็จ

“มีสีชมพูด้วยหรอ หรือว่าเราหยิบมาผิดกอง” แก้วรีบปรีเข้าไปหา “ผิดจริงด้วย นี่เอกสารการเงิน ตายแล้ว เราเอามาผิดกล่อง เอาไปเก็บเร็ว”

“ต้องยกลงไปอีกแล้วหรอ” หญิงสาวโอดครวญ ปากร้องว่าแต่เธอก็เก็บเอกสารลงกล่องตามเดิม อริเมทเห็นแล้วก็ทำให้ยืม

เขาเดินเลี้ยวไปซิงชาร์นระหว่างที่สองสาวยกกล่องเอกสารลงไป ก่อนจะเดินกลับเข้ามาในห้องเอกสาร นั่งลงบนโต๊ะที่มีกล่องผลไม้วางอยู่ ไม่นานเด็กสาวทั้งสองก็กลับมาพร้อมกับกล่องเอกสารกล่องใหม่

“จะห้าโมงเย็นแล้วนะ เอกสารจะเสร็จทันไหมเนี่ย” อริเมทพูดเมื่อสองสาวเข้ามาในห้อง และหน้าของแก้วก็หงิกงอทันที “ไม่เสร็จไม่จ่ายเงินนะ”

“เง... พี่ทิวใจร้าย” แก้วต่อว่า เธอรีบนั่งลงกับพื้นก่อนจะแยกเอกสารอย่างไร วันนี้นางเยอะเพราะเขารวบรวบเอาไว้ให้ทำ แต่ก็ไม่ได้คิดจะใช้งานให้จนแล้วเสร็จแน่

สองสาวช่วยกันทำงานขณะที่อริเมทนั่งมอง ชาร์อนถูกยกขึ้นดื่มครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระทั่งหมดแก้ว เด็กสาวทั้งสองผลัดกันลุกจากพื้นมากินผลไม้และกลับไปทำงาน ภาพเด็กสาวทำงานในสายตาเป็นภาพที่เพลινตาไปโดยที่เขาไม่รู้ตัว

“เสร็จแล้ว!!” / “เสร็จแล้ว!!” ดอกเข็มและแก้วพูดแทบจะพร้อมกัน ทั้งสองปรับวิธีการทำงานเมื่ออะไรที่ต้องออกแรงยกแก้วก็จะแยกไปทำ ส่วนอันไหนที่ใช้ความเร็วในการจัดทำ เอกสารดอกเข็มก็จะทำ คนที่เดินไปยกชาร์อนแก้วที่สามขึ้นดื่มจึงได้ยิ้ม

“เสร็จก่อนห้าโมงเย็นซะด้วย!!!” อริเมทพูดยิ้ม ๆ ดอกเข็มและแก้วเดินมากินผลไม้ ทั้งสองดูเหนื่อยและเพลียเอามาก งานที่ไม่ได้จะทำให้ทำให้เสร็จในวันเดียวกันก็เสร็จจนได้ “จันเดียวพาไปซื้อหนังสือดีไหม อาเลี้ยง”

“เลี้ยงหนังสือ” ดอกเข็มเอ่ยถามระหว่างที่เธอกำลังเอา
แคนตาลูปเข้าปาก

“ถูกต้อง อยากได้เล่มไหนก็หยิบ อาจ่ายเอง” ดอกเข็ม
ยิ้มว่า เหมือนว่าอริเมทจะรู้ว่าเธออยากจะได้หนังสือไปอ่าน
เพราะเธออยากจะไปเรียนต่อเมืองนอก “แยกย้ายกันไปปิดไฟ
และปิดห้อง ไปเจออาที่รถนะ”

“ค่ะ” / “ค่ะ”

สองสาวรีบทำตามที่อริเมทบอก เธอทั้งสองสำรวจแต่
ละห้องที่ได้เปิดไฟเอาไว้ หลังจากนั้นจึงได้รับลงไปที่ยืนล้าง
ส่วนอริเมทได้สั่งการกับพนักงานรักษาความปลอดภัยให้ไป
ตรวจทุกห้องแล้ว ถึงจะเชื่อว่าเด็กทั้งสองไม่ใช่คนสะเพร่า แต่
ก็อยากให้ทุกอย่างไม่มีอะไรผิดพลาด

มาถึงที่ร้านหนังสือทั้งสามคนก็แยกย้ายกันไปคนละทิศ
คนละทาง ดอกเข็มสนใจในเรื่องภาษา ส่วนแก้วสนใจในเรื่อง
วรรณกรรม

เวลาผ่านไปพักใหญ่แก้วได้หนังสือมาหนึ่งเล่ม ส่วน
ดอกเข็มได้มาทั้งหมดสามเล่ม เธอเอาเล่มที่แพงที่สุดให้อริเมท
จ่าย ส่วนอีกสองเล่มเธอจ่ายเอง คนจ่ายเงินมองแล้วก็ยิ้มกับ
ความฉลาดของเธอ และเล่มที่ดอกเข็มเลือกก็มีราคาสูงเป็น
สามเท่าของเล่มของแก้ว

“เซ็มซื้อแต่หนังสือเรียนทั้งนั้นเลย ภาษา ความรู้
พื้นฐานการใช้ชีวิตเมืองนอก แนวข้อสอบเฮ้ย!! อย่าบอกนะ
ว่า” แก้วหยุดพูดเพียงเท่านั้นเมื่ออ่านชื่อหนังสือทั้งสามเล่ม
ของเพื่อน

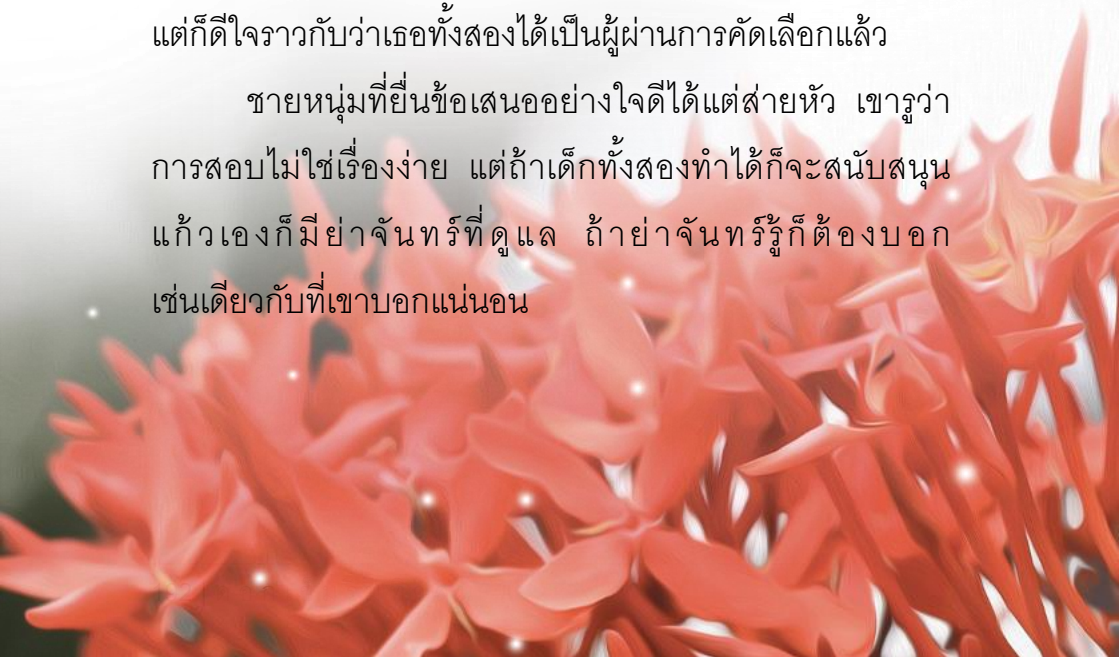
“อืม เราจะลงสอบไปเรียนต่อเมืองนอก”

“อยากไปด้วยจัง แต่แม่ไม่มีปัญญาส่งนะ” แก้วมอง
หนังสือแต่ละเล่มของเพื่อนอย่างอิจฉา “ถึงมันจะเป็นทุนที่ได้
ไป แต่ก็ต้องใช้เงินมากอยู่ดี ไหนจะค่ากิน ที่พัก ขอให้ดอก
เซ็มได้ไปนะ”

“ก็ถ้าสอบได้ จะให้ไปทั้งคู่”

“จริงนะ” / “จริงนะคะ!!” สองสาวดีใจจนเนื้อเต้น ดอก
เซ็มกระโดดกอดแก้วกลางห้างฯ อย่างดีใจ ทั้งที่ยังไม่ได้ลงสอบ
แต่ก็ดีใจราวกับว่าเธอทั้งสองได้เป็นผู้ผ่านการคัดเลือกแล้ว

ชายหนุ่มที่ยื่นข้อเสนออย่างใจดีได้แต่ส่ายหัว เขาว่าการ
สอบไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้าเด็กทั้งสองทำได้ก็จะสนับสนุน
ตัวเองก็มีอย่าจันทร์ที่ดูแล ถ้าอย่าจันทร์รู้ก็ต้องบอก
เช่นเดียวกับที่เขาบอกแน่นอน

ดอกเข็ม รักที่จด

ตอนที่ 18 ความรู้สึกที่เกิดขึ้น

ช่วงเวลาผ่านไปดอกเข็มและแก้วตั้งใจเรียน
กว่าเดิมมาก เวลาว่างพวกเขาก็จะไปห้องสมุด หลังเลิก
เรียนก็จะตีหนังสือให้กันจนค่ำ ทั้งสองคนเต็มไปด้วย
ความตั้งใจที่จะสอบให้ได้

“อย่าห่วงเลยครับแม่บ้านเสียง” อริเมทเดินขึ้นไปบน
บ้านเรือนไทย เขาเดินเข้าไปหาแม่บ้านเสียงเมื่อกำลังแอบมอง
คุณหนูของตัวเองนั่งอ่านหนังสือกับแก้วที่บ้านเรือนไทย

“ช่วงนี้คุณหนูอ่านหนังสือดีมาก ไม่รู้ว่าเรียนมีปัญหาไหม ฉันเองก็สอนคุณหนูไม่เป็นค่ะ” แม่บ้านเสียงพูดเสียงอ่อน

“ดอกเข็มกับแก้วกำลังเตรียมลงสอบไปเรียนต่อเมืองนอกครับ สวัสดิ์ครับคุณย่า” ประโยคแรกเขาพูดกับแม่บ้านเสียง แต่ประโยคหลังหันไปยกมือไหว้ย่าที่เดินเข้ามาหา

“ไปเรียนต่อเมืองนอกอย่างนั้นหรือ แล้วแก้วด้วยใช่ไหม” ย่าจันทร์ถาม ทั้งสองเป็นหลานสาวที่รักและเอ็นดูมาก

“ทั้งคู่ครับ ผมบอกว่าถ้าสอบได้ก็จะส่งให้เรียนทั้งคู่”

“ดีแล้วพ่อทิวสน ย่าว่าเด็กสองคนนี้ทำได้”

“ขอบคุณที่เอ็นดูคุณหนูของเสียงนะคะ” แม่บ้านเสียงน้ำตาคลอยกมือไหว้คนทั้งสอง ยิ่งเห็นความรักที่มอบให้คุณหนูของเธอยิ่งตื้นตันใจ

“แม่เสียงน้ำตาตื่นเสียจริง ไปหาทำกับกับข้าวให้แม่หนู ดอกเข็มเสีย ทำอาหารอร่อย ๆ จะได้ทำให้อ่านหนังสือเข้าใจง่าย” ย่าจันทร์พูดเสียงดู ๆ แต่ก็ยังยิ้มให้กับคนที่ตาแดงจะร้องไห้ แม่บ้านเสียงรีบแยกตัวออกไปตามที่ย่าบอก และยังไม่วายแอบมองคุณหนูของตนที่ตั้งใจอ่านหนังสือมาก

ดอกเข็มและแก้วเต็มไปด้วยความตั้งใจ ต่างคนต่างอ่านหนังสือและเอาสิ่งที่ไม่เข้าใจมาถามกัน เธอทั้งสองได้

ปรึกษากับอาจารย์ที่สนิทด้วย ได้รับคำแนะนำในเรื่องการเตรียมสอบ ความหวังของทั้งสองจึงเหมือนอยู่ไม่ไกลมากนัก

“เย็นมากแล้วแก้วว่าแก้วกลับบ้านก่อนดีกว่า เดี่ยวพอกับแม่ป่นเอา” แก้วเก็บหนังสือเมื่อมองโดยรอบรู้สึกว่ามันเกินคำว่าเย็นแล้ว เมื่อวานเธอกลับบ้านสองทุ่มโดยมีชะชนไปส่งก็ถูกบ่นจนหูชา เพราะไม่ได้บอกก่อนว่าไปไหน

“งั้นเดี๋ยวเราไปส่งนะ”

“จะไปส่งได้ไง ดอกเข็มไปส่งเรา เราก็ต้องกลับมาส่งดอกเข็มอีกแน่ บ้านเราแค่นี้ เดินไปได้”

“งั้นกลับบ้านดี ๆ นะ” ดอกเข็มเองก็เก็บหนังสือของตัวเองเช่นกัน คิดว่าป่านนี้ยาจันท์และทุกคนคงรอกินข้าวแล้ว ส่วนอริเมทไม่รู้ว่ากลับมาหรือยัง เพราะเมื่อวานเขาก็ไม่ได้กลับบ้าน

“แล้วอาทิตย์หน้า เข็ม..เอ๋ม..เข็มจะ” แก้วไม่รู้จะพูดยังไร อาทิตย์หน้าที่โรงเรียนมีกิจกรรมวันแม่ แต่ดอกเข็มไม่มีทั้งพ่อและแม่ เธอแอบคิดเป็นห่วงแต่ก็ไม่กล้าถาม จนวันนี้คิดว่าสบโอกาสจึงได้ถามขึ้นเสียหน่อย

“ยังไม่รู้เลย หรือไม่วันทันเราก็อาจจะไม่ไป”

“ไม่เอาনা เราไม่เอาแม่ไปก็ได้ ไปเป็นเพื่อนกัน”

“ไม่ได้” ดอกเข็มรีบแย้ง “แกวต้องพาแม่ไป มันมีผลกับคะแนนนะ เอาเป็นว่าขอเราคิดดูก่อน ยังมีเวลาอีกหลายวันนะ”

แกวพยักหน้าให้กับเพื่อนอย่างหวังใย เธอรู้สึกห่วงดอกเข็มมาก เพราะที่ผ่านมาแต่ละปีเธอไม่เข้าร่วมกิจกรรม และเธอก็ไม่พาพ่อมาด้วย เธออยากจะเสนอให้พาแม่บ้านเสียงไป แต่ก็ไม่กล้า ไม่รู้ความคิดของดอกเข็มในเรื่องนี้

หลังจากที่แกวแยกกลับไปดอกเข็มก็เดินขึ้นบ้านเงียบ ๆ เธอมองเห็นแม่บ้านเสียงกำลังจัดโต๊ะอาหาร สองมือที่ถือหนังสือจึงได้เออวางไว้หน้าห้องก่อนที่เธอจะเข้าไปช่วยแม่บ้านเสียงจัดโต๊ะ

“ไม่ต้องช่วยค่ะคุณหนู” แม่บ้านเสียงแย้งเอาจานสีขาวที่เธอกำลังวางไปยังแต่ละตำแหน่งเก้าอี้

“แต่เข็มอยากช่วย”

“บ้าทำได้ค่ะ คุณหนูไปอ่านหนังสือเถอะนะคะ”

“แต่เข็มทำได้” เด็กสาวแย้งจนไบเดิมกลับ “เข็มก็เป็นคนอาศัยของบ้านนี้เหมือนกันค่ะ เข็มต้องทำได้นะ”

“บ้าทำแทนคุณหนูทุกอย่างแล้วค่ะ คุณหนูไม่ต้องทำอะไรนะคะ” แม่บ้านเสียงยังคงยืนกราน

“ก็ให้แม่หนูทำจะเป็นอะไรไปเล่า” ย่าจันทร์ออกมาจากห้องหลังจากได้ยินเสียงคนทั้งสองกำลังโต้เถียงกัน คนหนึ่งไม่ยอมให้ทำงานอะไรทั้งนั้น อีกคนอยากจะช่วยเหลือ “แม่หนูก็แค่อยากจะช่วยแบ่งเบาภาระของแม่เสียงเท่านั้น ไม่มีหรอกใครผู้อาศัย อยู่ด้วยกันก็ช่วยกัน ไม่ดีหรอกหรือที่แม่หนูของแม่เสียงจะได้เป็นงานบ้านงานเรือน ไม่ใช่เป็นสาวไม้มือแข็งหยิบจับไม่เป็น วันข้างหน้าแม่เสียงก็จะอยู่ดูแลไปตลอดมิต้องตายหรอกหรือ”

คนสูงวัยพูดร้ายยาวสั่งสอน แม่บ้านเสียงฟังแล้วเป็นต้องปล่อยมือจากจานสีขาวที่ยึดแย้งกับดอกเข็ม

“จานนี้วางไว้บนฝักรองจานใช้ใหม่คะป้าเสียง” ดอกเข็มเอ่ยถามก่อนจะวางจานใบแรก เธอเคยแต่นั่งสวย ๆ รอกินไม่เคยได้ทำ แต่มาอยู่ที่นี้ซึ่งแม่บ้านเสียงก็ไม่ได้มีเงินเดือน มันจึงทำให้เธออยากจะช่วยเหลือ

“ถูกแล้วคะคุณหนู.. วางซ้อนไว้ข้างกับจาน และแก้วน้ำวางลงตรงนี้คะ” แม่บ้านเสียงแนะนำ

ย่าจันทร์ที่เห็นคนทั้งสองช่วยกันจัดโต๊ะก็พลอยได้ยิ้มมองเห็นหลานชายที่เดินออกจากห้องวางหนังสือเล่มหนึ่งลงบนกองหนังสือของดอกเข็ม มองแล้วก็ทำให้คนเป็นย่ารู้ว่าที่

กลับมาที่บ้านเป็นเพราะอะไร ไม่ใช่คิดถึงปู่ย่าที่เคยกลับเดือนละไม่กี่ครั้ง แต่ทุกวันนี้ในหนึ่งเดือนไม่อยู่บ้านแค่ไม่กี่วันเท่านั้น

“อ่านหนังสือเหนื่อยไหม ดอกเข็ม” ปู่ทองเอ่ยถามเด็กสาวหลังจากกินข้าวเสร็จแล้ว ทุกคนนั่งอยู่บนพื้นไม้กระดาน มีปู่กับย่านั่งอิงหมอนพูดคุยกันตามประสา

“นิดหน่อยค่ะปู่” เด็กสาวตอบยิ้ม ๆ

“จันวันนี้ไปไหว้พระกับปู่ มีสมาธิจะได้อ่านหนังสือเข้าใจง่าย ๆ” ปู่ทองแนะนำ “พ่อทิวสนด้วยนะ แม่เสียด้วย”

“ดีที่เดียวเลย ไม่ได้สวดมนต์และไหว้พระพร้อมกันทั้งบ้านมานานแล้ว สวดมนต์ก่อนนอนคืนละแม่หนู สวดมนต์และนั่งสมาธิ อุทิศบุญกุศลไปให้พ่อ ให้ตัวเอง ให้สัมภเวสีคนที่จองเวรกับเรา” ย่าจันทร์พูดเสริมคำของสามี รู้ว่าที่สามีจะให้ดอกเข็มนั่งสมาธิเพราะอยากให้จิตใจผ่องใส มีสมาธิในการอ่านหนังสือ

“รู้ไหมว่าคนที่เขาเกิดมาและไม่ชอบเราเพราะอะไร” ปู่ทองถามดอกเข็ม แต่เด็กสาวส่ายหัวเป็นคำตอบ “พ่อทิวสนล่ะรู้ไหม”

“เพราะกรรมครับ ปู่สอนผมมาแต่เด็ก เพราะเขามีกรรมผูกกับเราเอาไว้ เขาจึงเกิดมาจนเกลียดจนชังเรา” อริเมทตอบพลางมองไปทางหญิงสาว

“ถูกแล้ว จำไว้นะแม่หนู” ปู่ทองขยับตัวเชื่องช้าไปลูบหัวเด็กสาว อยู่บ้านหลังนี้มาหลายเดือนมีหรือปู่ย่าจะไม่รัก ทั้งรักและเอ็นดูจนอยากให้เป็นลูกหลานของบ้านนี้จริง ๆ คนอื่นจะว่าเป็นเด็กก้าวร้าวยังไงมองไม่เห็น เพราะในสายตาของคนบ้านนี้ดอกเข็มแสนดีเสมอ “หากใครคิดจนเกลียดจนชัง ให้คิดเสียว่าชาติหนึ่งเราเคยทำร้ายเขา แล้วมันจะผิดอะไรถ้าชาตินี้เขาจะมาเอาคืน มันเป็นเวรกรรมที่เราก่อไว้ แต่ถ้าเราผูกเวรจองกรรม ก็จะมาเอาคืนกันทุกชาติไป ไม่จบไม่สิ้น”

“ถ้าเขาทำร้ายเรา เราก็ต้องให้อภัยอย่างนั้นเหอะคะ” ดอกเข็มถาม

“ถูกแล้ว แต่ไม่ใช่แค่ปากที่ให้อภัย ใจเราก็ต้องให้อภัยด้วยนะ” ย่าจันทร์บอก

“มันออกจะยากนะคะ แต่หนูจะพยายามทำ” ดอกเข็มยกมือไหว้ปู่กับย่า เธอรู้ว่าทุกคำสอนของปู่ย่าหวังดี แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนักหรอกที่จะทำได้อย่างที่ปู่ย่าบอก

และทุกคนก็พากันไปสวดมนต์ไหว้พระ ดอกเข็มและแม่บ้านเสียงต้องใช้นั่งสวดมนต์ ร่ายยาวแต่ละบท

จนกระทั่งถึงบทแผ่เมตตา ยาจันทร์ได้สอนนั่งสมาธิภาวนา
ทุกคนอยู่ในห้องเดียวกัน และดอกเข็มรู้สึกว่ามันยากสำหรับ
เธอ เธอเจ็บเท้า ปวดขา แต่ก็ยังอดทนนั่งไปพร้อมกันกับคน
อื่น ๆ ในหัวของเด็กสาวครุ่นคิดว่าทำไมปู่ทองและยาจันทร์ที่แก่
แล้วจึงยังนั่งได้ แล้วทำไมเธอจะทำไม่ได้

จนผ่านไปเมื่อเด็กสาวกลับเข้าห้องตัวเองเป็นเวลาสอง
ทุ่มแล้ว เธอเปิดหนังสืออ่านและรู้สึกหัวโล่งอย่างบอกไม่
ถูก เธอมีสมาธิจับจ้องกับการอ่านมากขึ้น อันนี้เธอแปลกใจ
กับตัวเอง แต่ก็ไม่ได้ยกความดีความชอบให้กับการไหว้พระ
สวดมนต์

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

เสียงประตูห้องของหญิงสาวดังขึ้นเบา ๆ มันไม่ใช่ก่อนที่
แม่บ้านเสียงจะเข้ามาในห้อง ในมือมีกล่องมะม่วงที่เย็นจัด
ออกจากตู้แช่ เธอจะเอามาให้กับคุณหนูของเธอทุกคืน ด้วยรู้
ว่าต้องอ่านหนังสือดีและจะต้องหิวแน่

“เข็มอ่อนหรือยังคะป้าเสียง” ดอกเข็มเอ่ยถาม

“ไม่อ่อนคะ กินข้าวเยอะ ๆ นะคะ”

“เข็มว่าเข็มอ่อนแล้วนะ กระโปรงของเข็มใส่ไม่ได้แล้ว”
เด็กสาวว่าพลางยิ้ม ความจริงเธอใส่กระโปรงได้เป็นปกติ แต่
อยากจะพูดบอกให้แม่บ้านเสียงรู้สึกว่าเธออ่อนแล้ว

“จ้ะซื้อกระโปรงตัวใหม่นะคะ” แม่บ้านเสียงกลับมอง
มุมต่างไม่ได้คิดว่าเธออ้วนแล้วอย่างที่เด็กสาวอยากให้เข้าใจ

“ซื้อทำไมละคะ เข้มใส่ได้อยู่”

“ไหนว่าใส่ไม่ได้แล้วไงคะ”

“เฮ้อ..เข้มไม่คุยกับป้าเสียงแล้ว” ดอกเข็มหันกลับไป
อ่านหนังสือต่อ เธอคิดขึ้นมาได้ถึงเรื่องกิจกรรมโรงเรียน เธอ
หันกลับไปหาแม่บ้านเสียงอีกครั้งที่กำลังพับเสื้อผ้าของเธอเข้าตู้
ที่นี้ไม่มีไม้แขวน เสื้อผ้าถูกพับเข้าตู้ แต่มันก็ไม่ดูยับเป็นรอย
เหมือนกับที่เธอคิดตอนแรก

“คุณหนูอยากได้อะไรหรือเปล่าคะ” แม่บ้านเสียงเอ่ย
ถามเมื่อเห็นสายตามองมานานแล้ว ดอกเข็มลุกออกจากเก้าอี้
ก่อนจะมานั่งตรงหน้ากับพื้น “หน้าป้ามีอะไรติดหรือเปล่าคะ”

“โรงเรียนเข้มจะมีกิจกรรมวันแม่ ป้าเสียงไปเป็นแม่ให้
เข้มนะ” เด็กสาวเอ่ยพูด และนั่นก็ทำให้แม่บ้านเสียง
เหมือนกับขาดอากาศหายใจไปในตอนนั้น “ป้าเสียง ป้าเสียง
เป็นอะไร”

“ฮึก ๆ คุณหนูจะให้ป้าไปเป็นแม่เหรอกะ ฮึก ๆ ฮึก”
ดอกเข็มมองคนตรงหน้าที่ร้องไห้เอดื้อ ๆ “ป้าไม่กล้าไปเหรอก
คะ ป้าไม่กล้า”

“จ้ะเข้มก็ไม่ไปเรียน” ดอกเข็มเอ่ยบอกกับคนร้องไห้

“ไม่ได้ค่ะ อี้อ ๆ ไม่ได้”

“จ้ะป้าก็ไป”

“อี้อ ๆ คุณหนู อี้อ ๆ” แม่บ้านเสียงถูกต้อนจนมุมรอบ แล้วรอบเล่า เธอดีใจเสียยิ่งกว่าอะไร เด็กสาวที่เธอเลี้ยงดูมา ตั้งแต่เด็กจะให้เธอไปเป็นแม่ แค่คิดก็ทำให้เธอสุขใจจนนอนหลับตาคืนนี้ไม่ได้แล้ว

เธอร้องให้อยู่ในห้องของดอกเข็มเป็นนานสองนานกว่า จะยอมไปนอน และมันก็ทำให้ดอกเข็มยิ่งมีความสุข เธอไม่ เหลือใครแล้วนอกจากแม่บ้านเสียง และเธอก็มองแม่บ้านเสียง เป็นดังญาติผู้ใหญ่ เคารพเสียยิ่งกว่าน้ำอาที่ไม่เคยเหลียวแล เธอเลยด้วยซ้ำ

ดอกเข็มเดินไปส่งแม่บ้านเสียงที่ห้อง ซึ่งเป็นห้อง ที่แยกออกไปจากบ้านเรือนไทยหลังใหญ่ เธอกลัวว่าคนที่ ร้องไห้ร้องให้จะเดินตกบันไดไปเสียก่อนจึงต้องขันอาสา และ เมื่อเดินกลับมาขึ้นบันไดก็เห็นใครบางคนยืนอยู่หน้าประตูห้อง

อริเมทหันมองหญิงสาวที่กำลังเดินกลับมาเข้าห้อง วันนี้ตั้งแต่กลับมาที่ยังไม่ได้คุยกัน เพียงแต่มองไม่ได้เอ่ยพูด อะไรมาก “อามารอดเข็มหรือคะ”

“อ่านหนังสือเป็นไงบ้าง” อริเมทไม่ได้ตอบคำถามนั้น กลายเป็นเขาที่ถามคำถามเธอ

“ก็พยายามค่ะ เข้มกับแก้วมีอาจารย์ที่ให้คำแนะนำด้วย อาทิวสนเตรียมตัวเสียเงินส่งแก้วกับเข้มไปเมืองนอกได้เลย” ชายหนุ่มยิ้มกริ่มกับคำพูดน่ารักของเด็กสาว “อาทิวสน อาทิตย์หน้ามีกิจกรรมวันแม่ อาทิวสนว่างไหม”

“จะให้อาไปเป็นแม่เหรอ ไม่ได้นะ อายังหนุ่มอยู่” ชายหนุ่มรีบพูดแย้งยิ้ม ๆ แต่คนฟังอย่างดอกเข็มกลับส่งค้อนงโตมาให้

“เข้มอยากให้อาพาป้าเสียงไปค่ะ เข้มกลัวป้าเสียงไปไม่ถูก แต่ถ้าอาไม่ว่างจะไปขออย่าจันทรีให้ดู..”

“อาพาไปเอง” ชายหนุ่มพูดตัดบท เด็กสาวที่กำลังพูดร้ายยาวจึงได้เงยบและยกมือไหว้ “เงินพอใช้ไหม อยากได้หนังสืออะไรหรือเปล่า อุปกรณ์การเรียนขาดไหม”

“พอค่ะ เข้มมีเหลือเก็บด้วย คุณย่าให้ด้วย ไม่รบกวนอาค่ะ ว่าแต่อาทิตย์นี้ม้งานให้เข้มกับแก้วทำไหมคะ” เธอถามไปถึงเรื่องงาน อาทิตย์ก่อนไม่ได้ไปทำเพราะเธอกับแก้วมีรายงานที่ต้องทำให้จบ เป็นกลุ่มห้าคนแต่ไม่มีใครอยู่กลุ่มกับเธอทั้งสอง พวกเธอจึงต้องทำงานให้เสร็จเท่ากับจำนวนกลุ่มที่มีห้าคน

“มีสิ” อริเมทโกหก ความจริงตอนนี้ไม่มีงานเอกสารอะไรให้เธอทำเลย แต่คิดว่าพรุ่งนี้เขาคงต้องไปออกแรงสลับเอกสารให้เธอไปจัด เห็นเด็กอยากทำงานเขาก็อยากสนับสนุน

“ถ้าเข้มได้ไปเรียนเมืองนอก อาทิวสนจะคิดถึงเข้มไหมคะ” เด็กสาวเอ่ยถาม

ชายตัวสูงที่จ้องมองดวงหน้าเด็กสาวแต่แรกถึงกับหยุดชะงัก เขาควรจะตอบอย่างไรดีให้ดูเหมาะสม หากตอบว่าไม่คิดถึงคงเป็นการโกหก แต่ไม่กลับบ้านสองวันเขาก็ยังต้องฝืนร่างกายขบรทมหา

“เข้มแค่อยากรู้ล่ะคะ”

“แล้วถ้าเข้มไปอยู่เมืองนอก จะคิดถึงอาไหม” อริเมทถาม

“คิดถึงสิคะ!” เธอตอบโดยไม่ต้องคิด “เข้มจะคิดถึงอาทิวสน ปู่ทอง ย่าจันทร์ ป้าเสียง คิดถึงทุกคนที่นี่เลย” เธอขยายความในคำพูดของตัวเอง สายตาจ้องมองไปยังชายตรงหน้าที่เพียงสายตาไปทางอื่นแล้ว

“อาต้องคิดถึงดอกเข็มแน่ อามั่นใจ”

สองคู่สายตามองสบโดยไม่มีใครได้เอ่ยพูด ดอกเข็มไม่รู้ว่าคุณรู้สึกของเธอตอนนี้คืออะไร แต่เธอจะอบอุ่นหัวใจ

ประหนึ่งอยู่กับพ่อเมื่อได้พูดคุยกับอริเมท และเธอก็อยากจะมี
คู่สายตาของเขาจับจ้องมองไปเสมอ

นานวันเข้าอริเมทยิ่งรู้สึก bahwaหัวใจเด่นชัด เขาคิดถึงดอก
เข็มมากขึ้นแม้ไม่เจอหน้าแค่วันไหน เขามีความพยายามมาก
ขึ้นเพื่อจะกลับมาหาเธอที่บ้านเรือนไทยแห่งนี้ และคอนโดฯ
ของเขาก็จะเก่าเก็บเมื่อมันได้เข้าไปนอนแค่เดือนละไม่กี่ครั้ง
ดีที่มีแม่บ้านเข้าไปดูแลไม่อย่างนั้นเขาคงต้องขายมันเสีย ยอม
เสียแรงขับรถมานอนที่บ้านแต่สุขใจดีกว่า

“เข็มว่า...เข็มเข้านอนก่อนดีกว่า” เด็กสาวเอ่ยบอก แต่
เมื่อเธอจะหมุนตัวกลับเข้าไปยังห้องนอนก็ถูกอริเมทจับมือ
เอาไว้ ร่างกายเด็กสาวจึงได้หมุนกลับมาหาพร้อมกับสายตาที่
จับจ้อง

สองคู่สายตามองสบโดยที่ไม่มีใครได้พูดอะไรออกมา
แต่มันก็เหมือนกับมีความรู้สึกที่ส่งผ่านไปหากันได้เป็นอย่างดี
เพราะความรู้สึกมันบอกชัดเจนกับใจคนทั้งสอง

“อาซื้อหนังสือมาฝาก วางไว้ที่กองหนังสือ เข็มเห็น
หรือเปล่า” ในที่สุดอริเมทก็พูดอะไรออกมาสักประโยคได้

“ของอาเธอคะ เข็มคิดว่าแก้วลืมเอาไว้” เธอเห็น
หนังสือที่วางอยู่ แต่ที่เข้าใจเพราะคิดว่าเป็นของแก้วที่เผลอลืม

เอาไว้ ยังคิดว่าจะเอาไปคืนเพื่อนในวันพรุ่งนี้ “เข็มขอบคุณนะ
คะ”

“.....” อริเมทรีบไหว้เด็กสาวก่อนที่เธอจะหมุนร่างกาย
เดินกลับไปยังห้องนอนของเธอ ทิ้งให้ชายตัวสูงรู้สึกว่ตนเอง
กลับไปเป็นเด็กวัยรุ่นที่ต้องเก็บความรู้สึกเอาไว้ในใจ แม้ว่ามัน
จะชัดเจนกว่าเดิมแต่ก็ไม่อาจยอมรับได้ มันจะเป็นแค่
ความรู้สึกเท่านั้นที่เกิดขึ้น

ดวงตาคมละสายตาจากเด็กสาวที่ปิดประตูลงสนิท
เขามองเหม่อไปยังท้องฟ้ายามราตรีที่แต่งแต้มด้วยแสงดาว
หัวใจของเขาก็พลันยิ้มมีความสุขเช่นเดียวกับใบหน้าที่ยิ้ม
ไม่ให้ยิ้มแสนยาก ‘อาศัยถึงเข็มแน่นอน’

ดอกเข็ม รักที่จริง

ตอนที่ 19 งานวันแม่

กิจกรรมงานวันแม่เดินทางมาถึง เช้านี้ดอกเข็มมาเรียนแต่เช้าด้วยต้องการทำอะไรบางอย่างกับแก้วหลังจากจัดการเรียนร้อยจึงได้ออกไปรอรับแม่บ้านเสียงที่อริเมทจะมาส่ง

อดีตเพื่อนสนิทลูกคนรวยมีเงินและอยู่ห้องเดียวกับดอกเข็มมองมาด้วยสายตาดูถูก เด็กสาวเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเมื่อก่อนเธอถึงคบค้าสมาคมกับเพื่อนที่ไม่จริงใจแบบนี้ แต่มันไม่มีประโยชน์เลยที่เธอจะให้ความสำคัญ

“นั่นรขของพีทิวสน แม่เราก็มากับพีทิวสนนะ” แก้วพูดอย่างมีความสุขและร่าเริงเสมอ

และมันก็เป็นเช่นนั้นเมื่อรขของอริเมทจอตสนิทก็มีหญิงวัยกลางคนสองคนเดินลงจากรถ คนหนึ่งคือแม่ของแก้วที่กางเกงสีดำเสื้อเชิ้ตที่ดูออกว่าเพิ่งแกะใหม่ออกจากถุง ส่วนแม่บ้านเสียงใส่เสื้อลายลูกไม้ที่ดอกเข็มซื้อให้กับผ้าถุงของย่าจันทร์ มันดูเข้ากันมากทีเดียว

“คุณหนู บ้าไม่กล้า” แม่บ้านเสียงออกอาการประหม่า อริเมทออกจะขบขันในภาพที่เห็น ที่เขามาช้ากว่าเวลาที่นัดกับเด็กสาวก็เพราะแม่บ้านเสียงแสนจะกลัว ด้วยรู้ว่าคุณหนูของเธอจะต้องอับอาย

“ไม่กล้าอะไรบ้าเสียง” ดอกเข็มพูดยิ้ม ๆ เธอจัดชายเสื้อให้กับญาติผู้ใหญ่ของเธอในเวลานี้ “ใส่เสื้อตัวนี้ได้พอดีเลยนะคะ”

“นั่นสิ จะไม่กล้าอะไร คุณนั่นสิ” แม่ของแก้วพูดยิ้ม ๆ “แก้มันไม่อายที่มีแม่จน แล้วเราจะไปอายแทนลูกมันทำไม”

“แต่ฉันไม่ได้เป็นแม่ไงคะ” แม่บ้านเสียงก้มหน้าเศร้า ดอกเข็มเห็นแล้วจึงเอาสองมือประกบแก้มของแม่บ้านเสียงเอาไว้ สำหรับเธอคนที่อยู่ตรงหน้าคือญาติผู้ใหญ่ที่เธอมีเหลืออยู่ “ปากล้วยคุณหนูอายค่ะ”

“อายอะไรคะ ไม่เห็นมีอะไรน่าอายเลย”

“อ้าว.....คุณอริเมท ขอเรียกว่าพ่อทิวสนละกันนะคะ”

ศรียาภรรยาของพี่ชายพ่อดอกเข็มเดินเข้ามาทักทายแสดงความสนิทสนม แต่จากการเอ่ยเรียกบ่งบอกว่าคนที่หมายเข้ามาทักทายคืออริเมทนักธุรกิจผู้มีชื่อเสียง “อู๊ยตาย ดอกเข็มนี้แล้วนี่” ศรียามองไปยังแม่บ้านที่เธอจำได้ดี สายตาของเธอถูกดูดุแคลนอย่างเห็นได้ชัด

“สวัสดิ์ค่ะคุณศรียา” แม่บ้านเสียงยกมือไหว้อย่างรู้ตัว ดอกเข็มเองก็เช่นกัน เธอยกมือไหว้แต่ไม่ได้บริภาษพูด ความจริงเธอไม่อยากยกมือไหว้เลยด้วยซ้ำ ส่วนลูกสาวที่อยู่ระดับชั้นเดียวกับเธอ เรียนที่เดียวกันแต่ก็ไม่มีสักครั้งที่จะทักทายพูดคุย

“ทำไมไม่บอกป้าล่ะ ว่าเข็มนะ...”

“คุณศรียามีอะไรหรือเปล่าครับ” อริเมทพูดแทรกกระหว่างการสนทนา เขารู้ว่าคนที่เข้ามาทักทายกำลังจะพูดอะไร

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่อายที่จะเข้ามาทักทายพ่อทิวสนนี่ลูกสาวของฉันนะคะชื่อศรียา เรียนปีเดียวกับดอกเข็มเลยจะศรียาหรือพี่ทิวสนสิลูก” คำเอ่ยพูดของศรียาทำให้ดอกเข็มมองไปยังเด็กสาวอายุเท่ากัน เธอถูกแม่บังคับให้ไหว้อริเมท ดูก็รู้ว่า

ลูกสาวไม่ได้พอใจ และการเอ่ยเรียกคนที่อายุมากกว่าหลายปี ว่าพี่ก็ดูจะไม่เหมาะสมเอาซะเลย

“นั่นเชิญเข้าไปในงานเถอะครับ ผมได้ยินเขาประกาศแล้ว” หลังรับไหว้ อริเมทพยายามเบี่ยงเบน ไม่อยากให้ต้องสนทนาตรงนี้นานแล้วกลายเป็นการทะเลาะกัน ถึงจะรู้ว่าดอกเข็มใจเย็นกว่าเดิม แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะอดทนตลอดไป

“ดีค่ะ แต่ดอกเข็มแน่ใจนะว่าจะไหว้คนใช้”

“บ้าเสียนี่ไม่ใช่คนใช้!!” ดอกเข็มพูดอย่างไม่พอใจ เธอกำลังจะจูงมือแม่บ้านเสียดินหนีอยู่แล้ว แต่คำทักทายให้หลังก็ทำให้เธอต้องหันหลังกลับมา “และเข็มเองก็ไม่ใช่เจ้านาย บ้าคงลืมไปแล้วว่าเข็มมีแต่ตัว ญาติก็ไม่มี! ไม่สิ..ญาติเอาเข็มมาต่อรองทางธุรกิจ เรียกกรองนั่นนี่ให้อาทิวสนต้องยอม จะใช้คำว่าขายเข็มก็ไม่แปลก”

“ดอกเข็ม” อริเมทปรามเสียด่า “เข้าไปข้างในดีกว่า ปะแก้ว พาทุกคนเข้าไป”

“ดูเอานะคะพ่อทิวสน เด็กคนนี้ร้าย ก้าวร้าว และดูคำพูดคำจา แย่จริง ๆ ค่ะ” ชายหนุ่มตัวสูงแสดงความไม่พอใจออกมาทางสีหน้า เขาแยกแยะออกกว่าอะไรเป็นอะไร

โดยเฉพาะคำพูดของคนที่กำลังต่อว่าคนอื่นในทางไม่ดี “คือที่ฉันพูดเพราะ...”

“เท่าที่ผมรู้ดอกเข็มเป็นเด็กดีครับ เธอเรียนร้อยและพูดจาไพเราะ และเท่าที่ผมรู้ก็ยังเป็นเด็กที่เรียนดีมาก ผลการเรียนไม่เคยตกตลอดหกปีที่เรียนที่นี่” อริเมทพูดแล้วก็มองไปยังเด็กสาวผู้เป็นลูกของศรีรา ตามข้อมูลที่เคยรู้คือเธอไม่สนใจเรียนเลยด้วยซ้ำ “ผมขอตัวนะครับคุณศรีรา”

ดอกเข็มพาแม่บ้านเสียงไปส่งให้กับอาจารย์ที่ปรึกษา เพราะดอกเข็มได้เป็นนักเรียนดีเด่น คนที่มาทำหน้าที่คุณแม่ของเธอจึงจะไม่ต้องไปรวมกับคนอื่น ๆ ส่วนแก้วกับแม่เข้าไปรวมกับคนอื่น ๆ แล้ว

“นี่เป็นคุณป้าของเข็มค่ะ เป็นคุณป้าที่เลี้ยงและดูแลเข็มตอนนี้” เด็กสาวแนะนำกับอาจารย์ที่ปรึกษา ใครเขาต่างรู้ดีว่าเด็กสาวไม่มีแม่ และไม่นานมานี้ก็เพิ่งจะขาดพ่อไป

“คุณป้าเลี้ยงดอกเข็มได้ดีมากเลยนะคะ ตอนนี้ นอกจากผลการเรียนจะไม่ตก ดอกเข็มยังได้เป็นนักเรียนดีเด่น เตรียมจะลงสอบชิงทุนด้วย” อาจารย์ที่ปรึกษาเอ่ยเชยชม

แต่แม่บ้านเสียงรู้สึกตื่นตันจนพูดไม่ออก ยิ่งถูกแนะนำ
ว่าเป็นคนที่เลี้ยงดูเด็กสาวเธอก็ยิ่งรู้สึกอยากจะร้องให้ออกมา

“ไม่ร้องค่ะป้าเสียง เข้มออกไปรอข้างนอกนะ”

เด็กสาวเดินออกไปจากห้องด้วยรอยยิ้ม เธอออกไป
รวมตัวกับแก้วก่อนจะมีการพาแม่บ้านเสียงออกมา จากนั้นจึง
ได้ประกาศรายชื่อของเธอ พวงมาลัยที่เธอแอบร้อยกับแก้วถูก
นำออกมาถือ เธอแอบซุ่มร้อยด้วยอยากรจะทำให้แม่บ้านเสียง
ประหลาดใจ

เธอยิ้มและเดินไปตามทางเดินพร้อมกับเสียงประกาศ
ว่าเธอคือนักเรียนดีเด่นในปีนี้อริเมทถ่ายรูปเอาไว้อย่างภูมิใจ
นักเรียนดีเด่นนี้หรือที่ใครต่อใครต่างต่อว่า

เด็กสาวเดินขึ้นไปบนเวที จ้องมองใบหน้าของหญิงสาว
ที่เธอเรียกว่าป้าเสียง ก่อนจะคุกเข่ากับพื้นลงตรงหน้า ในมือ
ของเด็กสาวมีพวงมาลัยที่ไม่ค่อยคดเคี้ยวเท่าตอนที่ร้อยให้กับ
พ่อ

“เข้มร้อยมาลัยนี้กับมือเลยนะคะ”

ดอกเข็มวางพวงมาลัยข้างเท้าของแม่บ้านเสียง
หลังจากนั้นจึงได้ก้มกราบแทบเท้าของคนตรงหน้า แม่บ้าน
เสียงไม่อาจที่จะเก็บกลืนน้ำตาต่อไปได้ เธอปล่อยโฮร้องไห้

ออกมาอย่างปลาบปลื้ม มือค่อย ๆ วางลงบนหัวของเด็กสาว
ทั้งน้ำตา

“ป้ารักคุณหนูนะคะ คุณหนูของป้า”

“.....” ดอกเข็มยิ้มหวานส่งพวงมาลัยให้กับคนร้องไห้
ก่อนที่เธอจะสวมกอดด้วยความรัก ใครจะบอกว่าแม่บ้านเสียง
คือแม่บ้าน ไม่จริงเลย สำหรับเธอแล้วหญิงคนนี้ไม่ต่างจากแม่
ของเธอ เลี้ยงเธอมาแต่เล็กจนเท่าทุกวันนี้ “เข็มก็รักป้าเสียง
นะ อี๊ก ๆ”

อริเมทที่กำลังถ่ายภาพอดไม่ได้ที่จะยิ้ม ตอนนี้ทุกคน
ที่มาเป็นแม่และคนที่เป็นลูกต่างพากันร้องไห้ ร้องไห้ ภาพที่
เห็นแสนจะมีความสุขและน่ารัก เขาจะทำการส่งภาพแห่ง
ความประทับใจนี้ให้กับสิงหา ส่งการให้ฟิอาร์บริษัททำข่าวว่า
เธอเป็นเด็กที่กตัญญู เป็นนักเรียนดีเด่นที่มีผลการเรียน
มากกว่า 3.96 ทุกปี

หลังผ่านพิธีการที่แต่ละคนตาแดงร้องไห้ รวมไปถึงแม่
ของแก้วที่ตื่นตันในพวงมาลัยฝีมือของลูกสาว เสียงน้ำตากันไป
มากอริเมทจึงพาทุกคนไปทานอาหารเป็นการเติมพลัง ทำให้
ทุกคนที่เต็มไปด้วยน้ำตากลับมามีรอยยิ้มอีกครั้ง

เด็กสาวในชุดนักเรียนโรงเรียนเอกชนยิ้มมีความสุข เธอ
ไม่หลงเหลือคราบเด็กสาวเอาแต่ใจในความทรงจำของอริเมท

อีกแล้ว หรือไม่ว่าเธออาจจะยังเป็นแบบนั้นเมื่ออยู่กับคนอื่น แต่เมื่ออริเมทได้รู้จักเธอจริง ๆ กลับพบว่า เป็นหญิงสาวเรียบร้อย และน่าค้นหาเกินใคร

“หน้าเข้มมีอะไรติดหรือเปล่าคะ” ดอกเข็มลုပ်ไปตามใบหน้าของตนเองเมื่อเห็นว่าชายวัยสามสิบสองจ๋องมองเขื่อนานแล้ว คนที่แอบมองเป็นระยะจึงได้รู้ตัวว่าเขาถูกจับได้เข้าให้แล้ว

“เอ๋ม... อาจะถามว่าอาทิตย์นี้ไปทำงานไชน่ใหม่”

“ไปคะ” / “ไปคะ”

ดอกเข็มและแก้วตอบแทบจะพร้อมกัน ตอนนี้เด็กสาวทั้งสองคนพร้อมที่จะหารายได้อย่างมาก ดอกเข็มเมื่อรู้คุณค่าของเงินก็รู้จักเก็บรู้จักใช้ ไม่เคยซื้อของฟุ่มเฟือย ส่วนแก้วนั้นมินิสัยแบบนี้มาแต่เด็กอยู่แล้ว เป็นที่โปรดปรานของย่าจันทร์ที่หลานในรุ่นหลานที่ดูจะตระหนี่ถี่เหนียวรู้จักใช้

“มีงานเอกสารให้ทำเยอะเลย เตรียมแรงไปเยอะ ๆ เสร็จเร็วอาจจะพาไปเลี้ยงหนังสือ”

“ดีคะ” / “ดีคะ” แก้วและดอกเข็มมองหน้ากันพร้อมกับเสียงหัวเราะ แม่บ้านเสียงและแม่ของแก้วก็พลอยยิ้มหัวเราะมีความสุขไปด้วย

“พี่ทิวสน แก้วพาแม่ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ” แก้วเอ่ยบอกหลังจากที่เธอกินขนมหวานจนหมดถ้วยแล้ว

“ป้าไปด้วยจ๊ะ” แม่บ้านเสียงปวดอยู่นานแต่ก็ไม่กล้าออกไป เห็นว่าแก้วจะพาแม่ไปจึงรีบออกตัวจะไปด้วย อริเมทเพียงแต่พยักหน้าและยิ้มให้กับทั้งสามคน พอจะมองออกว่าหญิงสูงวัยทั้งสองเกร็งไม่น้อยกับการเข้ามานั่งทานอาหารที่แห่งนี้

หลังจากที่ทั้งสามคนออกไปจากโต๊ะดอกเข็มก็ทานของหวานไปเพียงแค่สองคำ หลังจากนั้นเธอจึงได้ยกน้ำดื่มอย่างมีมารยาท กิริยาของเธอเรียบร้อยไม่ว่าจะมีอะไรตกหล่น ทั้งอยู่กับย่าหรือกับเพื่อนสนิทอย่างแก้ว

“อิมหรือเปล่า” อริเมทเอ่ยถามอย่างชวนคุย

“อิมสิคะ อิมมาก...นี่เข็มกินเยอะมากเลยนะคะ” เธอพูดว่าเธอกินเยอะทั้งที่ข้าวในจานก็กินไม่หมด ส่วนขนมหวานก็กินไปเพียงน้อยนิด

“เยอะอะไร ยังไม่ได้สิบเปอร์เซ็นต์ของแก้วเลย”

“ใครจะกินสู้แก้วได้คะอาทิวสน แก้วเขากินอย่างกับยัดนุ่น กินเท่าไรก็ไม่อ้วน” เธอพูดยิ้ม ๆ คิดถึงเพื่อนที่กินด้วยกันแล้วเป็นต้องขำ เธอเคยพยายามจะกินให้ได้เท่ากับแก้วแล้วแต่มันยากมาก

“เข้มกลัวอ้วนเหรอ”

“ผู้หญิงทุกคนต้องการความสวยคะ” เด็กสาวอธิบาย

“นี่ความคิดเด็กสืบแปด?”

“จะสืบแปด ยี่สืบแปด หรือแปดขอบ ทุกคนอยากสวยคะ จะผิดอะไรถ้าเข้มอยากที่จะสวยคะ” เธอยกไหล่ให้กับชายที่นั่งฝั่งตรงข้าม ท่าทางของเธอมันบอกว่าเธอสวยและไม่จำเป็นต้องแคร์ใคร มองเช่นนั้นแล้วริเมทจึงได้ยิ้มอย่างเห็นด้วย ความคิดของเธอถูกแล้ว

ชายวัยสามสิบสองปียกแก้วน้ำขึ้นดื่ม สายตาของเขา มองออกไปนอกร้านอาหาร ก่อนที่สายตาจะบรรจบกับชายหญิงคู่หนึ่งที่กำลังเดินเข้ามาในร้าน คนหนึ่งคือนักธุรกิจคู่แข่งของเขาก็คงได้ ส่วนอีกคนคืออดีตคนรักที่เพิ่งเลิกรากันไป

“อาทิตย์สนอาจะไม่ต้องไปทักทายเธอนะคะ” ดอกเข้ม มองไปยังชายหญิงที่ดูเหมือนจะตั้งใจเดินมาที่โต๊ะของเธอ และมันก็เป็นจริงเช่นนั้นเมื่อคนทั้งคู่มาหยุดอยู่ตรงหน้า เรียวแขนของวินากอดเกี่ยวแขนของชายที่ดอกเข้มไม่รู้ว่าใคร และเธอก็ไม่ได้สนใจที่จะอยากรู้

“ไม่คิดว่าเราจะเจอกันที่นี้นะคะทิว” เป็นคำทักทายที่ดอกเข้มต้องละสายตาจากหน้าจอโทรศัพท์ เธอกำลังค้นหาว่า

อาทิตย์นี้จะไปซื้อหนังสือเล่มไหนดี เธอกับแก้วจะต้องติดหนึ่งในสิบคนที่จะสอบไปให้จงได้

“ผมเจนสิทธิ์นะคะ”

“ผมอริเมทครับ ยินดีที่ได้รู้จัก”

ทุกอย่างดูจะเป็นเรื่องของมารยาทเมื่อเขาทั้งคู่ต่างรู้จักกันดี แต่นี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของชายเจ้าชู้อย่างเจนสิทธิ์ เพราะเขาหวังที่จะรู้จักกับเด็กสาวในชุดนักเรียนนี้มากกว่า เพียงเปิดประตูเข้ามาในร้านเขาก็รู้สึกว่าเป็นหญิงสาวที่สวยสะกดตา มาก ทั้งที่ยังดูเด็กแต่ก็เต็มไปด้วยความสาวที่พรั่งพร้อม

“จะไม่แนะนำให้ผมรู้จักกับ...” เจนสิทธิ์มองไปยังดอกเข็ม เขารู้อยู่แล้วว่าเธอคือดอกเข็มลูกสาวของประจักษ์ ได้รู้จักชื่อมาบ้างแต่ก็ไม่คิดว่าตัวจริงจะสวยเกินเด็กขนาดนี้

“คุณเจนสิทธิ์ไม่รู้จักจริงๆ เหรอคะ นี้ออกเข็ม...ที่มีข่าวว่าชาย.... แต่มันก็น่าจะเป็นชาวโคมลอยไม่จริงใช่ไหมคะทิว” วินาแทรกตอบเสียงหวาน อริเมทเสียใจกว่าเดิมหลายเท่า เขาเสียใจที่ครั้งหนึ่งเขาเคยรู้สึกว่าเป็นหญิงสาวที่สูงค่าเกินกว่าจะได้มาครอง แต่ในเวลานี้กลับรู้สึกโชคร้ายที่เขาเลือกเดินออกไปจากชีวิต

“ถ้าเข็มชาย คุณเจนสิทธิ์ซื้อไหมคะ” ดอกเข็มถามขณะที่สายตามองไปยังวินาอย่างไม่พอใจ

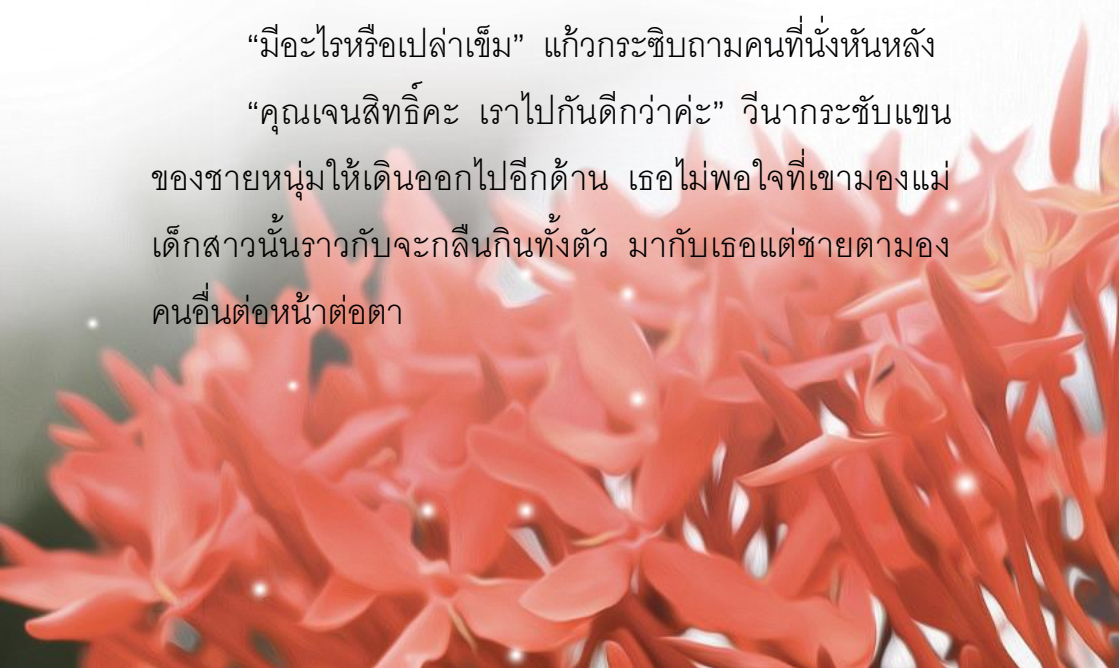
“ดอกเข็ม” อริเมทดำหนิ และนั่นก็ทำให้ดอกเข็มนั่งหันหลังให้กับวีณาและเจนสิทธิทัณฑ์

“เข็มก็แค่พูดไปแบบนั้นแหละค่ะ เข็มรู้ว่าเข็มฟังภาษาหมาไม่รู้เรื่อง แต่หมามันเห่าเสียงดัง จะไม่ให้เอน้ำสาตมันสักหน่อยเหวอคะอาทิวสน หรือไม่ก็เอากระดุกให้มันกิน อิ่มแล้วมันจะได้ไป” ดอกเข็มหันหลังพูดอึม ๆ เธอค้นพบว่าการพูดแบบนี้เจ็บกว่าเป็นหลายเท่า และนั่นก็ทำให้อริเมทสายหัวออกมาเล็กน้อย

“เธอว่าใครเป็นหมา!!” เวลานั้นแก้วและสองหญิงวัยกลางคนก็เดินกลับมาที่โต๊ะ คนที่เข้ามาหาเรื่องจึงรู้สึกตัวตัวเองไม่ปลอดภัย ทั้งมีคนน้อยกว่าและก็จะอาจทำให้เจนสิทธิไม่พอใจเธอไปด้วย

“มีอะไรหรือเปล่าเข็ม” แก้วกระซิบถามคนที่นั่งหันหลัง

“คุณเจนสิทธิคะ เราไปกันดีกว่าค่ะ” วีณากระซิบแขนของชายหนุ่มให้เดินออกไปอีกด้าน เธอไม่พอใจที่เขามองแม่เด็กสาวนั้นราวกับจะกลืนกินทั้งตัว มากับเธอแต่ชายตามองคนอื่นต่อหน้าต่อตา

ดอกเบ็ญ ริมที่อุณ

ตอนที่ 20 สร้อยลายพุดซ้อน

หลังจากกลับจากร้านอาหารอริเมทได้ส่งทุกคนถึงที่หมาย ไปส่งแก้วและแม่ที่บ้านก่อนที่จะขับรถเข้าไปยังบ้านเรือนไทยซึ่งเป็นที่พักของทุกคนในรถคันนี้ แต่หลังจากที่วินาแยกตัวออกไปอริเมทก็เอาแต่เงิบไม่ได้พูดจาอะไรออกมา มันทำให้เด็กสาวคิดว่าเขากำลังเสียใจที่แฟนเก่าพาแฟนใหม่มาเยาะเย้ย

แต่ความเป็นจริงชายวัยสามสิบสองที่โตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวได้รู้ว่าเขาไม่ได้คิดอะไรกับวินาแล้ว หรืออาจจะไม่เคยคิด

อะไรกับเธอเลยก็เป็นไปได้ แต่สิ่งที่ทำให้เขากำลังหงุดหงิดและไม่พอใจตอนนี้คือสายตาของเจนสิทธ์ สายตาที่มองไปยังแม่ออกเข็มในความปกครองของเขา

สายตาที่คนเป็นชายด้วยกันรู้ว่าเขาต้องการอะไร!!

“ขอกระเป๋ามาให้เข็มค่ะ” ดอกเข็มยื่นมือไปแย่งเอากระเป๋าริเยนที่แม่บ้านเสียงกอดเอาไว้คู่กับพวงมาลัย “ไม่ต้องถือให้เข็มหรือกบ่าเสียง บ่าเสียงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ เข็มถือได้ เข็มอายุสิบแปดแล้วนะคะ”

“เดี๋ยวบ่าถือไปส่งที่ห้องค่ะ” คนห่วยใยยังคงยืนกรานจะโตแค่นั้นในสายตาของแม่บ้านเสียงยังเป็นดอกเข็มตัวน้อยๆ ที่เธอเฝ้าเลี้ยงดู

“เข็มถือไปเองค่ะ เข็มโกรธนะ” เด็กสาวทำหน้าตาจริงจัง มือของแม่บ้านเสียงที่กอดกระเป๋ามาเอาไว้จึงต้องปล่อยคืนให้เจ้าของ ด้วยกลัวว่าจะทำให้คุณหนูที่รักต้องโกรธเคืองหากเป็นเมื่อก่อนเมื่อถูกขัดใจก็จะร้องต่อว่าไปแล้ว แต่เดี๋ยวนี้นั้นดอกเข็มคนใหม่ที่มีวิธีการที่โตขึ้น

“จ้ะบ่าไปอาบนํ้านะคะ แล้วบ่าจะปอกมะม่วงเย็น ๆ ไปให้กิน” ดอกเข็มยิ้มพลางพยักหน้า

เธอมองแม่บ้านเสียงเดินถือพวงมาลัยอย่างทะนุถนอม แยกออกไปที่ทางด้านหลังของเรือนไทย หลังจากนั้นเด็กสาว จึงได้เตรียมที่จะเดินขึ้นบ้าน

แต่มือเรียวของเด็กสาวถูกอริเมทจับยึดเอาไว้ คนถูกจับ ยึดยั้งด้วยเธอเองก็อยากจะขอโทษเขา ไม่รู้ว่าคำพูดที่เธอ พูดออกไปทำให้เขาที่กำลังเสียใจต้องแะไปกว่าเดิม

“เข็มอย่ายุ่งเกี่ยวกับเจนสิทธิ์นะ” อริเมทหมุนร่างกาย เด็กสาวให้กลับมาเผชิญหน้า “เจนสิทธิ์เป็นผู้ชายเจ้าชู้ เขา ไม่ใช่คนดีที่เข็มจะเข้าไปข้องเกี่ยว รับปากกับอาได้ใหม่ว่าเข็ม จะไม่ข้องเกี่ยวกับเขา”

คนที่อยู่ใต้ความสูงยืมออกมาบาง ๆ เธอคิดว่าเขาจะต่อ ว่าเธอเสียอีกกับเรื่องที่เกิดขึ้น กลับเป็นว่าเขากำลังแสดงความ ห่วงใยเธอออกมา

“เข็ม อาจริงจ้ะนะ” ชายหนุ่มพูดขึ้นอีกครั้งเมื่อเด็กสาว เอาแต่ยืม “รับปากกับอา”

“เข็มรับปากค่ะ เข็มจะไม่ข้องเกี่ยวกับนายเจนสิทธิ์นั้น เข็มดูสนใจเธอ ไม่เห็นจะมีอะไรน่าสนใจเลย” ชายตัวสูงได้ พังดั่งนั้นก็สบายใจมากขึ้น จนเขารู้ตัวว่ากำลังจับมือของเด็ก สาวอยู่ ระหว่างที่กำลังคุยกันมีคนงานเดินผ่านมาพอดี ชาย

ตัวสูงที่อยากจะจับมือนั่นนาน ๆ จึงได้ปล่อยมือออก “แล้วอาทิวสนไม่เป็นห่วงแฟนเก่าเหรอ”

“ก็ห่วงนะ แต่อาจทำอะไรไม่ได้ ถ้าอาเตือน วีก็คงไม่ฟังอาหรอก เธอยังโกรธอาอยู่ อาคงทำได้แค่เตือนเข้มไม่ให้ยุ่งกับคนแบบนั้น เข้มจะรักจะชอบใครก็ได้ แต่คน ๆ นั้นต้องเป็นคนดีนะ” พูดออกไปแต่ใจเจ็บอย่างบอกไม่ถูก ความรู้สึกมันเป็นความเอ็นดูที่มากกว่าอาหหลาน แต่อริเมทก็จะไม่ยอมให้ความรู้สึกเหล่านั้นเกิดขึ้นแน่

“ในสายตาของเข้ม ผู้ชายที่ดีที่สุดคือพ่อ พ่อคือผู้ชายคนเดียวที่เข้มเชื่อโดยไม่ต้องมีเหตุผลว่ารักเข้มไหมแต่ตอนนี้ผู้ชายที่ดีที่สุดเพิ่มมาอีกหนึ่งคน เข้มอาจต้องหาคำตอบว่าทำไมถึงรักและดีกับเข้มมากขนาดนี้ คน ๆ นั้นคืออาทิวสนนะคะ”

“.....” คำพูดของเด็กสาวทำให้อริเมทตกอยู่ในภวังค์ความคิด เธอคงไม่รู้ว่าสิ่งที่เธอพูดออกมาทำให้ความรู้สึกของชายวัยสามสิบสองชัดเจนกว่าเดิม และมันกำลังทำให้หัวใจของเขาเรียกร้องให้เธอมาเป็นของเขาเท่านั้น

“เข้มเข้าบ้านก่อนนะคะ” เด็กสาวหมุนตัวเดินขึ้นไปยังบ้านเรือนไทย เธอยิ้มเล็กน้อยระหว่างที่สองเท้าก้าวเดินไปแต่

ละชั้น สายตาแอบชำเลื่องมองไปยังคนที่ยืนนิ่งอยู่กับที่ หัวใจ
เด็กสาวก็เดินเด่นแรงกว่าปกติ

ชายหนุ่มตั้งสติได้แม่ออกเข็มของเขาก็พ้นไปจาก
สายตาแล้ว เขาหมุนตัวเดินกลับไปที่รถและยิ้มกริ่มมีความสุข
มีอหนายิบโทรศัพท์ขึ้นมาด้วยอยากจะโทรหาสิงหาเพื่อนสนิท
แต่แล้วเขาก็เก็บมันลงไปในกระเป๋าและยืนยิ้มอยู่คนเดียว จน
คิดมันมานานมากแล้วจึงได้เดินขึ้นไปบนบ้าน

ย่าจันทรซึ่งกำลังขัดสร้อยทองให้นักสองบาทมอมมายัง
หลานชายยิ้ม ๆ เขาคลานเข้ามาหาก่อนจะยกมือไหว้อย่างเช่น
ทุกครั้ง ในมือของย่ามีซองมีค่าที่ไม่ค่อยได้เอาออกมาขัดจึงทำ
ให้ชายหนุ่มมองมันอย่างสนใจ ด้วยเป็นสมบัติเก่าที่ย่าจันทร
รักและหวงแหน

ระหว่างนั้นดอกเข็มที่ย่าจันทรให้เอาของไปเก็บจึงได้
กลับเข้ามาหา เธอยิ้มและสบตากับอริเมทเล็กน้อยก่อนจะเข้าไป
นั่งข้างกายย่า เธอมักถูกกอดและลูบหัวบ่อย ๆ ด้วยความ
เอ็นดู ส่วนหลานชายจริง ๆ นั่งห่างออกไปเล็กน้อย

“สร้อยนี้สวยไหมแม่หนู” ย่าจันทรถามกับเด็กสาว
ได้รับคำตอบเป็นการพยักหน้าและยิ้ม ด้วยย่าอยากจะบอก
เล่าอะไรกับคนทั้งคู่ได้ฟังเป็นการสอนสั่ง

“สร้อยทองลายพุดซ้อน กับจี๊พิกุลเส้นนี้เป็นสมบัติที่ปู่ทองได้ให้ไว้กับย่าตั้งแต่วันที่ตบแต่งเข้าห้องหอ” ย่าจันทร์บอกกับหลานชาย “ตอนนั้นปู่บอกกับย่าว่าเป็นเงินเก่าที่เก็บออมกว่าจะได้สร้อยเส้นนี้มาให้กับย่า”

“หลายสิบปีก่อนปู่ซื้อได้ขนาดนี้ ปู่ก็รวยไม่เบา นะครับ” หลานชายมองไปทางปู่ทองที่เพียงนั่งยิ้ม แต่จะมีเงินทองแค่ไหนชีวิตก็ยังอยู่กับไร่กับสวนที่นี่ เดิมทีเป็นบ้านเรือนไทยยกพื้น จนเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนจึงได้มีปูนมีเหล็กเข้ามาช่วยเสริมความแข็งแรงของบ้าน

“มันไม่ได้อยู่ที่ความรวยหรือกฟอทิวสน เดิมย่าเป็นสาวชาวไร่เข้าแต่สวน รวยแค่ไหนย่าก็ไม่ชอบ ถ้าเงินนั้นเป็นเงินพ่อเงินแม่มาแต่เก่า” อริเมทตั้งใจฟัง เขาไม่เคยได้ยินย่าเล่าถึงเรื่องเหล่านี้มาก่อนจนอายุเข้าทุกวันนี้ “แต่ปู่มันอยากจะมีลูกจันตัวเองว่ารักย่า ก็ทำงานหาเงินอยู่แรมปี จนกระทั่งมีเงินเข้ามาขอย่าโดยไม่ใช้เงินพ่อแม่ แล้วยังมีเงินซื้อสร้อยทองเส้นนี้ให้ย่าในคืนวันเข้าหอเสียด้วย”

“มันมีความหมายกับย่ามากสินะครับ” หลานชายพูดพลางยิ้ม มองผิวเผินก็เป็นสร้อยทองธรรมดาทั่วไป แต่ความหมายของมันยิ่งใหญ่เมื่อมีความทรงจำของคนทั้งสองแอบแฝง

“คู่ครองข้อใจใช้เพียงรูปกายภายนอกสะสวย แต่จะประกอบด้วยหัวใจของคนทั้งสองที่รักมัน ไม่ใช่เงินทองที่มากมายมากองไว้ตรงหน้า แต่เป็นความมุนานะพยายามที่จะดูแลเราไปทั้งชีวิต ไม่ใช่คำพูดหอมหวานสานรักหวังเคียงกาย แต่เป็นการมอบชีวาวยเคียงเราตราบชั่วนิรันดร์”

ดอกเข็มและอริเมทตั้งใจฟังคำที่ย่าสอนสั่ง เด็กสาวพยายามฟังและทำความเข้าใจกับคำเก่าของย่า ส่วนอริเมทนั้นเข้าใจเองแท้ด้วยคุ้นชินกับคำพูดแบบนี้ของคนที่เคยเลี้ยงดูมา แต่เด็กหลังพ่อแม่ตายจาก

“เข้ามารับไปสิพ่อทิวสน ย่าให้” คนเป็นย่ายื่นสร้อยทองให้กับหลานชายที่นั่งห่างออกไป “ย่ารู้ว่าหลานมีเงินทองมากมายที่จะซื้อได้สวยงามกว่านี้ แต่ย่าอยากให้ วันหนึ่งที่เจอคนที่ดีที่สุด คนที่พ่อทิวสนอยากจะได้ดูแลไปทั้งชีวิต คนที่พร้อมกับเพียรพยายามรักเต็มรักให้เสมอ จงให้สร้อยเส้นนี้เพื่อบอกกับคนที่รัก ว่าจะรักจนแก่เฒ่าเช่นเดียวกับปู่ย่า”

ชายหนุ่มขยับเข้าไปรับสร้อยทองมาไว้ในมือ เขามองไปยังเด็กสาวที่อยู่อ้อมกอดของย่าเล็กน้อย “ขอบคุณนะครับย่า ถ้าผมเจอคนนั้นแล้วผมจะเอาให้เธอครับ”

ย่าจันทริย์มกริมมีความสุข สายตาของหลานชายที่มองไปยังเด็กสาวดูมีความหมาย และการที่ย่าจันทริ์บอกเช่นนั้นก็

เพราะต้องการให้คนทั้งคู่ได้รับรู้ วันใดตายจากก็จักมีคนที่ยัง
ความนัยของสร้อยเส้นนี้

“ย่ามีของให้แม่หนูดอกเข็ม” ย่าจันทร์เปิดผ้าสีแดงเก่า
ตุ๋นที่อยู๋บนตัก ก่อนที่จะพบสร้อยข้อมือเส้นเล็ก เป็นเครื่องเงิน
เมืองเหนือที่ย่าจันทร์ซื้อเก็บไว้หลายสิบปีก่อน เวลานี้ก็คงมีค่า
ราคาแพง ด้วยประดับและสลักด้วยทองและพลอยสีนวลขาว

“ไม่เอาค่ะย่า” ดอกเข็มรีบปฏิเสธ ให้เธอได้พักบ้าน
หลังนี้ยังจะให้ของมีค่ากับเธออีกหรือ

“เขาว่าผู้ใหญ่ให้ของต้องรับ รู้ไหมแม่หนู” ย่าจันทร์
กอดและลูบหัวเด็กสาว เพราะเอ็นดูทั้งที่เด็กคนนี้ยังเข้ามาอยู่
ในบ้านไม่ถึงปีด้วยซ้ำ

“มันคงดูเก่าไปแม่จันทร์ เด็กสมัยนี้จะไม่ใส่อานะ” ปู่
ทองเอ่ยพูดหลังจากเงยบัพผิงมานานแล้ว

“เข็มไม่ได้คิดแบบนั้นค่ะปู่” คราวนี้เด็กสาวน้ำตาอาบ
สองแก้ม เธอเช็ดน้ำตานั่นออกไปแล้วจึงได้พูดต่อ “ปู่กับย่าให้
เข็มได้พัก ได้กินอิ่ม แล้วยังสอนเข็มอีกมากมาย ขนาดญาติ
ของเข็มยังไม่มีใครสนใจเข็มเลย อีก ๆ แล้วจะให้เข็มเอาของ
จากปู่ย่าอีกหรือคะ” เด็กสาวสะอึกสะอื้นร้องไห้

“ย่าให้เพราะย่ารักย่าเอ็นดูรู้ไหม ถ้าแม่หนูเป็นเด็กไม่ดี
ไม่เชื่อฟัง ปู่กับย่าก็คงไม่รัก ผู้ใหญ่ให้รับไปเสียนะ” ย่าจันทร์

ไม่เพียงพุดจับข้อมือของเด็กสาวมาใส่สร้อยข้อมือให้ อริเมท เห็นว่าย่าอายุมากถึงได้เข้าไปช่วยใส่ให้กับเด็กสาว ก่อนที่เขา จะใช้สองมือเช็ดน้ำตาที่อาบแก้มใส่นั้น

“ขอบคุณนะคะคุณย่าคุณปู่” เด็กสาวยกมือไหว้ทั้ง น้ำตา “ขอบคุณที่รักเด็กที่ไม่เหลือใครอย่างเข้ม”

“อย่าคิดแบบนั้นนะเข้ม เข้มมีคนที่รักเข้มตั้งมากมาย ปู่ย่า แม่บ้านเสียง และก็ยังมีย่าที่รักเข้มนะ” ชายหนุ่มพุด ออกไปแล้วจึงได้คิด แต่ก็มีเพียงแค่ย่าจันทร์เท่านั้นที่หันมา มองสบตา เขาเพียงพุดให้เด็กสาวไม่น้อยเนื้อต่ำใจในตัวเอง

“ร้องไห้ได้นะแม่หนู แต่จงรู้ว่าน้าตาไม่ได้ทำให้ชีวิต ใครดีขึ้น สองมือและสองเท้า สมองของเราเท่านั้นที่จะผลักดัน ไปข้างหน้า วิชาความรู้เพียรสั่งสมเข้าหาตัว เงินทองมิได้มันก็ หมดไปได้ คำพุดเยินยอจากคนก็เพียงแค่ลมปาก แต่สิ่งที่ สะสมในใจของเรามันจะคงอยู่ ความรู้ที่มีก็จะไม่ไปไหนนะแม่ หนู ย่ารู้ว่าหนูเป็นคนเก่ง ชีวิตของหนูจะต้องสดใสกว่านี้นะ”

“ขอบคุณนะคะคุณย่า อีก ๆ”

และเป็นนานสองนานกว่าที่ดอกเข็มจะหยุดร้องไห้ เพราะเธอทั้งตื่นตันและมีความสุข ครบครันนี้ให้อะไรเธอ มากมายเหลือเกิน

หลังจากอาบน้ำอาบท่าทำความสะอาดร่างกาย ดอกเข็มได้ถูกแก้วลากเข้าไปในสวน ด้วยวันนี้แม่ของแก้ว อยากจะทำแกงส้มไหลบัว แก้วจึงหาวิธีเอาไหลบัวสดอ้อยมาให้ได้ แต่เธอก็คิดวิธีนั้นออกด้วยการหลอกชนะชนมาเก็บ

ชายหนุ่มผู้ถูกหลอกกำลังดำผุดดำว่ายอยู่ในน้ำ เขาถูก แก้วลากมาที่ที่ก่อนจะถูกผลักลงไปในบ่อกว้าง จนใจจะต้อว่า และสุดท้ายก็ต้องทำหน้าที่เก็บไหลบัวให้

“เอาค่าแรงมาให้แล้ว” แก้ววิ่งเข้าไปรับไหลบัวที่ชนะชน ส่งมาให้ เขายิ้มต่อคำกระซิบบา ๆ ที่แก้วบอก เพราะค่าแรงที่ แก้วเอ่ยบอกคือการพาแม่ดอกเข็มมานั่นเอง

“อันนั้นคืออะไรหรอ” ดอกเข็มถามไปถึงสิ่งที่แก้วกำลัง ถือเอาไว้ เส้นสีขาวเหลืองยาวหนึ่งศอกหลายเส้น บางอันก็มีสี ขุ่นดำด้วยมีดินโคลนติดอยู่ สายตาของเด็กสาวผู้สงสัยมองไป ยังเพื่อนสลับกับคนที่อยู่ในน้ำ

“แก้วอธิบายไม่เป็น พี่ชนะอธิบายละกัน เอาไปให้แม่ แกงส้มก่อน” เพื่อนตัวยุ่งคิดจะเป็นแม่สื่อวิ่งแนบไปตามร่อง สวน เธอไม่ทันจะได้เอ่ยทักทวนชนะชนก็ขึ้นจากน้ำมาอยู่ ตรงหน้าเสียแล้ว

“ดอกเข็มไม่รู้จักไหลบัวหรอ”

“.....” ดอกเข็มส่ายหัวเป็นคำตอบกับคำถามนั้น หากเกี่ยวกับบัวก็คงมีแค่ดอกกับใบที่เธอพอจะรู้จักเท่านั้น

ชายตัวสูงที่เปียกไปทั้งตัวยิ้มออกมาบาง ๆ เพราะเธอเป็นคุณหนูยอมไม่รู้จักอยู่แล้ว แต่เขาก็ไม่คิดเลยว่าจะได้มีโอกาสคุยกับเธอหลังจากการถูกลอกมาผลักดันน้ำหาไหลบัว

“ไหลบัวก็คือหน่อบัว หรือส่วนที่มันจะงอกขึ้นมาเพื่อเป็นลำต้นใหม่ของบัวนะ แต่มันจะยังอ่อนอยู่ ทำเป็นอาหารอร่อยมากนะ ดอกเข็มก็ไม่เคยกินใช่ไหม” ดอกเข็มพยักหน้า “วันนี้คงได้กิน แก้วให้พี่เก็บเสียเยอะคงแจกไปทั่วแน่ รอกินได้เลย”

“เข็มขอตัวก่อน”

“ด..เดียว! พี่ขอโทษ” ชนะชนจับรั้งมือของหญิงสาว ก่อนจะถูกสับตัดออกอย่างรวดเร็ว เธอถอยไปสองก้าวและมองหน้าเขาอย่างไม่พอใจ วินาทีนี้เองที่ทำให้ชนะชนรู้ว่าเขาคงเด็ดดอกเข็มนี้ไม่สำเร็จแน่ เขาคงต้องเปลี่ยนความคิดที่จะคิดเป็นอะไรมากกว่านี้ “พี่ไม่ได้ตั้งใจ ขอโทษจริง ๆ”

“เข็มขอไปอ่านหนังสือก่อนนะ”

“เดียว ขอเดี๋ยวอีกครั้งละกัน” ชนะชนถอนหายใจออกมาเบา ๆ อย่างน้อยเธอก็ยอมที่จะหยุดฟังเขาต่อไป “พี่มี

เพื่อนที่เคยสอบชิงทุนไปเรียนเมืองนอก มันพอจะมีแนวทาง พี่
ว่าจะขอแนวทางมาให้แก้กับดอกเข็ม สนใจไหม”

“สนใจค่ะ” และนั่นเองที่ทำให้เด็กสาวยังคุยกับชนะชน
ได้ เธอเองก็ไม่ได้รังเกียจอะไรเขา เพียงแต่ไม่ชอบให้ใครมาทำ
รุ่มร่ามกับเธอ ยิ่งคนที่ไม่รู้จักมักคุ้น

หลังจากพูดคุยกับชนะชนไม่นานดอกเข็มก็เดินกลับมา
ยังบ้านเรือนไทย เธอเห็นว่าอริเมทกำลังจะเดินลงจากตัวบ้าน
ในมือมีกุญแจรถบ่งบอกว่าจะออกไปไหน

“อาจจะออกไปหาเพื่อน เย็นนี้คงไม่ได้กินข้าวด้วยนะ”
อริเมทโกหก

ความจริงประสิทธิ์พี่ชายของประจักษ์ซึ่งเป็นพ่อของดอก
เข็มกำลังบีบบังคับเรียกร้อง เขาต้องการให้อริเมทจ่ายเงิน
จำนวนหนึ่งเพื่อแลกกับการได้ดูแลดอกเข็มต่อไป จากตอนแรก
ให้ช่วยเรื่องธุรกิจกลายเป็นว่าตอนนี้เรียกร้องเงินอย่างโจ่งแจ้ง

ชายหนุ่มรู้ดีว่าหากเขาไม่ยอมจ่ายและคนเหล่านั้นต้อง
เลี้ยงดูดอกเข็ม คนเหล่านั้นก็คงไม่เอาแน่ เพราะปัญหาจาก
การบริหารงานของประสิทธิ์อาจทำให้ล้มละลายได้ในอนาคต
การเงินของคนในครอบครัวกำลังมีปัญหา แต่เขาก็ไม่อยากจะ
ทำแบบนั้น จนกว่าดอกเข็มจะอายุสี่สิบปีที่ไม่ต้องมีใครดูแล

อีกสองปีหรือไม่ก็จนกว่าดอกเข็มจะไปเรียนต่อเมืองนอกที่เขา
จะยอมจ่ายเงิน

“ไม่กลับมาอนที่นี่ด้วยเหรหะคะ” ดอกเข็มถาม

“ถ้าอาเคลียร์ฐานะเสร็จเร็ว อาจะกลับมาละ แต่ถ้าไม่
เสร็จคงจะนอนที่คอนโดฯ แล้วพรงนี้อาจะมารับไปทำงาน”
ชายหนุ่มเอ่ยบอกด้วยพรงนี้เป็นวันอาทิตย์

“เข็มกับแก้วไปเองได้นะคะ”

“ถ้าอาไม่ได้กลับมาอนที่นี่ อาจะมารับตอนเช้า อาไป
นะ” อริเมทัยหัวเด็กสาวเบา ๆ ก่อนจะเดินตรงไปยังรถคันหรู
และขับออกไป

